

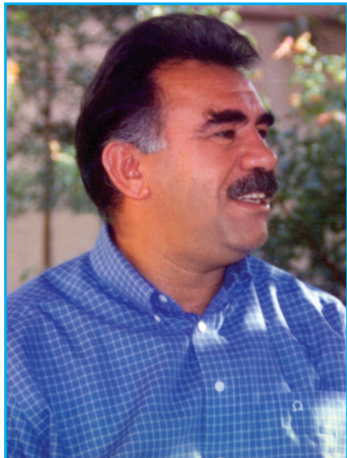
SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 36 / Hejmar 429 / Îlon 2017

Siz Avrupa'daki halkımız daha fazla çalışacaksınız!

Rêber Apo'nun 5 Ağustos 1994 tarihinde Avrupa'dan giden grupla yaptığı değerlendirme

Gerçekten de, emekçi halkımız PKK'nin 1980'den sonrası gelişiminde belirleyici bir rolün sahibidir. Bir Ortadoğu'daki halkımızın emeği, katılımı, katkısı olmasaydı, bir de Avrupa'daki halkımızın katkısı olmasaydı, ne PKK böyle bir PKK olabilirdi ne de ARGK, ERNK böyle bir gelişmeye ulaşabilirdi.

Ve gerçekten 1980 sonrası, PKK'nin güç kazanmasında ve yine silahlı savaşımın gelişmesinde belirleyici bir yeriniz var. Fakat bu böyle olmakla birlikte, çok iyi çalıştığınız, çok yeterli olduğunuz ve halen bir dolgunluğa, bundan daha fazlasına gerek yok deme durumunda olmadığınızı, tam tersine daha fazla çalışmanın ve hatta ilk defa verimli bir çalışmanın başlangıç aşamasına ayak bastığınızı söyleyebilirim.

> 16-19

Faşist Türk ordusunun saldırılarına karşı direniş yeni özgürlükçü ve demokratik Suriye'nin temelidir

Duran Kalkan

Türk ordusu ve AKP faşizminin Şehba ve Efrîn'e dönük saldırısı sömürgeci bir saldırıdır. Kürt varlığına ve Demokratik Suriye'nin yaratılmasına karşı bir saldırıdır. O halde Kürt'lerin var olup özgür yaşayabilmeleri, TC ordusu ve AKP-MHP faşizminin saldırılarının kırılmasından geçer. Bu saldırılar kırılmadıkça özgürlük ve demokrasi gerçekleşmez.

Bu bakımdan da Rojava Özgürlük Güçleri'nin temel görevi; bu saldırılara karşı gerekli savunma tedbirlerini almak ve her türlü saldırı girişimine karşı misliyle cevap vererek, devrimci misilleme hakkını kullanarak faşizmi darbeleyen, Demokratik Suriye ve Özgür Kürdistan'ı savunarak ortaya çıkarmayı bilmelidir.

> 11-13

3. Dünya Savaşı'nda çözüm Demokratik Ulus çizgisinde mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir

Mustafa Karasu

Suriye'de mücadele yakın zamanda iki yerde sürecektir. Birincisi; İdlib ile Kobanê ve Efrîn Kantonları arasındaki Şehba denilen yerde, ikincisi ise; Dêra Zor'dadır. Anlaşılıyor ki, Dêra Zor alanında Suriye rejimiyle Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu arasında başlayan mücadele bir süre daha sürecektir.

İkisinden birinin tümden hakimiyeti değil de, Dêra Zor ve çevresi ile Irak'a kadar olan alanda bir güç dengesi oluşacaktır. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu kendi konumunu sağlamlaştırmak, Suriye'nin demokratikleşmesinde daha etkili olmak için Dêra Zor'da belirli yerleri kontrol etme hamlesi yapmıştır.

Özünde, Suriye'nin demokratik karakterinin daha baskın hale gelmesini sağlama hedefi vardır.

> 2-8

Reqa'nın özgürleşmesi Kuzey Suriye ve tüm Suriye için yeni bir sayfa açacaktır

Sabri Ok

Ortadoğu'nun tüm tarihsel, toplumsal, kültürel ve inançsal sorunları Suriye'de düğümlenmiş gibidir. Suriye'de altı yılı aşkın bir süredir çok yoğun ve çok yönlü bir savaş sürmektedir. Savaşın sonu ve şekillenecek olan yeni Suriye kuşkusuz Ortadoğu üzerinde büyük bir etki yapacaktır. Bu nedenle Suriye bugün çok müdahaleli, çok çelişkili ve birden fazla güçlerin müdahil olduğu bir savaş alanı durumundadır.

> 14-15

Önderlik gerçeği uyma adabı ve doğru katılım

Ali Haydar Kaytan

Bizim mürşidimiz Önderliğimizdir, Önder Apo'dur. O bizim hakikat rehberimizdir. İyi, güzel, doğru ve özgür olan ondadır; yol odur, aşk odur. 'Büyük inanç ve düşünce boğuşmaları sonucunda evrenin işleyiş yasalarının özüne varan' bir Önderlik gerçeğinden söz ediyoruz. O, tüm insanlık tarihi boyunca olumlu anlamda bulunup sahip çıkılması gereken ne varsa, hepsini sentezleyip süzülmüş bal kıvamında hakikat yolunun yolcularına sunmuştur.

> 20-23

Derin Özel Savaş ve Şark Islahat Planı'nın güncellenmesi

Kasım Engin

Kesinlikle Şark Islahat Planı'nın halen gündemde olduğu görülmektedir. Tek bir farkla; bu kez yapılanlar daha derinden, daha gizli bir şekilde yapılmaktadır. Yapılanlar öyle sunulmaktadır ki; sanki Kürtlere, gençlerine, analarına ve tüm topluma ne kadar çok saygı gösterildiği havası estirilmektedir.

Bir plan vardır, tutmamıştır. O zaman yapılması gereken, bu planı yeniden gündemleştirerek daha derin bir özel savaşla sonuç almasını sağlamaktır. Yapılan da budur.

> 28-30

Özgürleşen halk özgürleşen Önderlik'tir

Rêber Apo'nun felsefesi, düşünceleri; içinde bulunduğumuz yüzyılın ve gelecek yüzyılların ruhudur, zihniyetidir ve toplumsal kimliğidir, hakikatin ete kemiğe bürünmüş bedenleşmiş halidir.

Rêber Apo'yu ağırlaştırılmış tecrit altında tutmakla bu fikirlerin etkisini kırmayı düşünmek, PKK'nin stratejik hatalar yapabileceğinin boş hayallerine kapılmak, akıl tutulmasından öte bir anlam ifade etmiyor.

Rêber Apo'nun felsefesini özümseyenler, onurlu direnişi ve özgürlük tutkusunu bir kültür haline getirenler, en çalkantılı ve zorlu süreçlerde dahi stratejik hatalar yapmazlar. PKK tarihi, mücadele diyalektiği bu gerçeğin adıdır.

Önderliğin fiziki özgürlüğü için halkımızın yıllardır sürdürdüğü direniş ve mücadele, bir nevi kendi varlık ve özgürlük mücadelesidir. Çünkü Rêber Apo Kürt halkının, kadınlar başta olmak üzere ezilen halkların ve kimliklerin özgürlük iradesidir. Egemenlikten, sömürgecilikten tümden arındırılmış özgür, eşit ve demokratik yaşam seçeneğinin kuramsal, kurumsal ve eylemsel ifadesidir. Tecrit rejimini yıkarak Önderliğin fiziki özgürlüğünü sağlamak aynı zamanda özgür ve demokratik yaşamı kurmaktır.

Bu açıdan Rêber Apo'nun fiziki özgürlüğü için verilen her mücadele ve geliştirilen her türden direniş kesinlikle halkların ve tüm ezilen kimliklerin doğrudan kendi özgürlük ve demokrasi mücadelesi olmaktadır. Ve diğer yandan her bir demokratik sistem inşası ve mücadelesi Rêber Apo'nun özgürlüğüne hizmet edecektir.

> 9-10

Yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı'nda iflas eden iktidarcı devletçi sistemin yerine, halkların iradesini dikkate alan yeni dengelerin ve statükoların oluşması kaçınılmaz hale gelecektir. Bu dengeler ve statükolar bireyciliği reddeden, Ortadoğu'nun tarihsel ve toplumsal karakterine uygun olarak toplumcu yaklaşımı da esas alan bir siyasal, toplumsal, kültürel yaklaşımla kendini hissettirecektir. Bu yönüyle Önder Apo'nun çözümlemeleri bu süreçteki siyasal mücadelede etkili olacak, inisiyatifli olacak, yön verecek, savaşı yaratan sorunları çözecek bir karaktere sahiptir.

Mustafa Karasu

Kürt sorununda düğümlenen Üçüncü Dünya Savaşı'nda çözüm Demokratik Ulus çizgisinde mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir

Ortadoğu'da Üçüncü Dünya Savaşı sürmektedir. Bu savaşın karakteri daha önce gerçekleşen Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarından farklıdır. Aslında tarihin birçok döneminde başka dünya savaşları da olmuştur. Dünya savaşlarını sadece Birinci ve İkinci Dünya Savaşı'yla sınırlamak doğru değildir. Bir yönüyle de o güne kadarki siyasal, toplumsal, ekonomik, kültürel dengelere dayalı statükonun dağılması, bunun sonucu ortaya çıkan çatışmalar ve bu çatışmaların yarattığı dengeler temelinde kurulan yeni dünya düzeni sürecine o dönemin dünya savaşı demek gerekmektedir. Çünkü; tarihte yüz yıl, iki yüz yıl ya da daha fazla ve az sürelerde eski dengeler yıkılır, bunun sonucu yeni dengelerin kuruluş savaşları başlar. Sonuçta da yeni dengelere dayalı statükolar oluşur. Birinci ve İkinci Dünya Savaşı ise bu durumun çok şiddetli savaş araçlarıyla sürdürülmesini ifade etmektedir. Kuşkusuz kapitalizmin ekonomik, toplumsal, kültürel yapısının sorunları genelleştirmesi, yaygınlaştırması Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarının içine daha fazla devleti, daha fazla coğrafyayı almasını beraberinde getirmiştir. Tarihteki diğer dünya savaşlarından farkları böyle ifade edilebilir. Zaten 'Dünya Savaşı' tanımlanması da buna dayanarak söylenmiştir. Yoksa, özü itibariyle o güne kadar var olan statükoları oluşturan eski dengelerin yıkılması, yeni dengeler yaratma savaşı olarak ortaya çıkmıştır.

Üçüncü Dünya Savaşı da karakter olarak bu çerçevede tarih sahnesine çıkmış ve sürmektedir. Ancak çok temel bazı farklılıkları vardır. Bu temel farklılıkların bir kısmı yakın zamana, güncele ilişkin olurken, bir kısmı da tarihseldir. Şunu belirtebiliriz ki; süren Üçüncü Dünya Savaşı sadece devletçi, iktidarcı, sömürücü sistemin son temsilcisi kapitalizm ve ulus devletin yarattığı krizin sonucu değildir. Krizde olan, en temelde beş bin yıllık kadın köleliğine dayalı iktidarcı devletçi sistemdir. Zaten krizin, kaosun bu karakteri savaşı karmaşıklaştırmış ve ağırlaştırmıştır. Bu yönüyle çözüm, geçmiş yüzyıllardaki savaşların sonucunda ortaya çıkan çözümlerden farklı olacaktır. Artık herhangi bir hakim devletin, devletler bloğunun baskın karakteriyle oluşacak dengeler söz konusu olmayacaktır. Yeni dengeler ve statükolar beş bin yıllık devletçi sistemin krizinden kaynaklı olarak devlet alternatifi, devlet dışı toplum, siyaset, ekonomik yaşamların ve yapılanmaların yeni kurulacak dengelerde belli düzeyde etkili olmasıyla gerçekleşecektir. Bunun anlamı; devletçi iktidarcı, kadın üzerinde egemenliğe dayalı yeni dengeler, yeni statükolar yerine, devlet dışı toplumu, yani demokrasi güçlerini, halkların özgür ve demokratik yaşam özlemini dikkate alan, bununla uzlaşan; iktidarcı, devletçi, despotik karakterini tümden dayatmaktan vazgeçirilen, bu temelde de halkların iradelerinin dikkate alındığı yeni siyasal, sosyal, ekonomik ve kültürel yapılanmalara dayalı statükoların oluşması gerçeğidir. Bunun özellikle vurgulanması gerekmektedir. Siyasal değerlendirme yaparken ya da mevcut savaşın sonucu nereye doğru evrilir derken, bu gerçekliği hiçbir zaman göz ardı etmemek gerekmektedir. Artık egemen sınıfların, iktidarcı devletçi sistemlerin kendini dayatıp tam hakim olma yaklaşımı ve halkların iradesini reddeden bir dayatma kesinlikle sonuç vermeyecektir; savaşın uzaması sonucunu doğuracaktır. Eğer gerçekten sürekli savaş olmayacaksa, bir noktadan sonra yeni dengelere dayalı statükoların doğması kaçınılmaz hale gelecekse, o zaman halkların iradesi dikkate alınmak zorunda kalınacaktır. Önümüzdeki dönemde yeni dengelerin ve statükoların kuruluşu belli yönleriyle bu çerçevede olacaktır.

İktidarcı devletçi sistemin yerine halkların iradesini dikkate alan yeni dengeler oluşacaktır

Öte yandan kapitalist modernite son iki yüzyılda kendisini Ortadoğu'da hissettirmeye başlamış ve bu durum ağır sorunlar yaratmıştır. Aslında kapitalist modernite, bireyciliğe dayanan maddi uygarlıkla Ortadoğu'nun toplumsallığına dayanan manevi uygarlığa bir hançer gibi saplanmış, sorunları daha da ağırlaştırmıştır. Son iki yüzyılda Ortadoğu'da ortaya çıkan krizlerin bir boyutunu da böyle görmek gerekmektedir. Bu açıdan da kapitalist modernitenin yarattığı tüketim toplumu ve maddi uygarlık bireyciliğiyle sorunları ağırlaştırmıştır. Yakın zamanda Ortadoğu'da yaşanan halk hareketlerinin, yine bu süreçte ortaya çıkan sapkın grupların bir yönüyle de kapitalist emperyalizmin Ortadoğu'yla yaşadığı kan uyuşmazlığının yarattığı sorunlar üzerinden ortaya çıktığını görmek gerekir. Bu açıdan da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı'nda iflas eden iktidarcı devletçi sistemin yerine, halkların iradesini dikkate alan yeni dengelerin ve statükoların oluşması kaçınılmaz hale gelecektir. Bu dengeler ve statükolar bireyciliği reddeden, Ortadoğu'nun tarihsel ve toplumsal karakterine uygun olarak toplumcu yaklaşımı da esas alan bir siyasal, toplumsal, kültürel yaklaşımla kendini hissettirecektir. Zaten devletçi iktidarcı sistemin son temsilcisi olan ulus devlet ve onun son zamanlarda yumuşatılmış biçimleri, toplumsallığı dağıtıp bireyciliği ortaya çıkarmıştır; sorunları ağırlaştırmıştır. Bu bakımdan beş bin yıllık devletçi sistemin sorunları ağırlaştırmasıyla iki yüzyıllık kapitalist modernitenin Ortadoğu'ya girerek sorunları içinden çıkılmaz hale getirmesi, birbirini tamamlayan ya da birbirini besleyen karaktere sahiptirler.

Bu yönüyle Ortadoğu'daki sorunların çözümünün geçmişteki gibi palyatif ya da dönemsel olması söz konusu olmayacaktır. Kuşkusuz belirli bir dönem içinde bu dengeler ve statükolarla yaşanacaktır; ama bu defa beş bin yıllık tarihin yarattığı sorunları, yine son iki yüzyıllık tarihin yarattığı sorunları belli düzeyde çözen, aşan karakter taşıyacaktır. Bu açıdan Önder Apo'nun devleti ve iktidarı çözmesi ve bu temelde de devlet dışı topluma dayalı siyasal, ekonomik toplumsal çözüm önerileri sunması tarihsel değer taşımaktadır. Tam da bu karakterdeki Üçüncü Dünya Savaşı'nı sona erdirecek, kaostan çıkış yolunu gösterecek, barış ve istikrarı sağlayacak çözüm önerileri ve modelleri sunmaktadır. Bu açıdan bakıldığında; Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı'na ne kapitalist emperyalizmin, kapitalist modernitenin ne de bölge devletlerinin çözüm alternatifi vardır. Beş bin yıllık iktidarcı devletçi sistemin ve kapitalist modernitenin yarattığı sorunlara tepkisel olarak ortaya çıkan ya da bu sorunlardan beslenen DAİŞ, El Kaide, El Nusra gibi sapkın hareketlerin de herhangi bir çözüm modeli yoktur. Aksine sorunları ağırlaştırma karakterleri bulunmaktadır. Bu yönüyle Önder Apo'nun çözümlemeleri bu süreçteki siyasal mücadelede etkili olacak, inisiyatifli olacak, yön verecek, savaşı yaratan sorunları çözecek bir karaktere sahiptir. Eğer Rojava Devrimi başarılı olduysa, bütün Kuzey Suriye'ye yayıldıysa, gelinen aşamada Suriye krizinin ve genel olarak Ortadoğu krizinin çözümünde Önder Apo'nun ortaya koyduğu Demokratik Ulus ve Demokratik Konfederalizm önerileri dışında herhangi bir siyasal, ekonomik, toplumsal anlayışın çözüm olamayacağı düşünülüyorsa, bu, Önder Apo'nun yeni paradigması, buna dayalı siyasal, toplumsal, ekonomik, kültürel çözüm önerilerinin başta Suriye olmak üzere Ortadoğu'da süren kaosa çıkış yaptıracak karaktere sahip olmasındandır. Siyasal değerlendirmeleri yaparken hangi siyasetin, hangi yaklaşımın çözümleyici olacağının da bu çerçevede ele almak ve ona göre politikalar üretmek, ona göre bir gelecek öngörüsü oluşturmak gerekmektedir.

Bugün yaşanan Ortadoğu savaşının bir karakteri de, kapitalizmin geldiği aşamayla ilgilidir. Kapitalizm, tüketim toplumu karakterini kazanmasıyla birlikte hem sermayenin serbest ve güvenli dolaşımını hem de metaların serbest ve güvenli dolaşımını zorunlu kılmaktadır. Kapitalizm gelinen aşamada ancak kendini böyle var edebilir, yaşatabilir. Bu açıdan Ortadoğu'da süren Üçüncü Dünya Savaşı'nda Birinci ve İkinci Dünya Savaşı'nda olduğu gibi bazı devletlerin ittifaklar kurarak birbirlerine karşı çok sert savaşlar içine girmesi söz konusu olmamaktadır. Kuşkusuz yine savaşlar, çatışmalar olmaktadır. Zaten iktidarcı devletçi sistem tümden ortadan kalkmadan, özellikle kapitalist modernite ve onun ekonomik, toplumsal, kültürel karakteri etkisizleştirilmeden çıkar çatışmalarını ve savaşları önlemek mümkün değildir. Ancak bu dönemdeki savaşın karakterinde katı ittifaklara dayanan cepheden savaşlar yerine, dengelerin sık sık değişeceği ama esas olarak çok keskin kamplaşmalara dayalı değil de piramit biçimindeki güç dengelerinde piramidin basamaklarındaki yerin değiştirileceği bir savaş söz konusu olmaktadır.

Politik ortam çok yönlü diplomatik ilişki imkanı sunmaktadır

Öte yandan kapitalizmin bu karakteri ve savaşın bu doğrultuda olması ittifakların karakterini de değiştirmiştir. Eskisi gibi bir devletle ilişki kurulduğu zaman diğer devletlerle sonuna kadar savaşılacakmış gibi bir durum söz konusu olmamaktadır. Çok yönlü diplomatik ilişkiler kurma imkanı doğmuştur. Bu durum, devrimci hareketlerin ve yeni siyasal güçlerin oluşan savaş ve dengeler içinde kendilerini daha etkin kılma ve hareket kabiliyetlerini daha yüksek tutma durumunu ortaya çıkarmaktadır. Bu açıdan Suriye'deki deneyim çok önemlidir. Suriye üzerinde birçok güç savaşmaktadır. ABD'nin güç mücadelesi var, Rusya'nın var, İran'ın var, Türkiye'nin var. Dikkat edilirse cepheler çok keskin değildir ama çatışmalar yerelleşmekte, yerellerde keskin biçimde sürmektedir. Yine ittifaklar, ilişkiler sık sık değişmektedir. Öte yandan küresel kapitalist sistem bir bütün olduğundan, sermayenin serbest ve güvenli dolaşımı tümünün çıkarını ifade ettiğinden, Rusya ile ABD'nin Suriye üzerinde mücadele ederken birbirlerini de gözeten, hatta zaman zaman birbirleriyle ilişki içinde olan bir savaş biçimi ortaya çıkarmıştır. Bu açıdan da Birinci ve İkinci Dünya Savaşları koşullarına göre, o dönemin siyaset anlayışına göre Üçüncü Dünya Savaşı'na yakla-

şanlar kaybederken, Üçüncü Dünya Savaşı'nın karakterini gören, bilen, buna göre daha esnek politikalar üreten güçler kendi konumlarını hem korumuşlardır, he de güçlendirmişlerdir.

TC, El Kaide-DAİŞ gibi güçler üzerinden Suriye ve Ortadoğu'da etkili olmak istemiştir

Türkiye, geçmiş dönemin katı cepheleşmeleri anlayışıyla bir kesime dayanarak diğer cepheyi geriletme yaklaşımı içinde olunca Suriye'de bocalamıştır. Politikada tam bir bocalamayı, karışıklığı, şaşkınlığı yaşamış ve bu da büyük hatalar yapmasını beraberinde getirmiştir. İlk önce, Ortadoğu savaşına hemen girer, ABD cephesinde yer alırsam Suriye rejimini erkenden düşürür ve kendimi etkili kılarım, düşüncesiyle hareket etmiştir. Ancak Suriye'ye bu kadar balıklama dalması, ABD'nin, Rejimi kısa sürede yıkacağına inanmasından kaynaklanmaktadır. Kendisi de ABD ile ilişkiler çerçevesinde Ortadoğu'da alt emperyal ülke olarak Osmanlının yeniden diriltileceği yaklaşımına girmesi, bu politikanın kısa sürede iflas etmesini beraberinde getirmiştir. ABD ile bu amaca ulaşamayacağını görünce, bu defa da Ortadoğu'da devletlere kafa tutan, orduları önüne katıp, süpürüp atan fanatik İslamcı kesimlerle ittifaka yönelmiştir. El Nusra, El Kaide ve DAİŞ'le ilişki geliştirmiş ve bunlar üzerinden Suriye ve Ortadoğu'da etkili olmak istemiştir. Bu güçler de özellikle Rojava Devrimcileri ve demokratik güçler karşısında yenilgiye uğrayınca Türkiye'nin hesapları yine tutmamıştır. Bu güçlere dayalı olarak hem Rojava Devrim'ini boğmak hem de Suriye'de hakim olmak isterken bu politika da çökmüştür. Bu güçlere dayalı etkili olma politikası da çökünce, bu defa da geçmişte olduğu gibi klasik Kürt düşmanlığına dayalı ittifakları hortlatma çabaları içine girmiştir. İran'la görüşmeleri hızlandırmış, Rusya ve İran üzerinden el altından Esat rejimiyle görüşmelere girmiş, yine Irak rejimiyle ilişkiler geliştirme politikasına yönelmiştir. Çünkü; ilk başta ittifak olarak gördüğü ABD ile karşı karşıya gelmiş, sonradan DAİŞ ve El Nusra'yı desteklerken, destek aldığı Suudi Arabistan'la karşı karşıya gelmiş ve giderek bölgede Başûrê Kurdistan ve Katar dışında dostu kalmayan bir ülke durumuna düşmüştür. Şimdi denize düşen yılana sarılır misali tekrardan, düne kadar katil dediği Esat'la, yine Suriye rejimiyle müttefik olduğundan yoğun bir karşıt siyasal faaliyet yürüttüğü İran'la ve düne kadar kuyusunu kazmaya çalıştığı Irak'la Kürt düşmanlığı üzerinden ittifak kurup kendini yaşatmaya yönelen bir Erdoğan, AKP-MHP ittifakı ve Türk devlet gerçeğiyle karşı karşıya bulunmaktayız.

İran ve Türkiye'nin statükoculuğu sürekli kriz demektir

Ancak son yıllarda o kadar çok Suriye'deki mevcut rejim karşıtlığı, İran ve Irak karşıtlığı yapmış, mezhepçiliği o kadar çok körüklemiştir ki, bunun yarattığı ağır tahribatlar, Türkiye'nin Kürt düşmanlığına dayalı ittifakı eski düzeyde yaratma konusunda karşısına zorluklar çıkarmaktadır. Kuşkusuz Kürt düşmanlığı bu ülkeleri, çelişkileri ne olursa olsun birbirine yakınlaştırır. Nitekim yakınlaştırmaktadır da. Türkiye nasıl ki DAİŞ'le Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmede sonuç alamadıysa, KDP ile ilişkilerinin Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmede yeterli olmayacağını görünce Başûr'daki referandumun yapılmasından kısa süre önce Kürt karşıtlığı üzerinden diğer ülkeleri birleştirmek için KDP ile de sorun yaşayacak bir politikaya yönelmiştir. Ancak Ortadoğu'daki kaos, beş bin yıllık devletçi sistemin ve son iki yüzyıllık kapitalist sistemin kaosu olduğundan, bu kaostan eski ittifaklar ve eski anlayışlarla çıkmak mümkün değildir. Bu yönüyle kaostan çıkış için yakın zamana kadar dışlanan halkların, toplulukların iradesinin belirli düzeyde dikkate alınması gerekirken; İran gibi, Türkiye gibi halkların, toplulukların iradesini dikkate almayan, statükocu ve soykırımcı, baskıcı yaklaşımlarının olması, Ortadoğu'da süren savaşın sona erdirilerek göreceli de olsa bir istikrara kavuşturulması koşullarına ve amacına ters düşmektedir. Bu açıdan Türkiye ve İran'ın statükocu karakteri, eskide ısrarı, sadece halkları karşısında bulmamaktadır; halkların iradesini belirli düzeyde dikkate alarak bölgede kalabileceğini, yaşayabileceğini gören ABD'nin, Rusya'nın, Avrupa'nın politikalarıyla da uyuşmamaktadır, onlarla da karşı karşıya gelmesini beraberinde getirmektedir. Çünkü; İran ve Türkiye'nin statükoculuğuna dayanan bir yaklaşım artık sürekli kriz demektir.

Kapitalist modernite de, bu düzeyde sorunları ağırlaştıran kriz etkenleriyle yaşamak istemeyecektir. Kuşkusuz kapitalist emperyalist sistem her zaman krizlerden ve çelişkilerden beslenir, kendine müdahale zemini yapar. Ama bunun da bir düzeyi, bir sınırı vardır. Kendi kontrol altına aldığı kriz ya da çelişkilerden yararlanabilir. Ama kendi kontrolüne almadığı, kendi kontrolünün dışına çıkan, kendine zarar veren kriz ve kaos etkenleriyle yan yana yaşaması söz konusu olmaz. Bu açıdan Ortadoğu'da halkların özgürlük ve demokratik yaşam iradesi artık eskisi gibi devletçi ve iktidarcı sistem altında yaşamama istemleri, kapitalist modernitenin bireyci yaklaşımlarının sorunları ağırlaştırması, belirli bir değişimin zorunluluğunu ortaya çıkarmaktadır. Sadece halklar açısından değil, küresel kapitalizmin kendini var edeceği, belirli bir istikrarın olması açısından da değişim kendisini kaçınılmaz hale getirmiştir. İşte bu ortamda da İran'ın ve Türkiye'nin yaklaşımları, yine Suudi Arabistan gibi güçlerin toplumu boğan, halkların iradesini dikkate almayan yaklaşımları onları hem halklarla hem de Ortadoğu'daki derin istikrarsızlıktan zarar gören güçlerle karşı karşıya getirmektedir. Bu açıdan özellikle de statükonun savunucuları olan İran ve Türkiye'nin bu durumda bir araya gelerek eskiyi yaşatma anlayış ve politikalarının eskisi gibi sonuç vermesi söz konusu olmayacaktır.

Suriye'de yeni bir dönem başlamıştır

Suriye'de durum giderek netleşmektedir. Eskiden daha çok yerel güçlerin savaşı vardı. Güç dengelerinin giderek netleşmesi durumu ortaya çıktıktan sonra, artık uluslararası çeşitli güçlerin de içine gireceği, daha çok da siyasal mücadelenin ağır basacağı bir dönem başlamıştır. Kuşkusuz bu süreçte zaman zaman şiddetli savaşlar ortaya çıksa da, bunlar tamamen siyasal sürecin giderek bir istikrara kavuşmasını sağlayan dengelerin yaratılması çatışmaları olacaktır. Ya da siyasal güç dengelerini oluşturma sürecinde ortaya çıkan bazı sorunların savaşlarla, çatışmalarla netleştirme durumu gündeme gelecektir. Ancak yeni dönemin, esas olarak da Suriye'de yeni dengeleri ve statükoları oluşturma süreci karakterinde olacağı görülmelidir. Suriye'de fotoğraf netleşmeye, güç dengeleri belirgin hale gelmeye başlamıştır. Güç dengelerinin belirginleşmesi, buna dayalı nasıl bir siyasal statüko, nasıl bir sistem kurulacağını biraz daha görünür kılmakta, berraklaştırmaktadır.

Şu ortaya çıkmıştır ki; Suriye üzerinde ABD, Rusya, koalisyon güçleri gibi kapitalist emperyalist güçler de belirli bir uzlaşma içine girme ihtiyacını duymaktadırlar. Ya da onlar mevcut durumda kendi çıkarlarını korumak açısından bir uzlaşma içine girmek zorunda kalacaklardır. Tabii bunu yaparlarken bölgedeki halkların iradesini de dikkate almak zorunda kalacaklardır. Bölgedeki halkların iradesini dikkate almadan sadece kendine bağlı güçlerle kendi projelerini dayatmaları mümkün olmayacaktır. Bu açıdan Rojava Devrimi ve Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu, Suriye'nin en temel aktörü haline gelmektedir. Bu temel aktör hem Rusya ile hem de koalisyon güçleriyle belirli bir ilişki içindedir. Gelinen aşamada ne ABD-koalisyon güçleri, ne de Rusya ve onunla ilişkide olan güçler Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu gerçeğini reddederek, bunu karşısına alarak bir politika yürütebilirler. Hatta mevcut Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun konumunu kabul etmeyen her yaklaşım Suriye'de her şeyi altüst edecektir, sıfırdan başlatacaktır; bir nevi Suriye'deki savaşı sil baştan yapacak bir durum ortaya çıkaracaktır. Bu da ne Rusya'nın ve etrafındaki müttefiklerinin ne de ABD ve koalisyon güçlerinin kaldırabileceği bir durumdur. Bu açıdan Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu eksenli, onun varlığını ve demokratik değerlerini kabul eden, bu temelde bir Suriye uzlaşması ortaya çıkaran bir siyasal yaklaşım ortaya konulmak zorundadır.

Rejim ayakta kalmıştır, yıkılmamıştır; ama bu, rejim yıkılmadı, rejimin dediği olacak, eskisi gibi Suriye'ye hakim olacak, gibi bir anlama gelmemektedir. Ama mevcut rejimin de belirli uzlaşmalar içinde yer alacağı, rejimin dayandığı toplumsal ve siyasal güçlerin de yok sayılmayacağı, onların da çıkarlarının Suriye demokrasisi içinde korunacağı bir uzlaşma olacaktır. Bu uzlaşma kesinlikle demokratik bir Suriye temelinde var olacak ve herkesin çıkarları demokratik temelde güvenceye alınacaktır. Demokratikleşme temelinde güvenceye alma dışında hegemonik, merkeziyetçi, baskıcı yaklaşımlarla Suriye'deki toplumsal güçlerin çıkarını dengelemek mümkün değildir. Bu açıdan da en demokratik karaktere sahip, kendisini demokratik karakterde örgütlemeye çalışan Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun pozisyonu güçlenmiştir.

Suriye'de DAİŞ'in geriletilmesi, El Nusra ve ÖSO'nun etkisizleştirilmesi Suriye rejimini belli düzeyde rahatlatmıştır. Bu açıdan Suriye rejimi, Dêra Zor alanında olduğu gibi DAİŞ'e karşı da bir hamle yapmıştır. Dêra Zor'a yönelik askeri harekatında Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu güçleriyle de karşı karşıya gelmiştir. Hatta Rusya desteğiyle Demokratik Suriye Güçleri'ne (QSD) saldırılmıştır. Bu, bir yönüyle de Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nu tehdit etme amaçlıdır. Zaten QSD güçleri de Suriye rejiminin Rusya desteğiyle federasyonu tehdit etmesinin önüne geçmek için Dêra Zor'da harekete geçmiştir. Çünkü; Dêra Zor'un kuzeyi rejim tarafından kontrol edildiğinde, Hol ve Şedadê üzerinden Hesekî tehdit edilecektir. Demokratik Suriye Güçleri rejimle ya da rejim destekçisi Rusya ile bir savaş içine girmek istememektedir. Sadece Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nu korumak ve bu temelde Demokratik Suriye yaratmak amacıyla yapılan saldırılara karşılık vermektedir. Rejim eğer Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'na yönelik bir saldırıya geçerse, QSD güçleri kesinlikle direnecektir. Eğer Suriye saldırıda ısrar ederse, kaybeden kendisi olacaktır.

Suriye'de istikrar Kuzey Suriye Federasyonu'nun kabulünden geçer

Zaman zaman belirli gerilimler, çekişme ve çatışmalar olsa da Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun varlığını hem Rusya ve Rejim hem de ABD ve koalisyon güçleri kabul edecektir. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun etkin olmasından rahatsız olsa da yeni Suriye'nin istikrara kavuşmasında başka yol olmadığından Türkiye, her ne kadar Suriye'nin demokratikleşmesini reddetse de yapacağı fazla bir şey yoktur. Suriye'nin demokratikleşmesi İran'ı rahatsız etmiş olduğundan, Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu güçlerini geriletmek için birçok yol ve yönteme başvursa da, sonunda Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nu kabul etmek zorunda kalacaktır. Kürt karşıtlığı İran ve Türkiye'yi bir araya getirse de, Kürtlerin Suriye'de belirli mevziler kazandığını gören İran; Türkiye, Suudi Arabistan ve diğer güçlerin çok etkin olmayacağı bir Suriye'ye tahammül edecektir. Şu anda Suriye'deki siyasal dengeler içinde tüm güçlerin pozisyonunu bu çerçevede görmek gerekmektedir. Zaten Türkiye Suudi Arabistan'la karşı karşıya gelmiştir, Mısır'la karşı karşıyadır. Suudi Arabistan, Türkiye ile bir politika yürütme yerine, biraz Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'yla, biraz da Suriye rejimiyle ilişkilenerek zevahiri kurtarmaya çalışacaktır. Özellikle de Türkiye'nin Suriye'de etkin olmaması Suudi Arabistan ve Mısır'ın tek politik kaygısı haline gelmiştir. Bu nedenle oluşacak bir uzlaşma durumunda engelleyici olmaktan çok, biraz kendilerini etkili kılma yollarını arayacaklardır.

Suriye'nin QSD güçleri karşısında sonuç alması kolay değildir

Reqa'nın QSD güçleri tarafından kurtarılması, Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun konumunu daha da güçlendirecektir. Çünkü; Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu verimli topraklara sahip ve insanların en yoğun yaşadığı coğrafya olarak Suriye'yi doğrudan etkileyecektir. Her ne kadar Halep ve Şam çevresinde belli bir nüfus olsa da, Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu da onu dengeleyen belli bir potansiyele sahiptir. Kuşkusuz Reqa'nın Demokratik Suriye Güçleri tarafından alınması, Suriye'yi rahatsız edecektir. Her fırsatta Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nu sıkıştıran, gerektiğinde gerileten bir yaklaşım gösterecektir. Ancak Suriye'nin QSD güçleri karşısında sonuç alması kolay değildir. Bu açıdan Reqa'nın kurtarılması ve Kuzey Suriye'nin parçası haline gelmesi, Kürtlerin Suriye'deki kazanımlarının kalıcılaştırılması açısından önemli bir rol oynayacaktır. Reqa'da demokratik bir yönetimin oluşması, Suriye rejiminin Reqa üzerinden Rojavayê Kurdistan'a saldırmasının önünü alacaktır.

Aslında Suriye'de mücadele yakın zamanda iki yerde sürecektir. Birincisi; İdlib ile Kobanê ve Efrîn Kantonları arasındaki Şehba denilen yerde, ikincisi ise; Dêra Zor'dadır. Anlaşılıyor ki Dêra Zor alanında Suriye rejimiyle Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu arasında başlayan mücadele bir süre daha sürecektir. İkisinden birinin tümden hakimiyeti değil de, Dêra Zor ve çevresi ile Irak'a kadar olan alanda bir güç dengesi oluşacaktır. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu kendi konumunu sağlamlaştırmak, Suriye'nin demokratikleşmesinde daha etkili olmak için Dêra Zor'da belirli yerleri kontrol etme hamlesi yapmıştır. Bu, Suriye'yi ya da arkasındaki Rusya'yı yenilgiye uğratmak, tümden etkisiz kılmak gibi bir yaklaşımla değil de, kendi pozisyonunu güçlendirme ve Suriye'deki güç dengelerinde Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun daha etkili olmasını sağlama hamlesi olmaktadır. Bunun özünde, esasında Suriye'nin demokratik karakterinin daha baskın hale gelmesini sağlama hedefi vardır. Yoksa Suriye'de daha fazla toprak elde edelim, Suriye'yi biz kontrol edelim yaklaşımı yoktur.

Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu, Suriye'nin en temel aktörü haline gelmektedir. Bu temel aktör hem Rusya ile hem de koalisyon güçleriyle belirli bir ilişki içindedir. Gelinen aşamada ne ABD-koalisyon güçleri, ne de Rusya ve onunla ilişkide olan güçler Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu gerçeğini reddederek, bunu karşısına alarak bir politika yürütebilirler. Hatta mevcut Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun konumunu kabul etmeyen her yaklaşım Suriye'de her şeyi altüst edecektir, sıfırdan başlatacaktır.

Demokratik Suriye Güçleri rejimle ya da rejim destekçisi Rusya ile bir savaş içine girmek istememektedir. Sadece Demokratik Kuzey Suriye Federasyonunu korumak ve bu temelde Demokratik Suriye yaratmak amacıyla yapılan saldırılara karşılık vermektedir. Rejim eğer Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'na yönelik bir saldırıya geçerse QSD güçleri kesinlikle direnecektir. Eğer Suriye saldırıda ısrar ederse kaybeden kendisi olacaktır.

Rojava devrimcilerinin Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu içindeki etkinliğinin, Kürtler daha fazla toprak elde etsin, Kürtlerin daha geniş topraklarda güç hakimiyeti olsun, anlayışıyla gerçekleştiğini düşünmüyoruz. Esas olarak Rojava Devrimi değerlerinin Kuzey Suriye'de ve genel Suriye'de etkin olması için bir çaba içinde olduklarını görüyoruz. Zaten Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu bir bölünme değil, Suriye'yi birleştirme etkenidir. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu oluşumundaki etkin rolleriyle Kürtler, sadece Rojava'yı esas alan, Kürtlerin bulunduğu yerleri esas alan, bu yönüyle kendini Suriye'den ayıran bir yaklaşım yerine, Kuzey Suriye'nin parçası olarak Arap, Süryani, Türkmen, Çeçen herkesle de ortak bir sistem kurarak, Suriye'nin birliğini sağlama yaklaşımı ortaya koymuşlardır. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nu, Kürtlerin Suriye'nin birliğini sağlama anlayışının sonucu olarak görmek gerekiyor. Zaten Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu içinde de merkezi bir yönetim olmayacaktır. Kürtler bulundukları alanda kendi kendilerini yönetecekler, Araplar bulundukları alanda sistem kurulacaktır. Bu açıdan bu seçimlerle yerellerin kendi iradesini daha sistemli hale getirdiği, daha kurumsallaştırdığı bir süreç başlayacaktır. Bu yönüyle seçimler önemlidir. Zaten ilk önce yerel demokrasiyi güçlendiren yerel seçimler olmaktadır; arkasından da bu yerel demokrasiye dayalı olarak Demokratik Suriye Federasyonu'nun tümüyle ilgili seçimler olacaktır. Böylelikle yerelle evrenselin, yerelle bütünün birbirini tamamladığı bir demokratik siyasal sistem ortaya çıkacaktır. Şu anda başlanan seçimlerin kademeli olarak böyle bir amaç taşıdığı görülmektedir. Kuşkusuz yeni bir sistemdir; mutlaka eksiklikleri ve yetersizlikleri olacaktır. Seçim sisteminde de eksiklik ve yetersizlikleri olacaktır ama özü itibariyle demokratik olacaktır. Özü itibariyle halkın iradesini temsil edecektir. Herhangi bir grubun, farklı gruplar ya da anlayışları bastırarak kendi hakimiyetini sürdürdüğü bir sistem olmayacak; seçimler temelinde oluşacak demokratik kurumların oluşturulduğu bir demokratik siyasal sistem gerçeği, Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nda ortaya çıkacaktır.

kendi kendilerini yöneteceklerdir. Hangi topluluk varsa, oradaki meclislerde ve siyasal sistem içinde yer alacaklardır. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu bir etnik federasyon olmayacaktır; bir coğrafya federasyonudur. Bu coğrafya federasyonu içinde de her etnik, dinsel yapının kendisini özgür ve demokratik yaşama kavuşturacağı bir sistem oluşacaktır. Bu da yerel demokrasiye ve özerkliklere dayalı demokratik bir sistem olmaktadır.

Kuzey Suriye'de seçimlerle halkın doğrudan iradesini yansıtan toplumsal sistem oluşmaktadır

Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu yerelden başlayarak seçimler gerçekleştirmektedir. Demokratik bir seçim yaparak devrimci mücadele döneminin, devrimci hamle döneminin fiili yönetim organları yerine artık toplumun demokratik iradesine dayanan, toplumun demokratik iradesinin belirgin hale geldiği yerel demokrasilerle yönetimler oluşacaktır. Seçimler temelinde toplumun doğrudan iradesini yansıtan siyasal, idari, ekonomik ve toplumsal

Kuşkusuz Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu ve Suriye'de demokratik sistem temelinde bir istikrarın ortaya çıkması, tüm bölgeyi demokratikleşme yönünde olumlu etkileyecektir. Ancak Türkiye'nin ve İran'ın bu mevcut istikrarı bozmak için çabaları olacaktır. Türkiye, Suriye'nin demokratikleşmesinden rahatsız olduğu için, Suriye'nin demokratikleşmesinin kendisinin soykırımcı egemenlikçi sistemini zayıflatacağını, hatta sonunu getireceğini gördüğünden, Suriye'nin demokratikleşmesi çabalarını sabote etmeyi sürdürecektir. Nitekim Efrîn'e saldırmak istemeleri, İdlib çevresinde karışıklık yaratmaları, sürekli Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu ve Rojava Devrimi'ne yönelik provokasyonlarda bulunmaları bu amaçlıdır. İran'la, Suriye ile, Rusya ile uzlaşma temelinde Rojava Devrimi'nin kazanımlarını yıkmak için bundan sonra da birçok oyun, plan ve saldırı içinde olacaktır. İran da, uzun zamandan beri bölgedeki istikrarsızlıktan güç aldığı ya da kendisini bu istikrarsızlık ortamından yaşatıp kurumlaştırmak, etkili kılmak istediği için, Ortadoğu'da demokrasiye dayalı bir istikrarın oluşmasını kendi çıkarına görmemektedir. Türkiye ile İran'ın, bölgenin demokratikleşmesine, istikrara kavuşmasına yönelik yaklaşımları farklı kaygılarla ortaklaşmaktadır. Kuşkusuz ortak kaygılar da vardır ama esas olarak her iki sistem de farklı nedenler ve kaygılarla da olsa bölgenin belli bir değişim ve demokratikleşme temelinde istikrara kavuşmasını kendileri için tehlike görmektedirler.

Irak'ta siyasal sorunlar gittikçe ağırlaşmaktadır

Şu anda Irak'ta da sorunlar ağır biçimde sürmektedir. DAİŞ'in Suriye'de büyük darbe yemesi, Rojava devrimcilerinin ve Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun DAİŞ'i geriletecek büyük güç kaybına uğratması Irak'ın da DAİŞ'e karşı mücadelesini hızlandırmış, Musil'ın düşmüş, yine Telafer'de DAİŞ püskürtülmüştür. Bütün bunlar Irak'ın askeri ve siyasi etkinliğini arttırsa da sorunları hafifletmemiştir. Sadece belli yerlerde askeri hakimiyet kurmak, istikrar ve barış getirmemektedir. Bu açıdan Irak'ın sorunları daha yeni başlamaktadır. Musil DAİŞ'ten temizlenmiş ama Musil sorunu yeni başlamaktadır. Telafer ve çevresi temizlenmiş ama Telafer sorunu yeni başlamıştır. Zaten Şengal sorunu vardır. Öte yandan Başûrê Kurdistan Federasyonu'yla merkezi hükümet arasında sorunlar vardır. Bağımsızlık referandumunun getireceği sonuçlar vardır. Tartışmalı bölgeler sorunu vardır. Tüm bunlar siyasal sorunları ağırlaştırmaktadır. Irak merkezi Şii hükümeti belli yerlere hakim olsa da Sünni Araplar'ın sorunu çözülmemiştir. Sünni Araplar'ın sistemdeki yeri belirginleşmemiştir. Sünni Araplar sistem içinde bir uzlaşmaya çekilmezse, sistemin parçası haline gelmezlerse Irak'ta sorunları çözmek mümkün değildir. Tarih boyu Irak'a esas olarak Sünniler hakim olmuştur. Sünnileri dışlayan Irak'ta istikrar sağlanamaz. Bu açıdan sadece Musil değil, genel olarak Irak'ta Sünni Arapların sorunu sürmektedir. Bu da kriz ve çatışma demektir.

Başûrê Kurdistan'daki siyasal, toplumsal ve ekonomik kriz, Irak'ı da etkilemektedir. Referandum bir yönüyle de Başûr'daki ekonomik, siyasal ve toplumsal sorunların dışa vurumu olarak ortaya çıkmıştır. İran'ın Irak üzerinde etkili olma çabaları vardır. Irak üzerinde İran, Türkiye çekişmesi vardır. Öte yandan Başûrê Kurdistan ve Irak'ın demokratikleşmesini hedefleyen Kürt Özgürlük Hareketi ile Irak'ın ve Başûrê Kurdistan'ın demokratikleşmesine direnen güçlerin mücadelesi vardır. Şu açıktır ki; Irak'ta sorunların ağırlaşmasına neden olan, demokratik olmayan zihniyettir. Klasik iktidarcı devletçi zihniyetlerdir. Milliyetçi mezhepçi zihniyetlerdir. Bunlar Irak'taki sorunları ağırlaştırmaktadır. Sadece Irak'ın da değil, Suriye'nin de, Ortadoğu'nun da temel sorunu milliyetçilik ve mezhepçiliktir. Kuşkusuz tarihte de dincilik ve mezhepçilik vardır ama dincilik ve mezhepçilik, sorunları bugünkü kadar ağırlaştırmamıştı. Bugün dincilik ve mezhepçilik milliyetçilikle birleştirildiğinden, hatta milliyetçilik baskın hale gelip dinciliği ve mezhepçiliği kendi çıkarlarına koşturduğundan, sorunlar daha da ağırlaşmış ve içinden çıkılamaz hale gelmiştir. Bu açıdan şu anda milliyetçi anlayış demokratikleşmeyi sabote ediyor, demokratik dinamikleri dumura uğratıyor, gelişmesini engelliyor. Bu da sadece Irak'ın değil, Ortadoğu'daki bütün sorunların çözümünü zorlaştırıyor. Irak'taki temel sorun da demokratikleşmeme ve demokratik zihniyete ulaşmamadır. Ulus devletçi zihniyet ve mezhepçiliği aşmama sorunudur.

Ulus devletçilik; hegemonya, egemenlik demektir. Her güç egemenlik peşinde koşunca çatışmalar, siyasal istikrarsızlık kaçınılmaz hale gelmektedir. Bu yönüyle Irak örnek bir yerdir. Demokratik olmayan zihniyetlerin hangi tür sorunları yaratacağına örnektir. Ne merkezi hükümet demokratiktir ne Başûrê Kurdistan Federasyonu ne DAİŞ ne de Haşd-i Şabi. Demokratik olmayan güçler birbiriyle çatışır. Demokratik zihniyetten uzaklaşma demek, çatışma, düşmanlık, husumet demektir. Bugün giderek husumet artmaktadır. Bunun demokratikleşme dışında çözümü yoktur. Milliyetçiliğin ve mezhepçiliğin kuyruğuna takılmak demek, çatışmaları körüklemek ve derinleştirmek demektir. Sorunları çözümsüz bırakmak demektir. Bu açıdan Irak'ta da çok dikkatli bir politika izlenmesi gerekmektedir. Özellikle milliyetçiliği ve mezhepçiliği körükleyecek her türlü yaklaşımdan uzak durmak, demokratik anlayışla, demokratik zihniyetlerle sorunları çözme yaklaşımı içine girmek çok önemlidir. Yoksa duygusal, milliyetçi, ulusalcı yaklaşımlarla bir yere varılamaz. Bu yönüyle Başûrê Kurdistan'da KDP'nin gerçekleştirdiği referandum bir çözüm yolu değildir. Sorun Kürtlerin hakkı, hukuku sorunu değildir. Kürtlerin hakkı, hukuku zaten tartışılamaz, reddedilemez bir durumdur. Kürtler referandumla mı özgürlük ve demokrasi iradelerini kazanacaklar? Ya da referanduma göre mi Kürtlerin hakkı ve hukuku belirlenecek ya da belirlenmeyecek? Günümüzde bu tür şeyler aşılmıştır. Kürtler özgür ve demokratik yaşamda ısrarlıdır. Kimse Kürtleri egemenlik altına alamaz; özgür ve demokratik yaşamını sınırlayamaz. Bu tartışılacak bir konu değildir; hatta referandum bunu tartışmalı kılmak anlamına gelmektedir. Referandum Kürtlerin hakkını, hukukunu netleştirme değil de tartışmalı hale getirmektedir.

Bağımsızlığı sağlayan, topluma dayalı demokratikleşmedir

Tabii ki Kürtler iradeli yaşamak, hiçbir gücün müdahalesine uğramadan kendi kendilerini yönetmek istiyorlar. Bu yönüyle özünde bağımsız yaşamak, bağımsız olmak istiyorlar. Ekonomik, siyasal sistem her zaman belirli bağımlılıkları ve ilişkileri beraberinde getirir ama özünde kendi kendini yönetme ve irade bağımsızlığının olması gerekiyor. Bu açıdan bağımsızlığı sağlayan demokratikleşmedir. Topluma ve halka dayalı bir demokratikleşmedir. Yerel demokrasiye dayalı bir demokratikleşmedir. Demokratikleşmenin gerçek kurallarıyla oturmasıdır. Yerel demokrasiye ve özerkliklere dayalı bir demokratikleşme olduğunda, zaten bağımsızlık elde edilmiş olur. Bağımsızlık var mı, yok mu konusu; bağımsız irade var mı, yok mu buna bakılarak anlaşılabilir. Bağımsız tutum var mı, yok mu buna bakılır. Halkın iradesi esas alınacak mı, esas alınmayacak mı buna bakılır. Bu açıdan gerçek bağımsızlık demokratikleşmedir. Demokratikleşmenin olmadığı, halkın güç olmadığı, halkın demokratik örgütlenmesine ve demokratik topluma dayalı bir demokratik sistem ortaya çıkarılmadığı müddetçe hiç kimse bağımsızlıktan, özgür iradeden söz edemez. Bu yönüyle sorunların çözümünü demokratikleşmede, öz güçte, bağımsız irade olmada, kendi kendini yönetmede, demokraside aramak gerekir. Ama hala 19. ve 20. yüzyılın paradigmaları olan ulus devlet anlayışıyla hareket edildiği için milliyetçilik, ulusalcılık gibi eğilimler ortaya çıkmaktadır. Kürtler içinde de özellikle 20. yüzyılda ulus devletler tarafından soykırım tehdidi yaşadıklarından dolayı, sanki ulus devlet bir kurtuluşmuş gibi bir algı bulunmaktadır.

Kuşkusuz referanduma herkes gidebilir. Bir mahalle de, bir şehir de, bir ulus da, bir özerk topluluk da gidebilir. Bu tür istemler niye oluyor denilemez. Ama gerçekten zamanı doğru mu, hedefi ve amacı doğru mu, sonuçları gerçekten doğru olacak mıdır? Halkları demokratikleştirip özgürleştirerek, özgür iradeye kavuşturacak mıdır? Bunlar sorulması ve cevaplandırılması gereken konulardır. Yoksa referandumun hak olup olmaması sorunu değildir. Halkların özgür ve bağımsız iradeye, bağımsızlığa kavuşması sorunu değildir. Bu bağımsızlığın, bağımsız iradenin nasıl olacağı, nasıl gerçekleşeceği konusu önemlidir. Yoksa hiçbir halkın özgür ve demokratik yaşamı, bağımsız iradesi, bağımsızlığı tartışılamaz. Ama bunların biçimi, yöntemi, nasıl olacağı, nasıl sonuçlanacağı gibi konular tartışılacaktır. Nitekim tartışılmaktadır da.

Irak hükümetinin yaklaşımı dardır. Milliyetçilikle dincilik birleştirildiği için bundan hem Sünni Araplar rahatsız olmaktadır hem de Kürtler kendilerini tam ifade edemediklerini düşünmektedir. Kürtlerde de kaygı ortaya çıkmaktadır. Ama çözüm nasıl olacaktır? Başûrê Kurdistan'daki referandum ne kadar çözüm olacaktır? Çünkü; Kürtlerin yaşadığı başka alanlar da vardır. Kürtler yaşadıkları bütün alanlarda özgür ve demokratik olmak, iradeli ve bağımsız olmak isteyecektir. Referandum yaptım, bağımsızlık iradesi ortaya çıktı, denilerek hemen sonuç almak mümkün değildir. Ortadoğu'da özellikle sonuçlar böyle alınmamaktadır. Avrupa'da, başka yerde referandum oluyor, sonuçlanıyor, bırakalım kopmayı ilişkiler daha da sıkılaşıyor. Daha iradeli oldukları için, daha demokratik bir zemine kavuştuğu için ilişkiler daha da güçleniyor. Karşılıklı ilişkiler devam ediyor. Öyle toplulukların birbirinden kopması, klasik ulus devlet gibi devletlerin ortaya çıkması söz konusu olmuyor. Örneğin; Katalanya bir referandum yapacak, bu referandumdan bağımsızlık sonucu çıkarsa bu Katalanya'nın İspanya'dan kopacağı anlamına gelmiyor. İspanya ve Katalanya'da demokratik irade daha fazla güçleneceğinden, ilişkileri daha da artacaktır. Katalanya, yerel demokratik güç olarak özgüvenle İspanya ile ilişkilerini daha da sıkılaştıracaktır. O güne kadar var olan psikolojik sınırlar da ortadan kalkacaktır.

Günümüzde bağımsızlığı klasik ulus devlet biçiminde anlamak doğru değildir. Öyle anlaşıldığı zaman geriye düşülmüş olur. Özgür, özerk, bağımsız iradelerle birliklerin güçlendiği, daha sıkı birliklerin oluştuğu bir döneme girilmektedir. Birlik karşıtı bir durum ve eğilim olarak yansıtılan İngiltere'nin Avrupa Birliği'nden ayrılması durumu bile düşünüldüğü gibi İngiltere'nin AB'den kopması anlamına gelmiyor. En olumsuz örnek olarak ifade edilen İngiltere'nin ayrılması bile, klasik bağımsızlık ve ayrılıktan farklı anlamlar taşımaktadır. İngiltere'nin birlikten ayrılma isteminin tarihe dayanan özellikleri vardır. İngiltere tarih boyu hep bir ada ülkesi olduğu için, kültürü, tarihi, ekonomik yapısı ona göre bir şekillenme yaşamıştır. O bakımdan İngiltere, bu özgünlüğünü koruma tutumu içine girmiştir. Çünkü; İngiltere tarih boyu gücünü o özgünlüğünden almıştır. AB, o özgünlüğünü belli düzeyde zedelediği için İngiltere halkı AB'den belli yönleriyle ayrılmayı hedeflemişlerdir. Ancak İngiltere'nin bu ayrılığı kıta Avrupa'sıyla son on yıllarda kurduğu ilişkilerin büyük oranda ortadan kalkacağı ya da İngiltere'nin içine kapanacağı anlamına gelmemektedir.

Referandumdan sonra Başûr'da sorunlar daha da ağırlaşacaktır

Özü itibariyle referandumun Başûrê Kurdistan Federasyonu'nun sorunlarını çözeceğini beklemek, 'evet çıktı hemen sorun çözülecek' gibi yaklaşımlar içine girmek kendini kandırmaktır. Hatta referandumdan sonra sorunlar daha da ağırlaşacaktır. KDP öyle bir zamanda referandum yaptı ki; Başûrê Kurdistan ve Irak'taki pozisyonunu güçlendirme yerine zayıflattı. Demokratik yaklaşımla hem Başûrê Kurdistan'da hem de Irak genelinde Kürtler büyük bir etkinlik kazanacakken, tartışmalı bölge olan Kerkuk'ün yönetiminde Kürtler ağırlığını daha da arttıracakken, bu referandum bu durumu tersine çevirme özellikleri taşımaktadır. Bu açıdan esas olarak hem Başûrê Kurdistan açısından hem de Irak'ın geneli açısından demokratik programın, demokratik anlayışın olması gerekiyor. Hem Irak'ın geneli hem de Başûrê Kurdistan Federasyonu açısından demokrasiyi öngören politikalar, yaklaşımlar sorunları çözer ve Irak'ta etkinliğini arttırır. Demokratikleşmeden uzaklaşan, milliyetçilik, ulusalcılık, mezhepçilik anlayışları olan yerde ise sorunlar ağırlaşır. Bunu böyle görmek lazım. Bu yönüyle Başûrê Kurdistan'daki referandumun Başûr'daki sorunları çözeceğini sanmak yanlıştır. Kuşkusuz KDP iç sorunlarından dolayı referandumu gündeme getirdi. Başûr'da siyasal ve ekonomik sorunlar ağırdı, bunları çözemiyordu. Toplumun dikkatlerini buradan uzaklaştırmak ve bu temelde kendi politikalarını sürdürmek için böyle bir referanduma gitti. Öte yandan siyasal olarak sürekli gerileyen pozisyondaydı. Böyle bir referandum yaparsa daha sonra gerçekleşecek seçimi kazanacağını düşünüyordu. Bu nedenle kendisi açısından yarar getireceğini düşündüğünden böyle bir referandumu gerçekleştirdi. Ama Kürtlerin çıkarı ve geleceği açısından getireceği tehlikeyi göremeyen dar ve bencil yaklaşım içinde olduğu görüldü. Öyle ki, referandumun yapıldığı günden önceki akşam Mesut Barzani'nin yaptığı konuşma ortaya çıkacak olumsuzlukları gören, bundan ürken ve ortaya çıkacak olumsuz sonuçları engellemeyi hedefleyen bir nitelikteydi. Böyle bir konuşma yapmak zorunda kalması, kendisinin de referandumla sorunları çözemeyeceğini görmesindendir. KDP, kendi sorunlarını gidermek için referandum yapmış ancak sadece Başûrê Kurdistan halkının değil, tüm Kürt halkının sorunlarını ağırlaştıracak bir durum yaratmıştır.

KDP'nin yaşadığı krizi referandum sonrası da çözmesi mümkün değil

Öte yandan referandum bir güvensizlik kaynağı ortaya çıkardı. KDP bu referandumu kendi çıkarı için, iktidarını sürdürmek için ortaya attı algısı giderek güçlendi. Bu durum karşısında referandumu herhangi bir riske sokmamak için Barzani, "Ben başkanlığa aday olmayacağım, benim ailemden de kimse aday olmayacak" açıklaması yaptı. Böylece Kürdistan'daki diğer siyasal örgütlerin ve toplumun referanduma desteğini almaya yöneldi. Barzani'nin bizim aileden aday olmayacak ,açıklamalarını böyle görmek gerekiyor. Yoksa Barzani ailesinin demokratik karaktere kavuştuğu, bu yönüyle iktidardan vazgeçtiği anlamına gelmiyor. Bu referandum sonrası kendisini güçlü kılmak istiyor. Ben başkan olmayacağım, diyerek KDP'nin itibarını korumayı, önümüzdeki seçimlerden güçlü çıkmayı hedefledi. Barzani ailesinden birisi aday olmayacak ama Barzani ailesinin politikalarına uyumlu birisi aday gösterilecek ve bu temelde de parlamentoda ve Başûrê Kurdistan siyasetinde KDP'nin ve Barzani ailesinin ağırlığı devam ettirilecektir. Barzani'nin son açıklamaları bu anlama geliyor. Çünkü; KDP çok sıkıştı. Yanlış ve yetersiz politikalarıyla toplumun tepkisini aldı. Toplumdaki desteği zayıfladı. KDP açısından neredeyse giderek etkisiz hale gelecek bir süreç başladı. Bir demokratik zihniyete ve anlayışa dayanmadığı için KDP'nin yaşadığı krizi ve sorunları referandum sonrası da çözmesi mümkün değildir. Hatta referandumun yarattığı tehlikeler nedeniyle seçimden başarısız çıkma ihtimali de yüksektir. Çünkü; referandumda Kürtler evet demiş olsa da KDP'nin politikalarına karşı daha fazla rahatsızlık geliştiğinden, seçimlerde KDP'nin daha da gerilemesi mümkündür.

Ortadoğu, Irak ve Başûrê Kurdistan'daki gelişmeler, bütün partilerin kendisini demokratikleşmesini dayatmıştır. Kendisini değiştirmeyen partiler aşılacaktır. Bu, KDP için de, YNK için de, Goran için de, İslami güçler için de geçerlidir. Çünkü; toplum eskisi gibi merkeziyetçi, despotik yönetimle yönetilmek istenmiyor. Evet, Başûrê Kurdistan'da demokratik bir yönetim yoktur ama Kürt Özgürlük Hareketi'nin öncülüğünde gelişen demokratik devrim, Rêber Apo'nun kadın özgürlükçü, demokratik, ekolojik paradigması ve bunun yarattığı toplumcu demokratik etki, bütün Kürdistan'ı etkilemektedir. Kürdistan'da artık eskisi gibi siyasal yönetim olmak mümkün değildir. Bu açıdan Kürt Özgürlük Hareketi'nin gerçekleştirdiği devrim bütün Kürdistan parçalarını da, Kürt siyasi partilerini de etkilemekte, onları demokratikleşmeye zorlamaktadır. Ya da demokratikleşmenin dayatması karşısında taktik yapmaya, arayışlar içine girmeye zorlamaktadır. Barzani'nin açıklamaları, bir demokratikleşme yaklaşımı, sorunları doğru ele alma, bir çözüm üretme yaklaşımı değil de, zorlanma karşısında taktik yaklaşımlar, günü ve dönemi kurtarma yaklaşımlarıdır. Ama bunların da sonuç alamayacağı görüleceğinden ya Başûrê Kurdistan'ın demokratikleşmesi konusunda engelleyici değil de kendini değiştiren bir tutum içine girerek belirli yönleriyle kendini demokratikleştirecek bir karaktere kavuşturacaktır ya da Kürt toplumunun demokratikleşme eğilimi karşısında aşılmak durumunda kalacaktır. Başûrê Kurdistan'da böyle bir süreç başlamıştır. Başûrê Kurdistan toplumu her ne kadar demokratik zihniyet temelinde örgütlü demokratik bir toplum haline gelmemişse de Kürdistan ve Ortadoğu'da Önder Apo çizgisinde gerçekleşen demokratik devrim herkesi etkilemektedir.

Ortadoğu, Irak ve Başûrê Kurdistan'daki gelişmeler, bütün partilerin kendisini demokratikleşmesini dayatmıştır. Kendisini değiştirmeyen partiler aşılacaktır. Bu, KDP, YNK, Goran için de, İslami güçler için de geçerlidir. Çünkü; toplum eskisi gibi merkeziyetçi, despotik yönetimle yönetilmek istemiyor. Evet, Başûrê Kurdistan'da demokratik bir yönetim yoktur ama Kürt Özgürlük Hareketi'nin öncülüğünde gelişen demokratik devrim, Rêber Apo'nun kadın özgürlükçü, demokratik, ekolojik paradigması ve bunun yarattığı toplumcu demokratik etki, bütün Kürdistan'ı etkilemektedir.

Topluma dayanmayan hiç bir oluşum bağımsız olamaz

Referandumdan evet çıktı. Ancak referandum ortaya koydu ki, Başûrê Kurdistan ve Irak demokratikleşmeden sorunları çözmek mümkün değildir. Demokratikleşmenin olmadığı yerde ne Kürtler güç olabilir, bağımsız irade olabilir ne de Irak sorunlarını çözebilir ve birliğini sağlayabilir. Zaten demokratikleşme olmadığı için demokratikleşmenin olmadığı yerde topluma dayanılmaz. Topluma dayanılmadığından da ne bağımsız olunabilir ne de dış müdahaleleri etkisizleştirmek mümkün olur. Demokratikleşmenin olduğu yerde topluma dayanılır. Demokratikleşmenin olmadığı yerde toplumun ulusal ve mezhepçi duygularına seslenilir. Onunla da toplumlar güç olmaz, siyasetler güç olmaz. Bu yönüyle de dış güçler karşısında dayanacak bir siyasal ve toplumsal durum ortaya çıkmaz. Milliyetçilik ve mezhepçilikten alınacak güçle sadece bir dönem kurtarılabilir. Bu yönüyle de bugün Irak'a ve Başûrê Kurdistan'a herkes müdahale ediyor. Herkes kendi etkisini göstermeye çalışıyor. Çünkü; demokratik topluma dayalı bir irade yoktur. Demokratik siyasal ve bağımsız bir irade yoktur. Çok fazla bağımlılık ve işbirlikçilik vardır. Dış güçlerin müdahalesinin etkili olması vardır. Bunların tümünü ortadan kaldıracak demokratik zihniyet ve yaklaşımla örgütlü demokratik topluma dayalı demokratik sistemdir. Şengal demokratikleşirse bu hem Başûrê Kurdistan'ın hem de Irak'ın demokratikleşmesini sağlar. Kerkuk ancak özerk olursa siyasal sorunların çözümünde ön açıcı olur. Kerkuk özerk olmadan, özerkliği temelinde Başûrê Kurdistan ya da Irak'la ilişki içinde olmadan sorunlar çözülemez. Merkezi siyasal yaklaşımlarla ne Kerkuk sorununu ne de başka sorunları çözmek mümkündür. Musil için de bu geçerlidir. Bu açıdan Irak'ta esas çözümün demokratikleşme olduğu, kendini çok açık ve net bir biçimde ortaya koymaktadır. Bu bağlamda Irak'ta Kürt sorununun çözümü de demokratikleşme ve demokratik ilişki çerçevesinde çözülebilir.

KDP'nin Kürt düşmanı AKP'ye hizmet ettiği netleşmiştir

Referandumun bazı hayırlı sonuçları olmuştur. Özellikle KDP'nin, AKP iktidarı ve Türkiye ile ilişkilerinin nasıl Kürt karşıtı olduğu açığa çıkmıştır. AKP iktidarı yakın zamana kadar Suriye'de DAİŞ ve El Nusra'yı, Irak'ta ise Kürtleri ve DAİŞ'e yakın Sünni kesimleri kendine ittifak yaparak Kürt halkının özgürlük mücadelesini ezmek istemiştir. Bu açıdan ilk önceleri referandum konusunda sesini çıkarmayan, hatta Irak'ta Kürtlerle Arapları çatıştırma, KDP'yi PKK ile karşı karşıya getirmek açısından referandumu kabul eden bir tutum takınmıştır. Ancak Türkiye'nin Suriye'deki politikaları sonuç vermeyince, Irak'ta izlediği politikaların Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmede etkili olmadığını görünce klasik Kürt düşmanlığını yaratma çalışmalarını arttırmıştır. Referanduma son günlerde karşı çıkması, hatta KDP'yi tehdit etmesi, Kürt düşmanlığını birleştirme amaçlıdır. Daha önce İran'la ilişkilerini geliştirme çabası doğrultusunda İran genelkurmayını Türkiye'ye çağırmışken, referandum öncesi de Irak genelkurmayını Türkiye'ye çağırmıştır. Hatta sınırda yaptığı askeri tatbikata Irak'ı da katma kararı aldı. Yine hükümetin çok sert açıklamaları, MGK toplantısında Başûrê Kurdistan'a yönelik askeri harekat tezkeresi çıkarılması, AKP ve Türkiye gerçekliğinin gözler önüne serilmesi açısından önemli olmuştur. AKP iktidarının Kürt düşmanlığı ve Kürt düşmanlığında öncülüğü bir daha kanıtlanmıştır. KDP'nin de böyle bir Kürt düşmanı iktidara hizmet ettiği netleşmiştir. Bilindiği gibi KDP Türkiye'deki seçimlerde Kürtlerin ağırlıklı olarak içinde bulunduğu HDP'yi değil de AKP'yi desteklemiştir. Özyönetim direnişlerinde AKP iktidarının şehirleri yakıp yıkmasına sessiz kalması bir yana, özyönetim iradesi ortaya koyan, özyönetime sahip olmak isteyen, yani kendi kendini yönetmek isteyen Kürt halkını suçlamıştır. Kendisi bugün bağımsızlık derken, Bakurê Kurdistan'da Kürt halkının özyönetim istemini suçlaması, KDP'nin karakterinin ve Türkiye ilişkilerinin ne olduğunu açıkça ortaya koyan bir örnek olmaktadır.

Bugün bağımsızlık referandumu yapan KDP, Rojava Devrimi'nin demokratik özerklik statüsü kazanması, demokratik özerk Rojavayê Kurdistan'ın Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu içinde yer alması çabaları karşısında her zaman Türk devletinin politikalarını destekleyen pozisyonda olmuştur. Rojava Devrimi aleyhinde siyasi bir duruş içine girdiği gibi, en başta ambargo ve kuşatma yapan da KDP olmuştur. KDP, bütün Kürtlerden referandumu desteklemesini isterken, Bakur'da ve Rojava'da Kürt halkının özyönetim iradesine saldırması, bu konuda Kürt düşmanlarıyla ortak hareket etmesi, KDP'nin nasıl bir siyasi karakterde olduğunu gözler önüne sermiştir. KDP her yerde Kürtlerin özyönetim iradesine saldıracak, Kürt düşmanlarıyla ortak olacak ama sıra kendisine geldiğinde, benim referandumumu destekleyin, diyecek ve bu referandumu desteklemeyenleri eleştirecek, hatta hainlikle suçlayacak. İşte KDP gerçeği budur. KDP, referandum hazırlığı yaptığı günlerde özerklik isteyen Şengal'e saldırmıştır. Şengal'in özerk olmasını istememiştir. Şengal'de merkezi bir otoriter hakimiyet sağlamak için saldırı yapmıştır. Hem Şengal'in özerkliğini savunan gerillaları hem de Şengalli Êzidîleri katletmiştir. Êzidîlerin demokratik iradesini, kendi kendilerini yönetme ve öz savunmalarını yapmasını reddeden, bu iradeye saldıran KDP, bağımsızlıkçı olabilir mi? Zaten demokratik karakterde olmadığından, Başûrê Kurdistan'da demokrasiyi geliştirmediğinden, Kürt toplumu zayıf olduğundan tehditler karşısında eli ayağı titremektedir.

Bağımsız olunacaksa ilk iş Türk devletinin Başûr'daki askerilerini süpürüp atmak olmalıdır

KDP referandum yaptığı gün Türkiye sınırda askeri tatbikat yapıyordu. Barzani'ye, Türk devleti sınırda askeri tatbikat yapıyor diye sorulduğunda, "Ben Başûrê Kurdistan'da Türkiye tanklarını ve toplarını görmüyorum" dedi. Halbuki Başûrê Kurdistan'da 18 yerde Türk devletinin askeri alanı var, istihbarat birimleri var. Başûrê Kurdistan Türk ordusu tarafından işgal edilmiştir. Herhalde Başûrê Kurdistan'daki Türk askerleri sınıra tatbikat yapan askerlerin parçasıdır. Başûrê Kurdistan'a bir müdahale olduğunda onlar da harekete geçecektir. Bu nedenle Türk devleti Başûrê Kurdistan'ı referandum nedeniyle tehdit ederken, bu askeri birliklerin Başûrê Kurdistan'da varlığının sürdürülmesi ne anlama gelmektedir? Böyle bağımsızlıkçı duruş mu olur? Bu duruş iradesizliktir. Bu açıdan eğer bağımsız olunacaksa yapılacak ilk iş, tehditler savuran Türk devletinin Başûrê Kurdistan'daki askeri güçlerini süpürüp atmak olmalıdır. Bu askeri güçler Başûrê Kurdistan'dan atılmadığı takdirde KDP'nin, Barzani'nin ya da şu bu kişi ve gücün bağımsızlıktan yanayız, biçimindeki konuşmaları boştur. Halkı aldatmaktan başka anlama gelmemektedir. Şu anda KDP yapmasa da tüm Kürt halkına düşen görev, tüm siyasi güçlere düşen görev, Türkiye'nin Başûrê Kurdistan'daki askeri güçlerini çıkarmak olmalıdır. Bunun için derhal örgütlenmeye girmek ve mücadele geliştirmek gerekmektedir. Bu yapılmadan Kürtler irade kazanamaz. Başûrê Kurdistan'da askeri güçler kaldığı müddetçe Başûrê Kurdistan siyasi güçleri de iradesiz kalmış demektir. Hatta halkın iradesinin kırılması demektir. Bu açıdan Başûrê Kurdistan'daki Türk devletinin askeri güçleri derhal sorun yapılmalı, halk ve siyasi güçler harekete geçmelidir.

Başûrê Kurdistan'da askeri işgale karşı çıkmak zorunlu hale gelmiştir. Sadece askeri işgale karşı çıkmak da yetmez; Türk devletinin hava saldırılarına karşı da halkın ve tüm siyasi güçlerin bir tutum geliştirmesi gerekmektedir. Türk savaş uçakları defalarca Başûrê Kurdistan'da yerleşim alanlarını bombalamış; kadın, çocuk, yaşlı onlarca insanı katletmiştir. Kürdistan'daki tüm ormanları yakmış, bağlara ve bahçelere zarar vermiştir. Bunun en son örneği de, savaş uçaklarının Şeladizê'ye yakın Avaşîn alanını bombalayıp 10 köylüyü katletmesidir. Türk devleti açısından Kürt insanının ölümünün bu kadar ucuz hale getirilmesi, KDP'nin politikalarıyla ilgilidir. KDP, Bakurê Kurdistan'daki katliamlara sessiz kaldığı gibi, Başûrê Kurdistan'daki saldırılara da sessiz kalmaktadır. Bu da Türk devletini cesaretlendirmekte, rahatlıkla sivilleri öldüren saldırılar yapmasını beraberinde getirmektedir. Bu duruma artık dur demenin zamanı gelmiştir. Başûrê Kurdistan'ın işgaline karşı mücadeleyle hava saldırılarının durdurulması mücadelesinin birleştirilmesi gerekmektedir. KDP'nin saldırılar karşısındaki tepkisizliği, bu mücadelenin esas olarak halk ve demokratik siyasi güçler tarafından verilmesi gerektiğini gözler önüne sermiştir. Halk, sadece varlığına yönelik saldırıya değil, ormanların yakılıp yıkılmasına da tepki göstermelidir. Savaş uçaklarının yarattığı olumsuzluklar sadece insan ölümleri ve ormanların yakılmasıyla sınırlı değildir. Öyle bir yüksek sesle uçmaktadırlar ki, çocukların psikolojisi bozulmakta, sağlıklı bir kişilik kazanmaları engellemektedir. Sadece çocuklar değil, yetişkinler de savaş uçaklarının bu yüksek seslerinden rahatsız olmakta, psikolojileri bozulmaktadır. Sadece bu bile savaş uçaklarının hava saldırılarına karşı çıkılmasını gerektirmektedir.

KDP tamamen ekonomik çıkara dayalı bir parti haline gelmiştir

Türkiye sadece askeri ve siyasi tehditlerde bulunmuyor; ekonomik tehditlerde de bulunuyor. Halbuki AKP'yi şimdiye kadar iktidarda tutan esas olarak KDP'nin siyasi ve ekonomik desteğiydi. KDP, AKP'nin yanında olmasaydı, Kürt halkının özgürlük mücadelesine destek verseydi şu anda Bakurê Kurdistan'da sorun çözülmüş olurdu. Eğer Bakurê Kurdistan'da sorun çözülmediyse bunun önemli bir sorumlusu da KDP'dir. Şimdi AKP kendisini ayakta tutan, Kürt sorununun çözümsüzlüğünde kendisini destekleyen KDP'yi tehdit etmektedir. Öte yandan ekonomik ambargodan söz etmektedir. AKP'nin ekonomik ambargodan söz etmesi, KDP iktidarının karakteriyle ilgilidir. KDP'nin ekonomik olarak biraz sıkıştırılırsa teslim olacağını düşünmektedir. Çünkü KDP, tamamen ekonomik çıkara dayalı bir parti haline gelmiştir. Halbuki AKP'nin tehdidi karşısında KDP, bazı sıkıntıları göze alarak bu ekonomik tehdide karşı cevap verse, bu ekonomik tehdit AKP'yi yıkacaktır. Çünkü; AKP iktidarı, Başûrê Kurdistan'dan 5-6 ay gelir gelmediği takdirde, ekonomik olarak çökecektir. AKP iktidarı, 5-6 ay Başûrê Kurdistan'dan sıcak para gelmemesine tahammül edemeyecektir. Bu açıdan ekonomik koz AKP'nin değil, KDP'nin elindedir. Yeter ki, KDP ve Başûr halkı biraz kemerleri sıksın ve bazı sıkıntılara katlansın. Ancak AKP iktidarı, KDP'nin böyle uzun süre Türkiye'ye yönelik ekonomik ambargo yapamayacağını düşündüğü için KDP'yi tehdit etmektedir. KDP'nin çok fazla ekonomik çıkara bulaşması ve konformist bir yaşama alışması, AKP'nin tehdidi karşısında iradeli bir tutum göstermesini engellemektedir.

Önder Apo'nun çizgisi Başûr'da demokratikleşmeyi dayatmaktadır

Eğer KDP, Türkiye'nin tehditlerine boyun eğmez ve AKP'nin politikalarına karşı tutum takınırsa bundan sadece KDP değil, tüm Kürtler kazançlı çıkar. Eğer KDP, bir bağımsızlıkçı tutum takınacaksa yapacağı şey; AKP iktidarının bu tehditleri karşısında iradeli duruş göstermek olmalıdır. Eğer KDP, Türkiye'ye böyle bir iradeli duruş gösterirse tüm Kürt halkı da, Özgürlük Hareketi de bu duruşu destekler ve böylece Türkiye'nin tüm oyunları boşa çıkarılır. Hatta Türkiye'de Kürt halkının özgürlük mücadelesi geliştirilerek AKP iktidarını çökmesi, Kürdistan'ın özgürleşmesi sağlanabilir. AKP iktidarı çöktüğü ve Türkiye demokratikleşip Kürt halkı özgürleştiğinde sadece Başûrê Kurdistan değil, Kürdistan'ın bütün parçaları daha fazla bağımsız ve özgür yaşama kavuşmuş olacaktır. Çünkü; Türkiye'deki Kürt düşmanı iktidarın kaybetmesi, bütün parçalardaki özgürlük mücadelesinin gelişmesine ivme kazandıracaktır.

Başûrê Kurdistan'da Rêber Apo'nun demokratik anlayışının, yine Kürt Özgürlük Hareketi'nin önemli bir etkisi vardır. Şengal'de Êzidîlerin soykırıma uğratılmasının önlenmesi Başûrê Kurdistan toplumunu da, Irak toplumunu da önemli düzeyde etkilemiştir. Bu açıdan Başûrê Kurdistan'da Kürt Özgürlük Hareketi'nin varlığı diğer siyasi güçler üzerinde Önder Apo'nun çizgisi temelinde bir demokratikleşme baskısı yapmaktadır. Ya da Başûrê Kurdistan'da demokratik kültürün ve eğilimin gelişmesinde Kürt Özgürlük Hareketi'nin önemli etkisi bulunmaktadır. Bundan özellikle Türk devleti ürkmektedir, İran ürkmektedir. KDP zaten demokratik karakteri olmadığı için, demokratik istemler ve talepler karşısında zorlanmakta, bunun nedeni olarak da PKK'yi görmektedir. Bu nedenle PKK'nin Başûrê Kurdistan'daki etkisine, varlığına karşı bir karşıtlık vardır. Zaten Türk devleti, Kürt Özgürlük Hareketi'nin sadece Başûrê Kurdistan'da değil, bütün parçalardaki etkisine düşmandır. Nitekim hergün, Kürt Özgürlük Hareketi neredeyse oraya saldıracağız, orayı yok edeceğiz, gibi vaazlar verilmektedir. Ama Kürt Özgürlük Hareketi her türlü saldırıya rağmen Ortadoğu'da etkisini arttırmaktadır. Demokrasi güçlerinin konumu giderek güçlenirken, demokratik olmayan güçlerin gelecek kaygısı artmıştır. Demokratik olmayan güçlerin Ortadoğu'da gelecekte etkin olması söz konusu değildir. Özellikle Rêber Apo'nun paradigmasının etkisi ortamında demokratik olmayan tüm güçler kendini tehdit altında görmektedir.

Ortadoğu'da süren Üçüncü Dünya Savaşı'nın Suriye ve Irak'ta giderek dengelerin belirginleşmesi ve yeni statükoların oluşma sürecine girmesiyle birlikte, Ortadoğu'nun temel sorununun Kürt sorunu olduğu bir kez daha kendini tüm çıplaklığıyla ortaya koymuştur. Üçüncü Dünya Savaşı giderek Kürt sorununun varlığı ve çözümsüzlüğünden kaynaklanan bir savaş haline gelme noktasına varmıştır. Suriye'de giderek mevcut rejimle Kürtlerin karşı karşıya gelme durumu, Irak'ta merkezi hükümetle Kürtler arasında yaşanan sorunlar, yine Türkiye'nin tüm iç ve dış sorunlarının ve politikalarının Kürt sorunu ekseninde oluşması; Ortadoğu'da sorunların varlığına sebep olan statükocu güçlerin Kürt karşıtlığı üzerinden birleşmeleri, Ortadoğu'nun temel sorununun ve Üçüncü Dünya Savaşı'nın aldığı yeni karakterin Kürt sorunuyla bağlantılı olmasıyla ilgilidir. Bu gerçeklik, Kürt sorunu çözülmeden Ortadoğu'da sorunların çözülemeyeceğini gözler önüne serdiği gibi, Kürt halkının özgürlük mücadelesi açısından da tehlikeleri beraberinde getirmektedir. Kürt sorunu demokratikleşme temelinde çözülmeden Ortadoğu'nun sorunlarının çözülmeyeceğinin anlaşılması, Kürtlere ve Kürt Özgürlük Hareketi'ne çok büyük gelişme imkanları sunarken, Kürt düşmanlarını da bir araya getirdiğinden önümüzdeki dönemin daha da sıkıntılı ve sorunlu hale geleceğini göstermektedir. Tüm bu gerçekler, Kürtlerin bu dönemde bölge ülkelerinin ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesine dayalı bir strateji ve politika izlemelerini gerektirirken, diğer yandan bu politika temelinde inisiyatifli ve hamleci bir mücadele içinde olunmasını önemli kılmaktadır. Eğer inisiyatifli ve hamleci olunursa, bu dönemde demokratik çizgiye sahip Kürt Özgürlük Hareketi ve Kürtler kazanacak, demokrasi ve Kürt düşmanı güçler kaybedecektir. Kürtlerin yeni kurulacak Ortadoğu'da yerleri demokratikleşmeye dayanan güçleri temelinde etkin olacaktır.

Türk istihbarat örgütü MİT ümüğünden yakalanmıştır

Türkiye Suriye'nin, Irak'ın ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesinden korktuğundan dolayı, çok yoğun bir PKK düşmanlığı yapmaktadır. Bunun sonucu acaba 1999'da Önder Apo'nun esaret altına alınması gibi bir sonuç elde edebilir miyim yaklaşımıyla PKK yönetimine, KCK Yürütme Konseyi Eşbaşkanı Cemil Bayık ve diğer yönetim üyelerine yönelik kaçırma, suikast, komplo planlamıştır. Özellikle Tayyip Erdoğan böyle bir komplo ya da suikastla kendini başarılı gösterme çabası içine girmiştir. Bu yönüyle bütün imkanlarını böyle bir olayı gerçekleştirme yönünde seferber etmiştir. PKK yönetiminden birileri vurulabilir mi, birileri kaçırılabilir mi, böyle bir zafer elde ederek AKP iktidarı kendi ömrünü uzatabilir mi yaklaşımı vardır. Bu yönüyle PKK yöneticilerine yönelik yoğun bir komplo, kaçırma çalışması yapmışlardır, yapmaktadırlar. Ancak Silêmanî'ye yakın bir yerde iki MİT üst düzey yöneticisi, saldırı hazırlığı içerisindeyken karşı bir operasyonla ele geçirilmiştir. Bu da tabii ki bir semboldür. Türkiye'nin Başûrê Kurdistan'daki etkisi ve çabalarının ne düzeye geldiğini ortaya koymaktadır. Türkiye'nin böyle hazırlıklar planlaması, Başûrê Kurdistan'daki askeri gücüne dayanıyor, işbirlikçiliğine ve ajan örgütlenmesine dayanıyor. Başûrê Kurdistan'da her yerde askeri güçleri var. MİT'in büroları var. Hem Başûrê Kurdistan siyasetine, ekonomik ve toplumsal yaşamına müdahale eden bir Türkiye etkisi var hem de böyle komplovari saldırıları yapacak bir askeri ve istihbarat örgütlenmesi var. Nitekim buna dayanarak Kürt Özgürlük Hareketi'nin yönetimine yönelik bu tür kaçırma ve komplolar hazırlanmıştır. Bu durum hem AKP iktidarının bir zafer ve başarı elde ederek kendisini ayakta tutma yaklaşımıyla ortaya çıkmışken, diğer taraftan da Başûrê Kurdistan'ın Türk işgali altında olması buna zemin sunmuştur. Başûr'da bağımsızlık tutumu gösterilecekse bu tutum en başta da Türk devletinin bu işgaline karşı olmalıdır. Başûrê Kurdistan'da siyasi, sosyal, kültürel olarak Irak'tan çok Türk devletinin etkisi vardır. Bu açıdan eğer bir bağımsızlık ve irade kazanma olacaksa, bu en başta da Türk devletinin askeri, siyasi, ekonomik ve kültürel işgaline ve baskısına karşı olmak durumundadır. Ama bu yapılmamaktadır. YNK de Türk devletinin bu dayatmasına karşı çıkmayan, iradesiz bir politika içindedir. KDP'nin içinde yoğun bir MİT ve devlet örgütlenmesi olduğu gibi, YNK içine de ajanlarını ve ilişkilerini sızdırmışlardır.

Başûrê Kurdistan'ın bu durumuna dayanarak yapılmak istenen komplo boşa çıkarılmıştır. Bu iki MİT'çinin Özgürlük Hareketi tarafından yakalanması, AKP iktidarının başarısızlığıdır. Bu iki MİT'çinin yakalanması, aslında Tayyip Erdoğan ve Hakan Fidan'ın yakalanmasıdır. Ava giden avlanmış, Tayyip Erdoğan boynuzundan yakalanmıştır. Ama dikkat edilirse hiç ses yoktur. Çünkü; böyle önemli iki MİT sorumlusunun yakalandığı duyulsa, halk AKP

Başûrê Kurdistan'da askeri işgale karşı çıkmak zorunlu hale gelmiştir. Sadece askeri işgale karşı çıkmak da yetmez; Türk devletinin hava saldırılarına karşı da halkın ve tüm siyasi güçlerin bir tutum geliştirmesi gerekmektedir. Türk savaş uçakları defalarca Başûrê Kurdistan'da yerleşim alanlarını bombalamış; kadın, çocuk, yaşlı onlarca insanı katletmiştir. Kürdistan'daki tüm ormanları yakmış, bağlara ve bahçelere zarar vermiştir.

AKP'nin ekonomik tehdidi karşısında KDP bazı sıkıntıları göze alarak bu tehdide karşı cevap verse, bu ekonomik tehdit AKP'yi yıkacaktır. Çünkü AKP iktidarı Başûrê Kurdistan'dan 5-6 ay gelir gelmediği takdirde ekonomik olarak çökecektir. Kesinlikle AKP iktidarı 5-6 ay Başûrê Kurdistan'dan sıcak para gelmemesine tahammül edemeyecektir. Bu açıdan ekonomik koz AKP'nin değil, KDP'nin elindedir. Yeter ki, KDP ve Başûr halkı biraz kemerleri sıksın ve bazı sıkıntılara katlansın.

iktidarının dış politikada ve iç politikada çöktüğü gibi, istihbaratta da çöktüğünü görecektir. En fazla övündükleri istihbarat örgütünün yöneticileri yakayı ele vermişlerdir. İstihbarat örgütü de ümüğünden yakalanmıştır.

İki MİT yöneticisinin yakalanmasının önemli siyasal sonuçları, psikolojik etkisi ve toplumsal sonuçları olacaktır. Erdoğan'ın hırsının Türkiye'yi iç siyasette de, dış siyasette de getirdiği bir nokta vardır. Erdoğan'ın ucuz başarılar elde etmek istemesinin MİT'i de getirdiği bir nokta vardır. Erdoğan bir süredir hep PKK yönetimine komplo yapma hesabı içindedir. Hep bunu planlamakta ve hedeflemektedir. Bu boşa çıkarılmıştır. Bu büyük bir hamleydi, hatta iktidarlarının geleceğini bile buna bağlamışlardı ama büyük bir darbe yemişlerdir. Zaten böyle bir darbe yedikleri için şimdi başka başarı hikayeleri gündemleştirmektedirler. Kendi silahımızı, kendi tekniğimizi yaptık, gibisinden propagandalarla bu büyük kaybetmenin, büyük fiyaskonun üstünü örtmeye çalışmaktadırlar. Son günlerde Erdoğan'ın, Soysuz'un, bütün AKP'lilerin nasıl kendi silahlarını ürettiklerini, nasıl tekniği geliştirdiklerini anlatmaları; şöyle ezeceğiz, böyle yok edeceğiz demeleri, bağırıp çağırmaları, MİT'çilerin ele geçmesiyle Kürt Özgürlük Hareketi'nin kazandığı psikolojik üstünlüğü tersine çevirme amaçlıdır.

İran demokratikleşmediği takdirde sorunları daha da ağırlaşacaktır

Ortadoğu'da kendini dayatan demokratik değişimin, yine İran'daki sorunların yarattığı baskı, İran siyasal sistemini ve toplumsal sistemini krizli hale getirmiştir. Her ne kadar İran, Suriye'de belirli hamleler yapsa da, Yemen gibi yerlerde kendini etkin kılsa da, Irak'ta belirli bir etkinliği olsa da kendini rahat hissetmemektedir. Sadece Ortadoğu'da yaşanan demokratik devrim ve değişimin kaçınılmazlığı İran'ı sarsmıyor; İran'daki mevcut siyasal, ekonomik ve toplumsal durum halkta rahatsızlık yaratmaktadır. Sadece Kürtler ya da farklı etnik ve inanç toplulukları rahatsız değildir; bizzat İran tarihinin temel ittifak toplumları olan Azeriler ve Farslar da mevcut durumdan rahatsızdır. Bu yönüyle İran da Türkiye gibi kendisini değiştirmeme, katı, statükocu yaklaşımının sancısını yaşamaktadır. İran kendi konumunu kullanarak, coğrafyasını, ekonomik imkanlarını kullanarak kendisini ayakta tutmaya çalışmaktadır. Rusya ile de, Türkiye ile de ilişkileri bu temeldedir. Ancak görünen o ki, İran demokratikleşmediği takdirde sorunlar daha da ağırlaşacaktır. Türkiye ve İran birlikte ne kadar Ortadoğu'da statükoyu koruma çabası içinde olsalar da bunu başarmaları mümkün değildir. Aslında İran daha fazla Ortadoğu siyaseti içindedir. Ortadoğu'daki siyasal gelişmeleri görmektedir. Çünkü; İran'ın tarih boyu Ortadoğu'yla ilgilenen bir siyasal yönü var; Ortadoğu sorunlarına vakıftır. Türkiye bir yanıyla Ortadoğuludur, bir yanıyla Batılıdır. Bu bakımdan yoğunlaşması İran kadar Ortadoğu eksenli değildir. Ya da İran Ortadoğu'daki sorunlara daha vakıftır. Bu açıdan sorunların ağırlığını görmektedir. Belirli çözüm arayışları içinde olsa da köklü olmadığından, mevcudu koruma anlayışı içinde olduklarından bir sonuç ortaya çıkmamaktadır.

İran içinde Kürtlerin özgür ve demokratik yaşam talepleri kendini daha fazla hissettirmektedir. Zaten Kürt halkı son olarak kolberlerin, yani sınır ticareti yapanların öldürülmesiyle ayağa kalkmıştır. Bu durum Kürtlerin bir dinamik toplum olduğunu, İran'ın da demokratikleşmesine öncülük edecek bir karakterde olduğunu bir kez daha göstermiştir. Çünkü; Kürt Özgürlük Hareketi öncülüğünde gerçekleşen devrim, sadece Kürdistan'ın diğer parçalarını değil, İran'ı da etkilemektedir. Dolayısıyla bütün Ortadoğu'yu etkilemektedir. Demokratik hareketlerin, tepkilerin Kürt toplumu içinden çıkması tesadüfi değildir. Bunda kesinlikle Ortadoğu'da demokratikleşmede öncü hale gelen Kürt Özgürlük Hareketi'nin etkisi vardır. Kürtler İran'la sorunlarını demokratik temelde uzlaşmayla çözme arayışı içindedir. PJAK'ın belirli bir ateşkes içinde olması bunun ifadesidir. PJAK şu anda İran'da önemli bir güçtür. Mevcut durumda doğrudan masada oturup bir ateşkes yapmasalar da Kürt Özgürlük Hareketi'nin, PKK'nin, KCK'nin arabuluculuğuyla oluşan bir ateşkes durumu vardır. Bu yönüyle PJAK'ın ve KODAR'ın kendisini kabul ettirme durumu söz konusudur. Her ne kadar İran bu gerçeği reddetse de, mevcut ateşkes durumu bunu ifade etmektedir. Ama İran, eğer sorunları baskı ve zorla çözmeye kalkarsa, son olaylarda görüldüğü gibi İran'da Kürt Özgürlük Hareketi'nin gelişmesi ve daha farklı bir aşamaya evrilmesi söz konusu olacaktır. Bunu da İran'ın politikalarının nasıl olup olmayacağı belirleyecektir. İran'ın politikaları mevcut haliyle devam ederse, şu andaki durumun sürdürülmesi mümkün değildir. Sadece Kürdistan'ın değil, İran'ın birçok yerinde demokratikleşme amaçlı halk hareketleri ortaya çıkabilir. İran her ne kadar Irak merkezi hükümeti eliyle, yine Haşd-i Şabi eliyle etkili olmaya çalışsa da, sadece Irak'ta değil, Başûrê Kurdistan'da da etkisini sürdürmek istese de mevcut politikasında değişiklik yapmazsa Irak'taki etkinliğini de sürdüremez. Başûrê Kurdistan'da bırakalım etkinliğini sürdürmeyi, Başûrê Kurdistan halkıyla, Kürt halkıyla karşı karşıya gelme durumu dahi ortaya çıkar. Bu da doğrudan İran'daki siyasal durumu etkiler.

AKP Başûrê Kurdistan'dan gelen paralarla ayakta kalıyor

Ortadoğu'da en kritik durumda olan ülke Türkiye'dir. Türkiye gerçekten iç politikada da dış politikada da kriz ve kaos halindedir. Çok daralmıştır. İçeride geniş toplumsal kesimlerle karşı karşıyadır; Ortadoğu'da KDP ve Katar dışında herhangi bir dostu kalmamıştır. Şimdi KDP ile de ilişkisinin bozulması, bu ilişki bozulmasının yaratacağı siyasi ve ekonomik etkiler, AKP iktidarını daha da zor duruma düşürecektir. Zaten uluslararası alanda durumu çok ciddidir. Bu yönüyle Türkiye'deki kriz göründüğünden daha boyutludur. Zaten iç ve dış sorunlar ağır olduğu için AKP iktidarı bu kadar faşizme ve baskıya başvurmaktadır. Bütün ülkelerde böyledir; ne zaman sıkışma olursa, sorunlar ağırlaşırsa, sorunlar çıkmaza girerse o zaman baskıcı yöntemler, baskıcı iktidarlar devreye girer. Biz geliriz, kılıcımızı çekeriz, sorunları çözeriz, derler. Şu anda Türkiye'de Erdoğan'ın, AKP iktidarının durumu da böyledir. Zorla, kılıçla sorunları çözeceğini sanan bir iktidar vardır. Sorunların ağırlaşması karşısında zora ve şiddete başvurarak sorunları aşacağını sanan bir siyasal yaklaşım göstermektedir. Dünyada da her zaman böyledir; sonu gelen iktidarlar zoru ve baskıyı arttırarak sonlarını önlemeye çalışırlar. Ama bu baskılar, bu yaklaşımlar sonlarını hızlandırmaktan başka bir sonuç vermez. Tayyip Erdoğan ve AKP iktidarının içinde olduğu durum da budur.

AKP iktidarının ayakta kalması hala ekonomik olarak çökmemesindendir. Bu da Başûrê Kurdistan'dan gelen petrol gelirleri ve Katar sıcak parasıyla sağlanmaktadır. Eğer KDP ile ilişkiler gerilir, Başûrê Kurdistan'dan ekonomik gelir gelmezse, ekonomik olarak çöküşü de yakındır. AKP iktidarı Başûr'a ambargo koyduğu takdirde birkaç ay sonra ekonomik çöküş içine girer. Yani bindiği dalı kesmiş olur. Ulusalcılar, MHP zaman zaman dillendiriyor ama AKP iktidarı, Türk devleti Başûrê Kurdistan'a uzun süre ambargo koyamaz. KDP'ye zarar verici bazı şeyler yapabilir ama kendisine zarar verecek adımları uzun süre sürdüremez. Çünkü; AKP iktidarı, Başûrê Kurdistan'dan gelen paralarla ayakta kalıyor. Başûrê Kurdistan'daki gelirin yüzde 70-80'i Türkiye'ye akıyor. Başûrê Kurdistan'da herhangi bir yatırım da, üretim de yoktur. Bütün tüketim malzemeleri, ihtiyaçların hepsi Türkiye'den karşılanıyor. Bu da Türkiye'ye para akıtıyor. Bunların kesilmesi Başûr'u sıkıntıya soksa da Türkiye'yi daha fazla sıkıntıya sokar; AKP ekonomik olarak çökertilebilir. Ama KDP'nin iradeli bir tutum göstermesi de kolay değildir. Çünkü; karakteri buna el vermemektedir. Türkiye her ne kadar Katar'dan destek alıyor, sıcak para geliyorsa da onun da tehlikeye girme ihtimali var. Nitekim son zamanlarda ABD'nin ve Suudi Arabistan'ın Katar'la iyi ilişkiler kurması, Türkiye ile sürdürdüğü ilişkileri kesmeye yöneliktir. Katar biraz daha zorlanırsa Türkiye ile ilişkilerini koparabilir. Türkiye'ye eski düzeyde sıcak para aktarımını sağlamayabilir. Bu da Türkiye'yi ekonomik olarak krize sokar.

Türkiye'nin dış politikasında zaten bir kriz var. Ortadoğu'da Mısır ve Suudi Arabistan'la kavgalı duruma gelmiş. Kürtlerle kavgalı. İran, Irak ve Suriye ile ilişkilerini geliştirse de eski düzeyde sonuç alması söz konusu olmaz. Avrupa ile kavgalı, Almanya ile kavgalı. Bunlar ağır sorunlardır. Öte yandan ABD'de eski ekonomi bakanı hakkında tutuklama kararı çıkarılması, ciddi bir durumdur. Bu sadece bir ekonomik müdahale değildir. Kuşkusuz Zafer Çağlayan'ı tutuklatma kararı alınmasının ekonomik etkenleri var, belgeleri var. Zafer Çağlayan, dolayısıyla AKP iktidarı ABD'yi de, Avrupa'yı da aldatmıştır. Hatta İran'ı bile aldatmışlar. Rıza Zarrab'ın İran'da ilişki kurduğu işadamının idamla yargılanması, AKP iktidarının politikasıyla ilgilidir. Rıza Zarrab'ın tutuklanması, Halk Bankası Müdür yardımcısının tutuklanması, Zafer Çağlayan hakkında alınan karar, aslında ABD'nin Türk devletine karşı siyasi tutumunun ciddi boyutta olduğunu göstermektedir. Bunlar ciddi uyarılardır. Eğer Türk devleti mevcut politikasında ısrar ederse, Avrupa'nın, ABD'nin politikalarına ters yaklaşımlarını sürdürürse yeni hamleler gelecektir. Çünkü; AKP iktidarı döneminde Türkiye çok kirli ilişkilere girmiştir. DAİŞ'le ilişkide olduğunun birçok belgesi vardır. El Nusra ile ilişkide olduğunun birçok belgesi vardır. Eğer mevcut Türk devletinin politikaları, Erdoğan'ın, AKP'nin mevcut politikaları sürerse Zafer Çağlayan hakkında tutuklama kararının çıkarılması Erdoğan'ı sıkıştırmaya kadar uzayacaktır. Çünkü; onların bu yargılanma konusu olan, hedef haline gelmesine neden olan kararların alınmasının arkasında Erdoğan vardır. Erdoğan'ın talimatıyla bu kirli işler yapılmıştır. MİT DAİŞ'le iç içe geçmiştir, bu da Erdoğan'ın talimatıyla olmuştur. Zaten Hakan Fidan çok fazla kire bulaştığını görmüş ve uzaklaşmak istemiş ama Erdoğan izin vermemiştir.

AKP iktidarı gerçekten en zayıf dönemini yaşamaktadır. Çünkü; Türkiye gerçeğinde iç politika dış politikadan derinden etkilenmektedir. Dış politikada çöken bir Türkiye'nin, kendisini içeride ayakta tutması zordur. Nitekim 150 yıldır dış çelişkilere ve dengelere dayanarak yaşayan bir Türkiye gerçeği vardır. 150 yıldır varlığını sürdürdüğü bu dayanaklardan yoksun kaldığı anda tepetaklak gidebilecektir. Kuşkusuz Türkiye'nin belli iç dinamikleri vardır ama Ortadoğu gibi dünya dengelerinin kurulduğu, dış politikanın iç politikayı bu kadar belirlediği yerde, dış politikada herkesle karşı karşıya gelen bir AKP iktidarının ömrü uzun olamaz. Erdoğan'ın politikaları Türkiye'nin çıkarına değil, aleyhinedir. İster ulusalcılar olsun, ister solcular olsun kim olursa olsun, herkes açısından AKP'nin politikalarının Türkiye'nin aleyhine olduğu açıktır. Erdoğan'ın politikaları konusunda herkesin değerlendirmesi böyle olacaktır. Bu açıdan AKP iktidarının, Erdoğan'ın Türkiye'yi bu duruma sokması giderek Türkiye toplumu ve Türkiye'nin diğer siyasi güçleri tarafından sorgulanacaktır. Her ne kadar Erdoğan bugün toplumu şöyle ya da böyle bastırarak susturmak istiyorsa da bunun da bir sınırı vardır.

AKP, ne kadar Kürt düşmanı olduğunu göstererek ayakta kalmaya çalışmaktadır

Erdoğan iktidarı, sıradan bir iktidar değildir. Geçmişte bir parti geliyordu, iktidar oluyordu ama sistem değişikliğine gitmiyordu. Sistem, hakim sınıfların egemenliğinde, toplumsal ve siyasal kesimlerin belirli uzlaşması içinde oluşmuştu. Bu açıdan Adalet Partisi iktidara geliyor, sonra CHP ya da başka bir parti iktidara gelebiliyordu. Ama şimdi Erdoğan tümden kendi zihniyetinde ve kendi yandaşlarını esas alan bir sistem değişikliğini hedefleyen politika izlemekte, bunun uygulamalarını yapmaktadır. Yüzde 50

oy almıştır ama diğer yüzde 50'yi de karşısına almıştır. Karşısına aldıkları giderek yüzde 60'a doğru gitmektedir. Türkiye'yi böyle bölen bir iktidarın ayakta kalması mümkün değildir. Çünkü; hegemonik, otoriter, faşist yeni bir sistem kurmak istiyor. Ama şu da bir gerçektir ki; sistemleri kurmak öyle kolay değildir. Yeni sistemler kurmak her zaman bir devrim işidir. Erdoğan kendine göre, zihniyetine göre bir değişiklik yapmak istemektedir. Bu değişiklik toplumun ve halkların hayrına olan bir değişiklik değildir. Eski otoriter ve Kürt soykırımcı sistemin daha da otoriter ve soykırımı derinleştiren karaktere büründürülmesi amaçlanmaktadır. Dolayısıyla toplumun büyük çoğunluğunu karşısına alacak bir sistemdir. Bu açıdan da Tayyip Erdoğan ve yeni sistem kurucusu olmak isteyenler, sürekli gerilim ve çatışma içindedir, sürekli bağırmakta ve çağırmaktadır. Kendine göre hakim olduğu yüzde 50'yle diğer yüzde 50'yi bastırmakta, kendi dinci, hegemonik, soykırımcı sistemini oturtmaya çalışmaktadır. Bunun için de en faşist kesimleri, yine Kürt düşmanı ulusalcı kesimleri yanına almaktadır. Daha önce liberalleri, bazı kesimleri yanına alarak, kendisini demokratik gösterip iktidarını sürdüren AKP, şimdi onu bir tarafa bırakmış, nasıl otoriter, despotik ve Kürt düşmanı olduğunu göstererek ayakta kalmaya çalışmaktadır. Yani daha önceki siyasal stratejisini bırakmıştır. Daha önce demokratik güçleri, liberalleri uyutarak, kandırarak iktidarını sürdürmek isterken, belirli bir güce ulaşıp devlet içine yerleştikten sonra tamamen Kürt karşıtlığı, demokrasi karşıtlığıyla, ulusalcıları yanına alarak kendi siyasal sistemini oluşturmak istemektedir. Bu bir gerilim ve çatışma durumudur. Toplumun yüzde 50'sine karşı bir savaş açma durumudur. Erdoğan şu anda toplumun yüzde 50'sine, hatta yüzde 60'ına savaş açmıştır.

Türkiye devletinin genleri Kürt düşmanıdır

Bu açıdan iktidarın içeride temellerinin sağlam olduğu söylenemez. Her ne kadar MHP'yi, Hüda Par'ı, marjinal bir siyasal çizgi olan Doğu Perinçek'i ve bazı ulusalcıların desteğini almış olsa da iktidarını pekiştirememektedir. İktidarın sorgulanması, iktidara karşı bir toplumsal muhalefetin var olmasını engelleyememektedir. İktidarın toplumsal temeli de, siyasi temeli de zayıflamıştır. Yanına aldığı siyasal güçler AKP iktidarının meşruiyetini güçlendirmekten çok, zayıflatmaktadır. Ancak demokrasi güçleri yeterince mücadele vermediği için AKP ayakta kalıyor. Biraz mücadele geliştirilse AKP kesinlikle yıkılacaktır. Toplumsal desteği yüzde 50 olsa da dış desteği yok. Belki bu yüzde 50 dış destek alsaydı, AKP kendi iktidarını pekiştirebilir, hegemonik sistemini oturtabilirdi. Ama bu yüzde 50'nin dış desteği yok. İçeride yüzde 40-50 arasında bir desteği olsa da, dışarıda yüzde 90 karşısında olan bir güç var. Her ne kadar şovenizmi kışkırtarak kendi gücünü arttırmaya çalışsa da şovenizmi kışkırtmanın da bir sınırı var. Bir dönem belki ondan güç alabilir ama sonunda ters teper. Nitekim giderek çok fazla şovenizmi kışkırtması ve herkesi düşman gösterme politikası sadece içeride değil, dışarıda da tepkileri arttırmakta ve AKP iktidarına karşı içeride ve dışarıda cepheyi genişletmektedir.

Kuşkusuz Türkiye'de hala devletin genleri Kürt düşmanıdır. Devletin Kürt düşmanı karakteri sürmektedir. Toplumsal olarak içeride bir muhalefet olsa da, dışarıdan dış desteği almasa da, devletin karakteri Kürt düşmanıdır. Hala Türkiye'de iktidar olmanın kanunu Kürtleri kontrol etme kapasitesiyle bağlantılıdır. Tayyip Erdoğan ve AKP iktidarı MHP ve diğer faşist güçlerle birlikte Kürtleri kontrol altında tuttuğunu ve Kürtleri ezeceğini göstermek için saldırgan politikalarını arttırmaktadır. Son zamanlarda giderek sivil halka yönelik eylemler yapmaları, kendilerine göre halkı sindirip gerillayla Kürt Özgürlük Hareketi'ni yalnızlaştırıp sonuç almak istemeleriyle ilgilidir. Nasıl ki 1990'lı yıllarda halka saldırmışlar, köylüleri göçertmişler, gerillayı yalnızlaştırmak istemişlerse, şimdi de sivil halkı susturarak, ezerek Kürt Özgürlük Hareketi'ni yalnızlaştırmayı ve ezmeyi hedeflemektedirler. Son zamanlarda halka bu kadar baskı yapılmasının nedeni budur. Silahlı insansız hava araçlarıyla vuruyorlar, helikopterlerle vuruyorlar ve böylece halkı sindirmeye çalışıyorlar. Halkı sindirip Özgürlük Hareketi'nden uzaklaştırmayı, Özgürlük Hareketi'ni tecrit etmeyi ve güya tasfiye etmeyi planlıyorlar. Şu anda böyle bir konsept temelinde tutuklamaları ve halka baskıyı arttırmışlardır.

AKP iktidarı başta Kürtler olmak üzere tüm toplumsal kesimleri baskı altına almaktadır. Çünkü; Türkiye'nin en temel demokrasi gücü Kürtler ve Kürt Özgürlük Hareketi'dir. Bu yönüyle Kürt demokratik siyasetini zayıflatma amacıyla binlerce siyasetçiyi zindanlara atmışlardır. Kürt toplumunun demokratik dinamiklerini ezmek istemektedirler. Kürtlüğe sahip çıkan herkese saldırmaktadırlar. Nitekim BM İnsan Hakları Yüksek Komiseri Zeid Raad El Hüseyni'nin Türkiye'de Kürt sorunuyla ilgilenen herkese baskı yapıldığı açıklaması gerçeği ifade etmektedir. Gerçekten de şu anda Türkiye'deki durumu en iyi ifade eden bu sözlerdir. Bu durum, Türk devletinin Kürdistan üzerindeki uygulamalarının dünya tarafından görüldüğünü ortaya koymaktadır. Bu da AKP iktidarının zafiyetini göstermektedir.

Türkiye'nin sorunu bu faşist iktidara karşı nasıl mücadele edileceğidir

AKP iktidarına karşı içeride ve dışarıda geniş bir demokratik ittifak kurma imkanı vardır. Bu imkan fazlasıyla artmıştır. Eksik olan, Türkiye'deki demokrasi güçlerinin bir demokratik ittifak kurarak AKP iktidarına karşı mücadele etmesidir. Eğer Türkiye'deki demokrasi güçleri bir demokratik ittifak kurarak AKP iktidarına karşı mücadele ederlerse AKP iktidarının ömrü kısalır. Çünkü; çok fazla daralan, zayıflayan bir iktidar gerçeği söz konusudur. Böyle iktidarlar karşılarında geniş bir demokratik cephe bulduklarında yenilgileri kaçınılmaz olur.

Türkiye'nin temel sorunu AKP iktidarının nasıl bir iktidar olduğunu tanımlama, ortaya koyma değildir. AKP iktidarının karakterini zaten Kürtler de, demokrasi güçleri de, tüm toplum da yaşayarak görmüştür. Türkiye'nin sorunu; bu faşist iktidara karşı nasıl mücadele edileceğidir. Hangi araçlarla ve politik yaklaşımlarla mücadele edilecek sorunu bulunmaktadır. Bu konuda demokrasi güçlerinin yetersizliği vardır. Ya da özel savaş, faşizm yoğun bir baskı yaparak, yoğun bir saldırı yürüterek, psikolojik savaşı tırmandırarak, fiziki olarak her türlü saldırıyı yürüterek demokrasi güçlerinin bir araya gelmesini engellemektedir. Özellikle de Kürtlerle demokrasi güçlerinin bir araya gelmesini engelleme, temel bir politikadır. Şunu görmektedirler; eğer demokrasi güçleriyle Kürtler bir araya gelirlerse AKP faşizmi ayakta kalamaz. Bu açıdan Türkiye demokrasi güçleriyle Kürtlerin bir araya gelmesi engellenerek ömrünü sürdürmek ve kendi sistemini kurmak istemektedir. Eğer Kürtler ve demokrasi güçleri birleşirse AKP, iktidarını sürdüremez, ayakta kalamaz. Bu açıdan Türkiye'de demokrasi güçlerinin Kürt demokratik hareketiyle birleşmemesi, tamamen bir özel savaş politikasıdır. Ama demokrasi güçleri de bu özel savaş politikasını ve propagandasını aşarak, Kürtlerle birlikte bir ortak mücadele verememektedirler. Hala sosyal şoven yaklaşımlar, ulusalcı güçlerin baskısı, geçmişten beri sol içinde olan ulusal damarın etkisiyle, Kürt halkıyla demokrasi güçlerinin, sol güçlerin bir araya gelmemesi durumu ortaya çıkarmaktadır. Bu da AKP'ye yaşama ve ayakta kalma imkanı vermektedir. Eğer demokratik güçler, sol güçler sosyal şoven yaklaşımlardan uzaklaşıp Kürt demokratik güçleriyle ortak hareket ederse, AKP iktidarının ayakta kalması mümkün değildir.

Türkiye'de AKP iktidarına karşı çok geniş bir toplumsal muhalefet vardır. Duyguda, düşüncede toplumsal muhalefetin cephesi geniştir. Kürt halkı, AKP iktidarına öfkelidir. Kürt halkının, AKP iktidarının saldırılarından dolayı kırıldığı, özgürlük ve demokrasi mücadelesinden geriye çekildiği gibi bir durum söz konusu değildir. Kürt halkının özellikle Cizîr, Sûr, Nisêbîn'deki saldırılardan sonra AKP iktidarına öfkesi artmıştır. Yine Rojava Devrimi'ne karşı düşmanlığı nedeniyle AKP iktidarına karşı öfkesi artmıştır. Son zamanlarda Başûrê Kurdistan'a yönelik politikaları da bu öfkeyi daha da arttıracaktır. Bu yönüyle AKP faşizmine karşı Kürdistan'da tepkinin, öfkenin büyüdüğünü söylemek gerekmektedir. Eksik olan; bu tepkiyi, bu öfkeyi AKP iktidarına yöneltecek bir öncülüğün zayıflığıdır, örgütsel yaklaşımın zayıflığıdır. Eskiden HDP'nin ve diğer demokratik güçlerin yanlış yaklaşımları ve anlayışları vardı. Sanki sorunların kolay yollardan çözüleceği gibi bir yaklaşım vardı. Ateşkesler, çatışmasızlık dönemleri HDP'de, yine Kürt orta sınıfında yanlış eğilimler ortaya çıkarmıştı. Kürdistan'da sömürgeciliğin karakterini görmeyen, kolay başarılar elde edileceğini sanan yaklaşımlar, mücadelede yetersizlikler ortaya çıkarmıştı. Bugün de hala bunun etkisi görülmektedir. Kuşkusuz HDP de mücadeleyi geliştirmek istiyordu; Kürt orta sınıfı da Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamını isteyen bir duyguya sahipti. Ama sadece istemek ve duygular yetmiyor. Bu amaçlara, duygulara nasıl ulaşılacağı konusu da önemlidir.

AKP zayıflığını psikolojik savaşla gidermeye çalışıyor

Kürdistan'da zor koşullarda mücadele etmeden, zorun zoru koşullarda mücadele etmeden, zor koşullarda mücadeleyi göze almadan özgür ve demokratik yaşamı kazanmak mümkün değildir. Geçmiş dönemde bu yönlü ciddi eksiklikler, zaaflar, yanlış yaklaşımlar ortaya çıkmıştı. Bu, mücadeleyi geriye çeken bir durum yaratmıştı. Halkın mücadeleye katılmasında tereddütler, ikircikler ortaya çıkarmıştı. Bunu özellikle özyönetim direnişleri sürecinde görmüştük. Ama giderek hem HDP hem Kürt orta sınıfı hem de Kürdistan'da siyaset yapmak isteyen kesimler, Kürdistan'da mücadelenin kolay kazanılamayacağını, Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamının ancak mücadeleyle gerçekleşeceğini görmektedirler. Zaten 30-40 yıllık pratik, bu gerçeği ortaya koymaktadır. PKK, kolay koşullarda mücadele ederek başarı kazanılacağını zanneden anlayışlara karşı ideolojik mücadeleyi yürüttüğü için gelişme sağlamıştır. Kolay koşullarda başarı kazanma anlayışı yerine, koşullar ne kadar zor olursa olsun mücadele edip kazanma anlayışı, tarzı oturduğu için PKK büyük gelişmeler sağlamış, her türlü saldırıya rağmen ayakta kalmış ve gelişmelerin durmadan sürmesini sağlamıştır. Şu anda da hem halkta hem de demokratik siyasette, AKP ile uzlaşılır, devletle uzlaşılır ve sorun çözülür, gibi yanlış anlayışlar gerilemiştir. Bunun yerine mücadele anlayışının öne çıktığı bir eğilim gelişmektedir. Bu, örgütlü hale getirildiğinde Kürt halkının mücadelesi daha da gelişecektir. Bugününden daha etkili düzeye gelecektir. Bunu rahatlıkla söylemek mümkündür.

Özyönetim direnişleri sırasında HDP'nin, Kürt orta sınıfının toplumu tereddüde sokan yaklaşımları vardı. Bu konuda bir kafa karışıklığı yaratılmıştı. Bunlar giderek aşılmaktadır. Toplumun kafasının netleşmesinin ve giderek daha fazla mücadeleye katılmasının önü açılmıştır. Bu durum önümüzdeki süreçte mücadelenin daha da yükselmesi sonucunu ortaya çıkaracaktır. Nitekim toplum da, AKP iktidarına öfkeli olduğu gibi, gençliğin gerillaya katılmasında da bir artma başlamıştır. Bunlar önemli gelişmelerdir. Bunlar, örgütlü demokratik mücadeleye dönüştüğünde sonuçları olacaktır.

Türkiye'de de çok geniş kesimler AKP iktidarına tepkili ve öfkelidir. Halkın AKP iktidarından memnuniyetsizliği artmıştır. AKP iktidarının sadece yandaşlarına rant sağlayan bir iktidar haline gelmesi, diğer toplumsal kesimleri karşısına alması, öyle ki, tarihin hiçbir döneminde görülmediği biçimde devlet kademelerinin her yerine kendi yandaşlarını doldurması, bırakalım üst bürokratları, alt memurları ve öğretmenleri bile kendi yandaşlarından seçmesi, toplumsal bir travma yaratmış ve toplumsal tepkiyi arttırmıştır. Zaten Aleviler de tamamen ötekileştirilmiş, Alevi memurlar da tümüyle atılmışlardır. AKP'nin bu politikalarının toplumda yarattığı rahatsızlık ve tepki, sol ve sosyalist güçler tarafından örgütlü hale getirilip Kürt halkının demokrasi mücadelesiyle birleştirildiğinde, AKP'nin iktidardan düşürülmesi yakınlaşacaktır.

Kürt Özgürlük Hareketi direnmektedir. Gerilla her yerde büyük baskılara ve saldırılara rağmen direnişini sürdürmektedir. Gerillanın direnişi Dersim'den Zagroslara, Serhat'tan Amanoslara kadar her yerde sürmektedir. Gerillanın direnişi durdurulamamaktadır. Gerillanın fedai ruhu kırılamamaktadır. Bu durum Kürdistan'ın diğer parçalarında da halkın özgürlük mücadelesini olumlu etkilemektedir. Bu açıdan faşizm saldırıp da sonuç almadıkça gerileyecek, daha sonra da halkın, demokrasi güçlerinin, gerillanın özgürlük ve demokrasi mücadelesi karşısında yenilgiye uğrayacaktır. Hiç kimse AKP iktidarının propagandalarına aldanmamalıdır. Bir psikolojik savaş yürütüyor; zayıflığını psikolojik savaşla gidermeye çalışıyor. Ama derler ya, güneş balçıkla sıvanamaz, psikolojik savaşla da bu zayıflık örtülemez, bu zayıflığın üstesinden gelinemez. Bu yönüyle mücadele edildiği takdirde, AKP iktidarı yenilecektir. Faşizm, Kürt halkının ve Türkiye halklarının özgürlük mücadelesini ezemediği takdirde, yenilmesi kaçınılmaz olacaktır. Zaten bu nedenle Tayyip Erdoğan, Soysuz'u ve bütün şürekası, Kürt Özgürlük Hareketi, demokrasi güçleri ve Türkiye halklarına karşı yürüttükleri kirli savaşta, faşist saldırılarda sonuç alamadıkları için öfkelenmektedirler. Bu öfkeleri, kazanamayacaklarının ruh halidir. Faşizm kazanmadığı takdirde yenilecektir, faşizmin yenilgisi temelinde de Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürdistan'ın özgürleşmesinin önü açılacak; bu temelde de sadece Türkiye ve Kürdistan'da değil, Ortadoğu'da demokratik devrim gelişerek yaygınlaşacaktır.

■■■

Özyönetim direnişleri sırasında HDP'nin, Kürt orta sınıfının toplumu tereddüde sokan yaklaşımları vardı. Bu konuda bir kafa karışıklığı yaratılmıştı. Bunlar giderek aşılmaktadır. Toplumun kafasının netleşmesinin ve giderek daha fazla mücadeleye katılmasının önü açılmıştır. Bu durum önümüzdeki süreçte mücadelenin daha da yükselmesi sonucunu ortaya çıkaracaktır. Nitekim toplum da AKP iktidarına öfkeli olduğu gibi, gençliğin gerillaya katılmasında da bir artma başlamıştır.

Eğer demokrasi güçleriyle Kürtler bir araya gelirlerse AKP faşizmi ayakta kalamaz. Bu açıdan Türkiye demokrasi güçleriyle Kürtlerin bir araya gelmesini engelleyerek ömrünü sürdürmek ve kendi sistemini kurmak istemektedir. Eğer Kürtler ve demokrasi güçleri birleşirse AKP, iktidarını sürdüremez, ayakta kalamaz. Bu açıdan Türkiye'de demokrasi güçlerinin Kürt demokratik hareketiyle birleşmemesi, tamamen bir özel savaş politikasıdır.

Özgürleşen halk özgürleşen Önderlik'tir

✔ Halkımız, halklarımız ve kadınlar kendisini savunma, özyönetim sistemini inşa etme gücünü gösterdikçe, Rêber Apo'nun fiziki özgürlüğü bir adım daha yakınlaşacaktır. Önderliğin fiziki özgürlüğüne dair şu sözleri çok çarpıcı ve düşündürücüdür: "Sen önce halkını, toplumunu özgürleştir. Bunu yaptığında ben zaten özgürleşmiş olurum. Bizim mücadelemiz kolektif bir mücadeledir. Kollektif kurtuluş bireysel kurtuluşun önünde gelir. ✔

Besê Hozat

Önderliğimiz, on sekiz yıldır İmralı adasında özel, ağırlaştırılmış tecrit sistemi altında tutuluyor. Önderliğimize uygulanan tecrit, planlı bir politikanın ürünüdür ve Uluslararası Komplo'nun bir devamıdır. Tecrit, Uluslararası Komplo ile aynı amacı taşıdığı kadar, sonuç almak için izlenen yol ve yöntemler de oldukça benzerdir. Küresel emperyalist güçler, 9 Ekim Uluslararası Komplo'sunu, Ortadoğu'ya kültürel emperyalist müdahaleyi gerçekleştirmek, Büyük Ortadoğu Projesi'ni uygulamak, bölgeye kapitalist modernist kültürü yayarak doğal toplumdan kalma kültür geleneğini tamamen ortadan kaldırmak amacıyla gerçekleştirdiler. Dolayısıyla, bu planın başarısı için Kürdistan'da işbirlikçi çizgiyi hakim hale getirmeleri gerekiyordu. Çünkü, Rêber Apo önderliğinde PKK, Kürdistan'da ve Ortadoğu'da büyük bir aydınlanma-aydınlatma hareketi olarak gelişiyor, Ortadoğu'nun rönesansını gerçekleştirmede tarihi bir misyonla hareket ediyordu. Yüzlerce, binlerce yıldır ezilen, köle bırakılan bölgenin en kadim halkı Kürtler, PKK'nin özgürlük mücadelesiyle yeniden diriliyor, ayağa kalkıyordu. Özgürlüğe susamış kadınlar sel olup, kölelik duvarlarını yıkıyordu. Bölge toplumu PKK'nin mücadelesinden büyük etkileniyor, özgürlük ve demokrasi talepleri giderek artıyordu.

PKK önderliğinde Kürdistan'da ve bölgede gelişen bu büyük uyanış ve beraberinde yükselen özgürlük ve demokrasi mücadelesi, emperyalist sömürgeci güçlerde büyük bir tehdit algısı yaratıyordu. Dolayısıyla bu durum küresel sömürgeci güçlere, Ortadoğu'nun merkezinde yer alan Kürdistan'da özgürlükçü çizgi karşısında işbirlikçi çizginin ihtiyacını derinden hissettiriyordu. Bu anlamda komplo bölgeyi yeniden ve daha derinliğine sömürme planlarının hayata geçirilmesinde ciddi bir yol temizliği, halkların, kadınların özgürlük ve demokrasi eğilimini tasfiye etmede kirli bir saldırı planı olarak hayata geçirildi. Komplo ile özgürlük, demokrasi eğiliminin imhası amaçlandı. Bu amaçtan hareketle Kürdistan'da işbirlikçi çizginin önü sonuna kadar açılmak istendi ve bu çizgi tüm Kürdistan'a hakim hale getirilmeye çalışıldı.

15 Şubat 1999 Uluslararası Komplo ardından 11 Eylül 2001'de Amerika'da İkiz Kuleler'in vurulması ve bu saldırının gerekçe yapılarak Afganistan'ın işgal edilmesi, iki yıl sonra 2003'te de Irak'ın işgali, 2003-2004 yıllarında da PKK içerisinde iç tasfiyeciliğin geliştirilmesi, 2011'de Yemen ile başlayan ve Mısır, Libya, Suriye ile devam eden tüm bölgeyi saran halk ayaklanmaları, iç savaşlar, dış müdahaleler, Başûrê Kurdistan'da ulus devlet referandumu vb Uluslararası Komplo ardından yaşanan gelişmelerdir. Bütün bu gelişmelerden şu sonuca varmak mümkündür; Uluslararası Komplo, Ortadoğu'ya müdahalenin önünü açmak için yapıldı. On sekiz yıldır ve özellikle 2011 yılının Temmuz'undan bu yana İmralı'da uygulanan mutlak tecrit politikası, bölgeyi yeniden dizayn etmek amacıyla uygulanmaktadır. Bölge, emperyal çıkarlar temelinde yeniden dizayn edilirken, Rêber Apo'nun etkide bulunması, fikirlerinin yayılması, bölge sisteminin demokratik temelde dizayn edilmesi engellenmeye çalışılıyor. Kürtler, bölge halkları ve kadınlar, özgürlük eğiliminden uzaklaştırılarak sömürgeci çıkarlara kurban edilmek isteniyor. Sömürgeci, soykırımcı, statükocu bölge devletleri de, küresel sermayenin çıkarlarına uygun anti-demokratik temelde biraz daha küçültülerek yeniden yapılandırılmaya çalışılıyor.

Tarihin sonu gelmiştir...

Mutlak İmralı tecritinin Uluslararası Komplo'nun devamı olarak sürmesinin anlamı burada yatıyor. İmralı tecrit politikası, komplocu güçlerden bağımsız uygulanan bir tecrit politikası değildir. Bu politikanın arkasında ABD, İsrail, İngiltere, Almanya başta olmak üzere komploda rol oynayan güçlerin olduğu çok açıktır. Yüzyıldır Kürtlere tecrit-katliam uygulayan, Kürt düşmanı sömürgeci Türk devleti ise; bu politikanın hem oluşturucu gücü hem uygulayıcısı ve hem de gardiyanlığını yapmaktadır. Sömürgeci faşist Türk devleti, tecrit-soykırım politikasının uygulanmasında aktör olduğu kadar, figürandır.

Uluslararası komplocu güçler, Kürdistan'ı ve bölgeyi yeniden dizayn ederken, Rêber Apo'nun etkisini kırarak işbirlikçi eğilimi güçlendirmeye, AKP-MHP faşist rejiminin Kürt soykırım politikalarına sessiz kalarak Kürtlerin özgürlük iradesini kırmaya çalışıyorlar. Ve tecrit politikasıyla Önderliğin fikirlerinin etkisinin yayılmasını önleyerek, Kürt halkı başta olmak üzere bölge halklarını kendilerine bağımlı hale getirmeyi, sömürgeci çıkarları temelinde kullanmayı ve yönetmeyi hedefliyorlar. Bununla bağlantılı olarak Kapitalist moderniteyi, kültürü tüm Ortadoğu toplumuna yayarak kapitalist sistem krizini aşmaya, bölge devlet sistemlerini ise anti-demokratik, güdümlü, küresel sermaye akışına açık, küçük ulus devletçikler biçiminde yapılandırarak sömürgeci, küresel sistemi ayakta tutmaya çalışıyorlar. Evet, ünlü bazı tarihçilerin dediği gibi; tarihin sonu gelmiştir.

Ancak hiç kuşku yok ki, sonu gelen tarih; beş bin yıllık ataerkil ve son üç yüzyıllık kapitalist uygarlıktır. Vahşi sömürgecilik bu trajik sonu yaşamamak adına bölgeyi dizayn planlarını sorunsuz bir biçimde sonuca götürmek amacıyla, AKP-MHP-Ergenekon faşist ittifakının Kürtlere uyguladığı soykırım politikalarına göz yumuyor, kendisinin de içinde olduğu İmralı tecrit politikasını destekliyor.

AKP-MHP-Ergenekon faşist rejiminin hiçbir hukuk kuralını tanımadan mutlak tecrit politikasını, Kürt soykırımını her türlü insanlık suçunu işleyerek uygulaması, uluslararası sömürgeciliğin milli sömürgecilikle çıkar buluşmasının bir sonucudur. Vahşi sömürgecilik, insanlık tarihinde eşine pek rastlanmayan en alçakça ve en ahlaksızca bir sömürgecilik biçimidir. İnsanlık değerlerinin ilk yaratıcılarından, bölgenin en kadim halklarından biri olan, direne direne yaklaşık elli milyonluk nüfusunu koruyarak bu güne gelen bir halkın 21. yüzyılda sömürgeci çıkarlar uğruna soykırıma tabi tutulmak istenmesi tarihin en aşağılık sömürgecilik şekli olsa gerek.

Kürtlerin, bölge halklarının ve kadınların özgürlüğünü savunan, bölgenin demokrasisi ve barışı için sınırsız bir emek ve çaba gösteren, sırf bu özgürlükçü duruştan kaynaklı on sekiz yıldır İmralı işkence sisteminde tutulan büyük bir düşünce ve eylem insanını, halk önderini, mutlak tecrit altında tutmak; en hafif deyimle sömürgeciliğin, alçalmanın en rezil ve en vahşi halidir. Bir halka yapılabilinecek en büyük zulüm ve işkencedir. Tarihin tanık olduğu en dehşet verici insanlık suçudur.

PKK, tasfiyeci güçlerin planlarını alt üst etti boşa çıkardı

Bu kısa özetten hareketle şu noktaya gelmek istiyorum; Uluslararası Komplo amacına ulaştı mı? Kuşkusuz hayır. Uluslararası Komplo'nun amaçladığının tersine Kürdistan'da ve bölgede çok tarihi gelişmeler yaşandı. PKK Hareketi, 9 Ekim 1998 Uluslararası Komplosu'yla mücadele tarihinin en büyük sarsılmalarından birini yaşadı, bu doğrudur ancak bu sarsılma çok büyük bir silkinmeye, güçlü bir eleştiri ve özeleştiriye dönüşerek PKK'ye yeni bir çıkış ve hamle yaptırdı. Yönetiminden savaşçı yapısına, yurtseverine kadar ciddi bir iç muhasebe süreciyle birlikte tarihte eşine az rastlanır türden "Güneşimizi Karartamazsınız" şiarı altında onlarca insan komployu protesto etmek amacıyla bedenini ateşe verdi, yine onlarca insan kendisini bomba haline getirerek patlattı, milyonlarca insan ayağa kalktı, Önderlik etrafında direnişten duvar ördü. Bu büyük tarihi sahipleniş, Önderlik şahsında bir halkın kendi varlığına ve özgürlüğüne sarsılmaz bir inançla sahip çıkışıydı. Direnen, diz çökmeyen bir halkın ve kadınların iradesini temsil eden Önderlik, örgütlü iradenin bu muhteşem kalkışına, demokratik ulus paradigmasıyla, PKK'nin yeniden inşasıyla cevap verdi.

Önderliğin geliştirdiği demokratik, ekolojik, kadın özgürlükçü demokratik konfederal sistem paradigması, Kürt halkı, bölge ezilen toplumu ve kadınlar nezdinde güçlü bir karşılık buldu. Beş bin yıllık ataerkil devlet sistemine ve kapitalist uygarlığın faşist ulus devlet sistemine alternatif olarak geliştirilen demokratik konfederalizm fikri, PKK öncülüğünde Kürdistan'da ve bölgede yeni bir çığır açtı. Önderlik bu paradigmayla reel sosyalizmin tüm çıkmazlarını aşarak sosyalist paradigmada muazzam bir derinlik ve değişim yarattı. Sosyalist paradigmayı iktidar-ulus devlet çıkmazından ve tuzağından kurtararak sosyalist ideolojiyi demokratik sosyalist anlayışla tamamen özgürlükçü ve eşitlikçi bir anlama ve içeriğe kavuşturdu. Önderliğin, PKK'ye yaşattığı bu dönüşüm, PKK'yi bölgesel ve evrensel devrimci bir güç haline getirdi. Rojava ve Şengal devrimlerinin doğmasına yol açtı. PKK'nin komplo sonrası yaşadığı tarihi gelişmeler, komplo yoluyla PKK'yi tasfiye etmeyi amaçlayan uluslararası komplocu güçlerin planlarını alt üst

etti, boşa çıkardı. Öyle ki, komplocu bu güçler bölgeye dizayn planıyla girdiklerinde, Rojava Devrimci Güçleri'yle ilişkilenmek ve taktik ittifaklar kurmak zorunda kaldılar.

Ancak bu ilişkileri ve taktik ittifakları önderliğin temsil ettiği özgürlük eğilimini tasfiye etme amacından vazgeçmeyerek geliştirmeye çalıştıkları çok açıktır. AKP-MHP-Ergenekon faşist rejiminin pervasızlığı, bu vahşi sömürgeci emellerden cesaret alarak hükmünü sürdürmeye çalışıyor. Tıpkı Uluslararası Komplo sürecinde olduğu gibi bu kirli hesapların da çok sonuç vermeyeceği gün gibi ortadadır. Tarihin en derin direniş kültürüne sahip bir halk, özgürlüğe hasret kalmış halklar ve daha da önemlisi tarihin ilk ve son sömürge sınıfı kadınlar, özgürlüğe aşılandığında; önünde hiçbir gücün duramayacağı bir gerçektir. Kürdistan Özgürlük Mücadelesi geliştikçe, Kürt halkı, kadınlar, ezilen halklar ve sınıflar özgürlükle yeniden aşılandı. Rêber Apo'nun düşünceleri, Kürtlerin, kadınların ve ezilen halkların zihinlerinde ve ruhlarında gün geçtikte daha çok yer ediniyor, yayılıyor. Rojava Devrimi'nin bölge halklarını ve dünya toplumunu etkileme gücü, kaynağını bu fikir deryasından alıyor.

Rêber Apo'nun felsefesi içinde bulunduğumuz yüzyılın ve gelecek yüzyılların ruhudur

Rêber Apo'nun felsefesi, sömürgeci sistemin milliyetçi, dinci, mezhepçi, cinsiyetçi ideolojisini yerle bir ediyor. Milliyetçilik ise zehrini kusarak demokrasi, özgürlük, eşitlik, kardeşlik fikirleriyle buluşuyor. Kuzey Suriye Federasyonu ve Suriye toprakları, Orta Irak sahası bu gerçeğin çok güzel ve çarpıcı bir maketini oluşturuyor. Suriye'de binlerce Arap, Kürt, Türkmen, Asuri-Süryan, Çerkez, Ermeni, Sünni, Alevi, Êzidî, Hıristiyan yan yana, omuz omuza demokratik özgür bir yaşam için mücadele ediyor. Arap, Kürt, Türkmen, Hıristiyan kadınları hep birlikte özgür bir yaşam için mücadele veriyor, büyük bir birlik ve dayanışma örneği sergiliyor.

Halkların ve kadınların özgür iradesine karşı vahşi sömürgeciliğin uygulaması olan İmralı tecritine karşı en etkili mücadele, Rêber Apo'nun düşüncelerini, felsefesini tüm bölge ve dünya halklarına yaymaktır. Demokratik konfederal sistemi büyük bir inançla, coşkuyla ve inatla inşa etmektir. Önderlik fikirleri, halkları kadınları ve tüm ezilenleri bir araya getirdikçe ve bu fikirler özgür ve demokratik yaşam inşasına dönüştükçe TJA'nın şiar edindiği gibi; "Tecrit Kaybedecek Özgürlük Kazanacaktır."

Gerçekten de hiçbir egemen, sömürgeci güç, zamanı gelmiş, An'ın ruhu olmuş fikirlerin gücünden daha güçlü olamaz. Rêber Apo'nun felsefesi, düşünceleri; içinde bulunduğumuz yüzyılın ve gelecek yüzyılların ruhudur, zihniyetidir ve toplumsal kimliğidir. Ağır bedeller ile ortaya çıkartılan hakikatin ete kemiğe bürünmüş bedenleşmiş halidir. Halklara, kadınlara mal olmuş bu fikirler, tecrit politikasıyla engellenemez. Bu fikirler onlarca sayıda kitapla, kırk yılı aşkın kıyasıya bir mücadele ve muazzam değer birikimi ile kendisini milyonlara ulaştırmış ve tarihe mal etmiştir. Rêber Apo'yu ağırlaştırılmış tecrit altında tutmakla bu fikirlerin etkisini kırmayı düşünmek, PKK'nin stratejik hatalar yapabileceğinin boş hayallerine kapılmak, akıl tutulmasından öte bir anlam ifade etmiyor. Rêber Apo'nun felsefesini özümseyenler, onurlu direnişi ve özgürlük tutkusunu bir kültür haline getirenler, en çalkantılı ve zorlu süreçlerde dahi stratejik hatalar yapmazlar. PKK tarihi, mücadele diyalektiği bu gerçeğin adıdır.

Önderliğin fiziki özgürlüğü için halkımızın yıllardır sürdürdüğü direniş ve mücadele, bir nevi kendi varlık ve özgürlük mücadelesidir. Çünkü Rêber Apo Kürt halkının, kadınlar başta olmak üzere ezilen halkların ve kimliklerin özgürlük iradesidir. Egemenlikten, sömürgecilikten tümden arındırılmış özgür, eşit ve demokratik yaşam seçeneğinin kuramsal, kurumsal ve eylemsel ifadesidir. Tecrit rejimini yıkarak Önderliğin fiziki özgürlüğünü sağlamak aynı zamanda özgür ve demokratik yaşamı kurmaktır. Bu açıdan Rêber Apo'nun fiziki özgürlüğü için verilen her mücadele ve geliştirilen her türden direniş kesinlikle halkların ve tüm ezilen kimliklerin doğrudan kendi özgürlük ve demokrasi mücadelesi olmaktadır. Ve diğer yandan her bir demokratik sistem inşası ve mücadelesi Rêber Apo'nun özgürlüğüne hizmet edecektir.

Bizim mücadelemiz kolektif bir mücadeledir

Halkımız, halklarımız ve kadınlar kendisini savunma, özyönetim sistemini inşa etme gücünü gösterdikçe, bir adım daha Rêber Apo'nun fiziki özgürlüğü yakınlaşacaktır. Önderliğin fiziki özgürlüğüne dair şu sözleri çok çarpıcı ve düşündürücüdür: "Sen önce halkını,

> ✔ Rêber Apo'yu ağırlaştırılmış tecrit altında tutmakla bu fikirlerin etkisini kırmayı düşünmek, PKK'nin stratejik hatalar yapabileceğinin boş hayallerine kapılmak, akıl tutulmasından öte bir anlam ifade etmiyor. Rêber Apo'nun felsefesini özümseyenler, onurlu direnişi ve özgürlük tutkusunu bir kültür haline getirenler, en çalkantılı ve zorlu süreçlerde dahi stratejik hatalar yapmazlar. PKK tarihi, mücadele diyalektiği bu gerçeğin adıdır. ✔

toplumunu özgürleştir. Bunu yaptığında ben zaten özgürleşmiş olurum. Bizim mücadelemiz kolektif bir mücadeledir. Kollektif kurtuluş bireysel kurtuluşun önünde gelir. Bu dönemdeki en değerli çalışma, özlü bir kadro olabilmektir. Özlü kadro 24 saatini devrime adayan, devrim dışında bir ilgi alanı olmayan ve bu doğrultuda sürekli militanlığı örgütleyerek, devrim üreten kadrodur. Küllerinizden kendinizi yeniden yaratmanız bu anlama gelir."

Önderliğin neyi, hangi tarzı ve anlayışı eleştirdiği çok açıktır. Zihniyetini, anlayışını ve tarzını özgürleştirmeyen, bireyci, dogmatik, liberal, iddiasız, yaratıcılığını, coşku ve heyacanını kaybetmiş devrimcilikle ve bu zayıf devrimciliğe dayanan mücadele anlayışıyla güçlü bir özgürlük mücadelesi verilemez, toplumsal inşa sağlanamaz. Yaratmayan, üretmeyen, inşa etmeyen devrimciliğin devrimcilik olmadığını, böyle bir devrimciliğin bırakalım Önderliği özgürleştirmeyi kendisini dahi ayakta tutma gücünü gösteremeyeceği çok açıktır.

Önderliğin eleştirileri son derece açık ve yakıcıdır. Yeni paradigmamız inşaya, halkın özyönetim ve öz savunma gücünü açığa çıkarmaya dayanıyor. Bunun yolu da hiç şüphe yok ki, halkı eğitmek, örgütlemek ve kendi kendisini yönetir ve savunur düzeye getirmekten geçiyor. Özgür yaşam ve demokratik sistem inşası başarıldı mı, sömürgeci, soykırımcı rejim yenilecek, Önderlik özgürleşecektir. Önderliğin özgürlüğü ile halkımızın özgürlüğü tamamen içiçe geçmiş, etle tırnak gibi birbirine bağlıdır. Önderliğin; "Bizim mücadelemiz kolektif bir mücadeledir" sözü bu gerçeğe dikkati çekiyor.

Sistem inşasında kadronun rolü halkı yönetmek değil, halkı eğitmek, ön açmak, özyönetim iradesinin açığa çıkması için her türlü düşünsel pratik hizmeti sunmaktır. Kadro yetkileri elinde toplayarak kendini merkez-iktidar haline getirerek 'halka dair her türlü kararı ben alacağım, halkı ben yöneteceğim' derse, orada özyönetim sistemi kurulamaz ancak ve ancak kadro iktidarı kurulmuş olacaktır. Bu tür kadro duruşlarının az olmadığı da bir gerçektir. Bu yetmez devrimciliğin ve yetersiz yoldaşlığın hızla aşılması gerekiyor. Zihniyet ve vicdan devrimi, Önderliğin özgürlüğünü sağlamanın kilit noktasıdır. Adeta kendisini küllerinden yeniden yaratmayan, köklü bir zihniyet ve vicdan devrimi yapmayan öncü, toplumsal devrimin de öncülüğünü doğru ve etkili yapamaz, Önderliği özgürleştirme mücadelesinde de başarılı duruşu geliştiremez.

Önderliğimizin demokratik özgürlükçü yeni paradigma anlayışına göre devrim; özgür, demokratik, özyönetim sistemini inşa etmektir. Bu da ancak iktidar-devlet anlayışından köklü bir kopuşla mümkündür. İktidar-devlet zihniyetini aşmış öncü ve bu büyük dönüşümü sağlamış toplum, müthiş yaratıcı, üretici, heyecanlı ve coşkulu olur. Yaşam sevincini en üst düzeyde yaşar. Kendi öz gücüne dayanarak kendisini yönetir ve savunur. Bunu başarmış öncü ve toplum, Önderliğin fiziki özgürlüğünü de sağlar.

Özgür ve demokratik yaşam inşasında önemli bir gelişmenin olduğu bir gerçektir. Bu gelişmeler bölge ve dünya toplumunu, kadınlarını çok derinden etkiliyor. Önderlik gerçeğine ve özgürlük mücadelesine yoğun bir ilgi ve sempatiye yol açıyor. Tüm bunlar kuşkusuz önemli gelişmelerdir. Bu gelişmeler yetersiz ve zayıf yanların görülmesini engellememelidir. Önderliğin de eleştirileri çok açık ve nettir. Yeni paradigmanın devrimciliği ve öncü duruşu halen çok güçlü bir biçimde ortaya çıkmış değildir. Bu konudaki sorunlar ve çıkmazlar bir hayli fazladır. Bu da Önderlik ile aramızdaki makası açıyor. Açılan bu makası hızla kapatmamız, Önderlikle bütünleşmemizin, Önderlik paradigmasını derinliğine özümsememizin ve uygulamamızın temel şartıdır. Halkımızın Önderliğin fiziki özgürlüğü için geliştirdiği eylemler son derece anlamlı ve değerlidir. Bu eylemselliklerin etkisi de büyüktür. Eylemsellikleri daha fazla çeşitlendirip yaratıcı zengin eylem biçimleriyle yaygın ve güçlü bir biçimde sürdürmek çok önemlidir. Halkımızın bu değerli pratik ve eylemsel mücadelesine paralel olarak toplumsal dönüşümü, özgürleşmeyi güçlü geliştirerek özyönetim sistemini mutlaka inşa etmek ve radikal demokrasi mücadelesini dünyanın her yerine yaymak başarmanın manifestosudur.

Günümüzde Kürdistan Özgürlük Mücadelesi ile Ortadoğu Demokratik Devrimi kader birliği içindedir. Kürdistan özgürleştikçe Ortadoğu demokratikleşecek, Ortadoğu demokratikleştikçe Kürtler, ezilen tüm kimlikler özgür ve demokratik bir sistem içerisinde yaşam şansı bulacaktır. Kürdistan Özgürlük Hareketi'nin bir bölge hareketi haline gelmesi bu diyalektiğin bir sonucudur. Özgürlük ve demokrasi mücadelemiz bölgeyi ve dünyayı değiştirip demokratikleştirdikçe, Önderliğimiz de mutlak özgürlüğüne kavuşacaktır.

■■■

> ✔ Önderliğin neyi, hangi tarzı ve anlayışı eleştirdiği çok açıktır. Zihniyetini, anlayışını ve tarzını özgürleştirmeyen, bireyci, dogmatik, liberal, iddiasız, yaratıcılığını, coşku ve heyacanını kaybetmiş devrimcilikle ve bu zayıf devrimciliğe dayanan mücadele anlayışıyla güçlü bir özgürlük mücadelesi verilemez, toplumsal inşa sağlanamaz. Yaratmayan, üretmeyen, inşa etmeyen devrimciliğin devrimcilik olmadığını, böyle bir devrimciliğin bırakalım Önderliği özgürleştirmeyi kendisini dahi ayakta tutma gücünü gösteremeyeceği çok açıktır. ✔

Faşist Türk ordusunun saldırılarına karşı direniş yeni özgürlükçü ve demokratik Suriye'nin temelidir

Duran Kalkan

DAİŞ faşizmi karşısında başlatılan 'Cizîrê Fırtınası Hamlesi'nin Firat'ın doğusunu özgürleştireceği gibi bu hamlenin QSD ve Esad güçleri arasında bir çatışma değil de aslında Demokratik Suriye birliğini yaratacak bir ilişki ve görüşmeler yaratacağına inanıyoruz. QSD hamlesinin böyle bir anlamı ve özelliği vardır.

Öncelikle başlayan 'Cizîrê Fırtınası Hamlesi'ni selamlıyoruz. DAİŞ'ten Reqa'yı kurtarma ve özgürleştirme hamlesi devam ve tüm yoğunluğuyla sürerken, ona paralel olarak Dêra Zor'u özgürleştirme hamlesinin de başlamış olması büyük bir önem taşımaktadır. Suriye'deki siyasi dengelerin demokratik çerçevede oluşması ve demokratik Suriye'nin yaratılmasında çok önemli sonuçların ortaya çıkacağı anlaşılıyor. Bu temelde biz öncelikle hem Reqa savaşçılarını hem de 'Cizîrê Fırtınası Hamlesi'nde yer alan savaşçıları selamlıyoruz. Başarılı olacaklarına dair inancımızı bir kez daha bu vesile ile ifade ediyoruz. Ş. Ebû Emced şahsında tüm Reqa ve Dêra Zor kurtuluş şehitlerini saygı ve minnetle anıyoruz.

5 Haziran'da Reqa'yı özgürleştirme hamlesi başlarken de aynı durum yaşanmıştı. Reqa Özgürlük Fırtınası adeta tüm Suriye ve Ortadoğu'yu sarsmıştı. Var olan siyasi-askeri dengelerde bir sarsılma ve değişim arayışını ortaya çıkarmıştı. Nitekim İran'ın Heşd-i Şabi'yi hareketlendirmesi kadar TC'nin de Efrîn ve Şehba sınırına güç yığması, diğer yandan Katar krizi ve Tahran'da meclise ve Humeyni'nin mezarına dönük saldırılar böyle bir sarsıntının parçaları olarak ortaya çıkmıştı. O zamanda Reqa'nın özgürleştirilmesinin Ortadoğu'da ne büyük siyasi-askeri sonuçlar doğuracağına dikkat çekmiştik. Başlangıcının bu kadar sarsıntı yarattığı hamlenin sonucunun adeta yeni Demokratik Ortadoğu'nun temellerini atacağını belirtmiştik. Nitekim gelişmeler bu görüşleri önemli ölçüde doğrulayıcı nitelikte oldu. Birçok çevre de konunun üzerinde bu çerçevede durdu.

Demokratik Suriye Kuvvetlerinin başlattığı Reqa'yı Özgürleştirme Hamlesi'nin Suriye ve Irak kadar Ortadoğu açısından da yeni bir başlangıcı ifade ettiğini değerlendirdik. Reqa Özgürlük Hamlesi'nin önemli bir boyutu bu olurken, diğer boyutunun ise bu hamlenin sadece Reqa ile sınırlı kalmayacağı ve yakın çevresini derinden etkileyerek gelişeceği yönündeki değerlendirmelerdi. Nitekim birçok çevre gibi biz de Reqa'yı özgürleştirme hamlesinin DAİŞ'in kaderinin belirlenmesi olduğunu, bunun da aslında Suriye'de yeni bir durumun ortaya çıkmasını ifade edeceğini, Dêra Zor başta olmak üzere yakın çevrede yeni askeri girişimleri gündeme getireceğini belirtmiştik.

Bu görüşler önemli ve anlamlıydı. Hem coğrafi hem de siyasi-askeri durumun analizinden ortaya çıkıyordu. Nitekim bu görüşlerde de bir yanılma olmadı.

Dêra Zor Hamlesi Reqa'dan daha karmaşık görünmektedir

Reqa Özgürlük Hamlesi'nin başarısı Dêra Zor'u özgürleştirmekten ayrı ve kopuk olmadığı açığa çıktı. DAİŞ'e karşı savaş yürüten güçler bu gerçeği pratik içerisinde deneme yaparak gördüler ve anladılar. Reqa Hamlesi'nin belli bir düzeye ulaşmasının ardından Reqa'nın %70'ten fazlasının özgürleştirilmesinin ardından bu sefer DAİŞ'e karşı mücadelenin yönünü Dêra Zor'a çevrildi. 5 Haziran'da başlayan sadece bir Reqa Özgürleştirme Hamlesi değildi. Ortadoğu ve Suriye'yi tümden ilgilendiren, doğu ve güney Suriye'nin kurtuluşunu belirleyen düzeyde bir hamleydi. Reqa'nın özgürlüğünün bütün bu alanda özgürlüğü getireceği gibi, geniş bir çevre olarak ele almadan da Reqa'yı Özgürleştirme Hamlesi'nin başarıya ulaşmayacağı açıktı.

Şimdi Cizîrê Fırtınası Hamlesi ile Demokratik Suriye Güçleri'nin Dêra Zor'a doğru yeni bir hamle başlatmış olduğu, Dêra Zor'un Firat'ın doğusunda kalan bölgelerini özgürleştirmeyi hedefledikleri bu gerçeği açık bir biçimde gösteriyor. Mücadelenin nasıl bir bölgesel karakterde olduğunu, geniş çevreyi ilgilendirdiği ve etkisi altına aldığını net bir biçimde ortaya koyuyor. Kuşkusuz bu adım doğru bir adımdır, bu yönelim doğru bir yönelimdir. Başta DAİŞ olmak üzere Suriye'nin her türlü faşist gericilikten kurtulması, toplumsal özgürlüğe dayalı yeni Demokratik Suriye'nin inşa edilmesi açısından tarihi öneme sahiptir.

Bu çerçevede Demokratik Suriye Güçleri'nin, DAİŞ'e dönük hamlelerini güçlü ve etkin bir biçimde geliştirdikleri de gözükmektedir. Nitekim DAİŞ'in belini kırmış olan YPG/YPJ güçlerinin de merkezinde yer aldığı Demokratik Suriye Güçleri, DAİŞ'in başkenti olan Reqa'yı özgürleştirerek, en çok dayandığı Dêra Zor 'da DAİŞ'i yenilgiye uğratarak aslında tüm Suriye'yi çetelerden kurtarma yönünde önemli bir adım atıp ciddi gelişmeler yarattığı ortaya çıkmaktadır. Aslında tüm halklar ve demokratik güçler açısından Suriye'de ve Ortadoğu'da bu durum önemli olmaktadır. Tüm demokratik güçler buna dönük bir yaklaşım göstermekte ve destek verici yaklaşımda olmaktadır. Zaten böyle olması da doğaldır. Fakat burada önemli sorunların da olduğu, Dêra Zor Hamlesi'nin Reqa'dan daha karmaşık bir siyasi-askeri ilişki ve ittifak içerdiği görülmektedir. Nitekim özgürlük güçleri, DAİŞ faşistlerine karşı saldırılarını yoğunlaştırırken Demokratik Suriye Güçleri, Firat'ın doğusunda Dêra Zor mıntıkasında DAİŞ faşizmine karşı saldırılarını başarılı şekilde yürütürken Rusya'nın ve Esad yönetiminin saldırıları ile karşılaşmışlardır.

Aslında bunun böyle olacağı daha önceden görülebilen bir durumdu. Demokratik Suriye Güçleri'nin bu gerçeği bilerek kendilerini planlamış ve harekete geçirmiş olmaları gerekirdi. Çünkü; Reqa ve Dêra Zor hamleleri sadece DAİŞ'i yıkmayı ve bu alanları özgürleştirmeyi hedefleyen hamleler olmayıp aynı zamanda Ortadoğu'nun yeniden yapılanmasında önemli sonuçlar ortaya çıkartacak yeni bir durumu ifade ediyor. Gerçekten Suriye yabancı güçlerden temizlenecek, kurtulacak; Suriyeli güçlerin özgürlüğüne ve özerkliğine dayalı yeni bir Demokratik Suriye mi kurulacak yoksa çeşitli güçler tarafından Suriye parsellenecek mi? Sorusuna ciddi cevap verecek bir hamleydi. Dêra Zor Hamlesi'nin sonuçları bunu ortaya çıkaracak. Bu da hemen hemen Suriye üzerinde mücadele yürüten herkesi ilgilendiriyor ve etkiliyordu.

Özellikle İran'ın, Suriye ve Ortadoğu politikasını doğrudan etkiliyor. Dolasıyla İran etkisinin, Esad rejiminin devreye girmesini getiriyordu. Yine İran, Suriye ve Rusya ilişkisi ve etkisi temelinde Reqa ve Dêra Zor hattında etkinliğin nasıl gelişeceği hususunu da etkiliyordu. Ayrıca Türkiye ile ilişki ve ittifakı da burada önemli bir etken oluyordu. Nitekim Türkiye'nin Şehba ve Efrîn'e yönelik saldırılarının altında da Demokratik Suriye Güçleri'nin Reqa ve Dêra Zor Hamlesi'ni engelleme çabası da vardı. Birçok amaç güdülse de Şehba ve Efrîn saldırısında önemli bir amaç da, Demokratik Suriye Güçleri'nin Reqa ve Dêra Zor hattında ilerlemesini engellemek, onları arkadan vurarak engellemek ve İran politikasına destek vermekti. Bu durum ABD kadar, bir ölçüde Rusya'yı da rahatsız edici bir durumdu. Nitekim ABD ve Rusya arasında çeşitli görüşme, tartışmaların sürdüğü basına da yansımıştı. Türkiye, İran ittifakına karşı ABD ve Rusya ittifakı oluşuyordu. Aslında onlar bir yerde kamuoyuna da açıkça ifade ettiler. Firat'ı konu alan bir sınır paylaşımı kendi aralarında geliştirmişlerdi. Firat'ın batısı Rusya güçlerinin hareket alanı olarak görülürken, doğusu Amerika güçlerinin hareket alanı olarak belirlenmişti.

Cizîrê Fırtınası Hamlesi ve Demokratik Suriye

Bu karmaşık ilişki ortamında Demokratik Suriye Güçleri'nin, Dêra Zor'un doğusunu, daha doğrusu Firat'ın doğusundaki Dêra Zor mıntıkasını özgürleştirmek için 'Cizîrê Fırtınası Hamlesi'ni başlatması aslında bu ilişki ve çelişki ağını daha net açığa çıkardı. Bundan İran'ın ciddi rahatsızlık duyduğu, bu durumu kendi Ortadoğu politikasının engellenmesi olarak gördüğü anlaşılıyor. Diğer yandan Rusya'nın da bütün görüşmelere ve ilişkilere rağmen söz konusu hamleden rahatsızlık duyduğu, çıkarları açısından zorlayıcı gördüğü anlaşılıyor. Bu sürede Esad kuvvetlerinin de harekete geçtiği görüldü. Oysa basına yansıyan bilgilere göre; ABD ve Rusya'nın bir düzeyde anlaştıkları ve Dêra Zor Hamlesi'nin Firat'ın doğusundan ve batısından ilgili güçlerin belli bir ilişki ve ittifakı temelinde görüşeceği değerlendirmeleri vardı. Şimdi bunun daha ilerlemediği, pratikleşmediği açığa çıkıyor. Bu da gerçekten de Doğu Suriye'de, Reqa, Dêra Zor hattında ilişki ve çelişkilerin ne kadar yoğun olduğunu, dolayısıyla derin bir siyasi-askeri mücadelenin sürdüğünü ortaya koyuyor.

Dolayısıyla bu çerçevede doğru tutum ne olmalı, özgürlükçü ve demokratik güçler nasıl hareket etmeli? Demokratik Suriye Güçleri'nin önünde ne tür seçenekler var? Zaten hem Demokratik Suriye Güçleri Komutanlığı hem de YPG/YPJ Komutanlığı söz konusu saldırılar karşısında gerekli açıklamaları yaptılar. Bunlar önemliydi. Hamleyi sürdürmeye devam ediyorlar; bu da tarihi öneme sahiptir. Kuşkusuz Reqa ile birlikte Dêra Zor'un da özgürleştirilmesi, bu temelde DAİŞ faşizmin yıkılması, bu konuda Demokratik Suriye Güçleri'nin öncülük yapması ve etkinlik geliştirmesi de doğru ve yerindedir.

En doğrusu demokratik çizgide olan, Demokratik Suriye birliğini gözeten ve bunu da Suriyeli güçlerin ilişki ve ittifakı temelinde geliştirmeyi ön görerek bölgesel ve küresel güçlerin istediklerinin dışında özgür, bağımsız Suriye çizgisini açabilmesi kuşkusuz daha doğrudur. Demokratik Suriye'nin geleceği açısından izlenmesi gereken yoldur. Suriye güçlerinin kararlılıkla yürüdüklerini görüyoruz. YPG/YPJ ve Demokratik Suriye Güçleri Karargahı'nın hem askeri hamleyi hem de siyasi ilişki ve dayanışmayı duyarlılıkla, ciddiyetle, kararlılıkla yürüttüğünü görüyoruz. Bu çerçevede DAİŞ faşizmi karşısında başlatılan 'Cizîrê Fırtınası Hamlesi'nin Firat'ın doğusunu özgürleştireceği gibi bu hamlenin QSD ve Esad güçleri ara-

sında bir çatışma değil de aslında Demokratik Suriye birliğini yaratacak bir ilişki ve görüşmelerin yaratacağına inanıyoruz. QSD hamlesinin böyle bir anlamı ve özelliği vardır. Askeri ve siyasi bakımdan da böyle sonuçlar hedeflerse gerçek Demokratik Suriye ve Ortadoğu yaratma hedefleri doğrultusunda ilerlemiş olacaktır. Biz Reqa ve Cizîrê Fırtınası Hamlelerinin bu temelde gelişeceğine, DAİŞ faşizmine öldürücü darbeler vuracağına, sonuç ortaya çıkaracağına, Demokratik Suriye birliğinin ve Demokratik Ortadoğu Devrimi'nin önünü açacağına inanıyor ve bu inanç temelinde bir kere daha Reqa ve Dêra Zor özgürlük savaşçılarını selamlıyoruz.

Seçimler ve yaşanan hata ve zorluklara yaklaşım

Suriye'nin inşasında komün ve meclis seçimleri önemli bir başlangıç olacaktır. Kuzey Suriye Federasyonu oluşumu çerçevesinde bir süreden beri komün ve meclis seçimlerinin yapılması yönünde önemli tartışma yürütülerek, somut planlamalar geliştirip adımlar da atılmış bulunuyor. Öncelikle oluşan komün yönetimlerinin eşbaşkanlar ve yürütmelerinin ardından bölgeler ve kantonlar düzeyinde meclis ve yönetim seçimlerinin yapılacağı anlaşılıyor. Son olarak da Kuzey Suriye Federasyon meclisinin ve yürütmesinin seçimle oluşturulacağı planlanmış görünüyor.

Kuşkusuz bu planlanmalar ve atılan adımlar Rojavayê Kurdistan'ın özgürlüğü ve Demokratik Suriye'nin oluşumunda çok önemli ve tarihi adımları ifade ediyor. Aynı zamanda özgür bireye ve demokratik komüne dayalı yeni özgür ve demokratik toplumun örgütlendirilmesi ve bu temelde Demokratik Ulus inşasının geliştirilmesi de güçlü bir adımla başlatılmış bulunuyor. Bunlar önemli ve tarihi adımlardır. Biz inanıyoruz ki seçimler başlangıçta yaşanan bütün eksiklerine, hatalarına rağmen gerçekten de özgür Rojavayê Kurdistan'ı, Özgür Demokratik Suriye ve bu temelde Demokratik Ortadoğu'nun yaratılmasını sağlayacaktır. Özgür Kürdistan ve Demokratik Suriye temelinde yaratılacak yeni model, Demokratik Ortadoğu'yu ifade eden, temsil eden ve onun önünü açan, öncülüğünü oluşturan bir adım olacaktır. Aynı zamanda özgür birey ve demokratik komüne dayalı yaratılan yeni toplumsal siyasi sistem, bir baskı ve sömürü aygıtı olan devlet egemenliğinden toplumların kurtuluşu ve kendi kendini özgürce yönetmesini sağlayacaktır. Böyle bir toplumsal siyasi sistemin oluşmasında ilk adımlarını oluşturacaktır.

Bunların seçimle sağlanması elbette işin tabiatı gereğidir. Demokratik toplumcu olmasının özüdür, esasıdır. Yine bütün bunlar yeni bir denemeyi, yeni adımları ifade ediyor. Kuşkusuz her yenilikler zorluklarla olur, engellerle karşılaşır. Hata ve eksikler içerir. Bu nedenle özgür birey ve demokratik topluma dayalı yeni bir toplumsal siyasi sistemi, Rojavayê Kurdistan'da ve Kuzey Suriye Federasyonu'nda oluşturmaya çalışırken, elbette hatalar ve eksiklikler yaşanabilir. Zorluklar ve engellerle karşılaşabilir. Burada önemli olan; bu zorlukların engellerinin olması, hata ve eksikliklerin yaşanması değil tüm bunlara rağmen yeni bir toplumsal sistemi, demokratik toplumu, Demokratik Konfederalizm'i ifade eden ve bunları yaratmayı hedefleyen adımların atılabilmesidir. Geleceği netleştirecek, belirleyici olan kesinlikle söz konusu adımların atılmasıdır. Zorluklar, engeller mücadele ile dirençle yenilebilir ve aşılabilir karakterdedir. Yine hata ve eksikler doğru yaklaşımla, tartışma, eleştiri ve özeleştiri ile düzeltilebilir.

Bu anlamda eleştirel ve özeleştirisel yaklaşım göstermeyi, hata ve eksikleri bu temelde düzelterek doğruyu geliştirmeyi de sağlayabilirler. Biz Kuzey Suriye'de yeni bir sistem oluşturmayı hedefleyen bu adımların, bu temelde geliştiğine inanıyoruz. Buna öncülük eden büyük bir çaba ve emekle bu yeni adımları gerçekleştirmeye çalışanların da böyle bir bilinçle, tutumla hareket edeceklerine, zorluklar ve engellerden yılmayarak onları aşmak için direnmek kadar hata ve eksiklikleri görüp eleştiri ve özeleştiri ile düzeltme, aşma gücünü ve tutarlılığını göstereceğine dair yüksek bir inanç içindeyiz. Zaten öncü olmanın, yeni başlangıç yapıyor olmanın gereği de budur. Ancak böyle yaklaşanlar yenilik sahibi olabilirler. Yeni başlangıçlar oluşturabilirler. Yoksa böyle olunmaz ise; zorluklar ve engeller karşısında yılma ve geri çekilme olursa orada yenicilik, yeni sistem geliştirme ortaya çıkmaz, hata ve eksiklikler görülmez. Dar, tutucu kendini

Toplumun kurtuluşu kadar onun özgür ve demokratik bir yaşama kavuşturulması da hayati önem arz eder. Dolayısıyla bir yandan DAİŞ faşizmine karşı kurtuluş savaşı verilirken, diğer yandan özgür birey ve demokratik komüne dayalı yeni demokratik toplum inşası geliştirmek, birbirini tamamlayan unsurlar olmaktadır.

beğenmiş yaklaşımlar hakim olursa orada düzeltmeler olmaz, yanlışlar ve hatalar düzeltilmez. Başta zayıf olsalar bile, bunlar zamanında düzeltilmezse, derinleşerek birey ve yıkım etkenine dönüşebilirler. Böyle olmaması için yeni adım atarak başlangıç yapar, gerçeği görerek gerekli düzeltici ve direngen tutumu gösterirler. Kuzey Suriye Federasyonu örgütlemeye çalışan güçlerin, buna göre hareket ettiklerine ve böyle hareket edeceklerine inanıyoruz.

Sadece siyasi sistem oluşturmak demokratik olmak için yetmiyor

Burada sistemi tanımlamak kadar, onun ideolojik özünü, içeriğini de doğru geliştirmek önem taşıyor. Meclis, komün gibi tanımlamalar önemlidir. Yine bu görevlere gelenlerin, seçim ile gelmesi ve seçim ile gitmesi de önemlidir. Seçim burada toplumun tercihini ifade eder. Toplum kimi destekliyorsa, kimden yanaysa, kimi doğru buluyorsa kendisi için yönetici olarak belirler. Beğenmediğini seçmez ya da görevden alır. Bu da demokratik sistemin, dolayısıyla doğru toplumsal tercihin en önemli gereğidir. Bu anlamda her düzeyde söz sahibi olanların seçim ile gelip, seçim ile gitmesi kadar belli zaman dilimleri içerisinde değişebilmesi de önemlidir. Süreklilik arz etmemesi, değişik kesimlerin demokratik toplum yönetiminde yer alması ve kendi yeteneğini toplumsal sistem oluşumuna katması da önemlidir.

Bu anlamda sistemin oluşumu, seçimle işletilmesi büyük önem taşıyor. Bunlar ile birlikte bu sistemin ideolojik özünün doğru belirlenmesi gerekiyor. Dikkat edilirse hem sistemin kendisi hem de seçim yöntemi birçok güç tarafından da uzun bir süredir kullanılıyor. Bu sadece Demokratik Ulus, demokratik toplum örgütlenmesi olarak ortaya çıkmıyor. Yine Demokratik Konfederalizm olarak tanımladığımız bir örgütsel sistemin unsurları olmuyorlar. Hemen hemen bütün devletlerde aynı sistem ve yöntemler kullanılıyor. Uzun süredir de buna göre adım atmış bulunuyorlar. Cumhuriyetçilik, demokratlık giderek böyle tanımlanıyor. Özellikle kendini demokrasiye yakın olarak tanımlayan devletler tümüyle böyle bir sistem içindeler. O bakımdan sadece siyasi toplumsal sistem oluşturmak ve bunun işleyişini yürütmek, demokratik olmak, özgürlükçü olmak için yetmiyor. Esas, özgürlükçü demokratik sistem ve onun ideolojik özü oluyor.

Bu bakımdan seçim yaparken, yeni yönetim organları seçilirken, esas olarak bu organların nasıl bir ideolojik çizgide toplumsal yaşamı örgütleyeceği önem taşıyor. Sistemin oluşumunu sağlayacak ideoloji, ilke ve ölçülerin neler olacağının belirlenmesine sahip anayasalar düzeyinde sözleşmeler ve yönetmenlikler düzeyinde açığa çıkartılması gereken hususlar oluyor. Burada önemli olan nokta, bu sistem özgür birey ve demokratik komüne mi dayanacak? Bu sistem ve onu işleten, seçim yöntemi mi, yoksa bireyci mülkiyetçi hakimiyete mi dayanacak? Paranın hükümdarlığını sürdüğü her şeyi alıp-sattığı bir ideolojik çerçevede mi olacak yoksa ideolojik özde mi olacak? Yani kapitalist modernite çizgisi mi, Demokratik Modernite çizgisi mi, bu sistemin özünü oluşturacak? Buranın netleştirilmesi kesinlikle gereklidir. Siyasi sistemin demokratik olması yine demokratik usulü ile olması kadar ona özgür birey ve demokratik komün ideolojisini veren bir öze, ideolojik öze sahip olması da belirleyici önemdedir.

Bu bakımdan seçimle göreve getirilen yönetimlerin nasıl bir toplumsal sistem inşa etmek istedikleri konularında net olmaları, eğitimleri, gerekli tartışmanın bu çerçevede yürütülmesi büyük öneme sahiptir. Yoksa sadece sistem ve yöntem sonuç vermez. İdeolojinin belirleyiciliği burada daha öndedir. Söz konusu sistem ve yöntemler kapitalist modernitede çıkabilir. Bireyci, özel mülkiyetçi, toplum üzerinde baskı ve sömürü uygulayan sistem doğabilir. Tersine özgür bireye, demokratik komüne dayalı ekolojist, kadın özgürlükçü, dayanışmacı, paylaşımcı herkesin gücüne göre çalıştığı, yeteneğine göre katkı sunduğu ve ihtiyacına göre de harcadığı, kullandığı yeni özgürlükçü, demokratik komünal bir toplumun yaşamı ve onu ifade eden bir sistem ortaya çıkar. İşte burada ideolojinin belirleyiciliği ortaya çıkıyor. Demek ki sistem ve onu işleten yöntem önemlidir. Fakat daha önemlisi onlara yön veren ideolojik özün ilke ve ölçüleridir. İdeolojinin ne olacağıdır. İdeolojinin ilke ve özünün nasıl oluşacağıdır.

Biz inanıyoruz ki, bu yeni sistemi kuran güçler söz konusu ideolojik duyarlığa sahipler, bunun gereklerini de görüyorlar, biliyorlar ve sorumluluğunu taşıyorlar. Dolayısıyla yeni sistemi geliştirirken ve seçim yöntemini işletirken bunu özgür birey ve demokratik komünala dayandıracaklar. Kadın özgürlükçü, ekolojist, dayanışmacı, paylaşımcı yeni bir toplumu ortaya çıkaracaklar ve inşa edecekler. Demokratik toplumcu sistem yaratacaklar. Bu Rojava ve Suriye'yi DAİŞ faşizminden kurtarmak kadar önemlidir. Toplumun kurtuluşu kadar onun özgür ve demokratik bir yaşama kavuşturulması da hayati önem arz eder. Dolayısıyla bir yandan DAİŞ faşizmine karşı kurtuluş savaşı verilirken, diğer yandan özgür birey ve demokratik komüne dayalı yeni demokratik toplum inşası geliştirmek birbirini tamamlayan unsurlar olmaktadır. Yeni özgürlükçü, demokratik ilkeler temelinde oluşan toplum, her türlü faşizme, dış saldırıya karşı kendi özsavunmasını yapabilen bir toplum haline gelirken, dış güçleri atan, kendi içinde özgürleşen, kendi

Seçimle göreve getirilen yönetimlerin nasıl bir toplumsal sistem inşa etmek istedikleri konularında net olmaları, eğitimleri, gerekli tartışmanın bu çerçevede yürütülmesi büyük öneme sahiptir. Yoksa sadece sistem ve yöntem sonuç vermez. İdeolojinin belirleyiciliği burada daha öndedir.

Türk ordusu ve AKP faşizminin Şehba ve Efrîn'e dönük saldırısı soykırımcı, sömürgeci bir saldırıdır. Kürt varlığına ve Demokratik Suriye'nin yaratılmasına karşı bir saldırıdır. O halde Kürtlerin var olup özgür yaşayabilmeleri, özgür bir yaşama kavuşabilmeleri TC ordusu ve AKP-MHP faşizminin saldırılarının kırılmasından geçer. Bu saldırılar kırılmadıkça özgürlük ve demokrasi gerçekleşmez.

özgürlüğünü sağlayan, öz savunmasını yapan bir toplum da kendi içinde özgür yaşamı ve demokratik sistemi rahatlıkla geliştirir.

Bu anlamda yürütülen çalışmalar, yapılan seçimler önemlidir. Biz bunların başarılı geçeceğine inanıyoruz. Özgür bireyi ve demokratik komüne dayalı bir ideolojik yaşamın inşasının iç içe, birbirini besleyen ve bütünleyen temelde geliştirerek Rojavayê Kurdistan ve Kuzey Suriye Demokratik Federasyonu'nda yeni demokratik özgürlükçü toplumsal yaşamı yaratacağına inanıyoruz. Bu temelde başarı dileklerimizi ifade ediyoruz.

TC ve AKP'nin Suriye ve Rojava'da korktukları başlarına geldi

Faşist Türk ordusunun saldırılarına karşı Şehba ve Efrîn direnişi yeni Özgürlükçü ve Demokratik Suriye'nin temelidir. Bir süreden beri AKP-MHP faşizminin Şehba ve Efrîn sınırına büyük bir güç yığdığını ve sürekli saldırılarda bulunduğunu biliyoruz. Basına yansıyan günlük olaylar temelinde söz konusu saldırıları anlıyor ve öğreniyoruz. Kuşkusuz bu Rojavayê Kurdistan ve Demokratik Suriye sınırlarının içlerine dönük ilk TC saldırıları olmuyor. Aslında 2011'den bu yana AKP yönetimi ve TC devleti, Suriye'deki iç çatışmaların tam ortasında bulunuyor. Hatta denebilir ki bu çatışmaları yaratan, bunu günümüze kadar getiren, iç çatışmaya sokan birinci güç olma özelliğini taşıyor. Çünkü; bu çelişki ve çatışma dışarıdan pompalanarak yaratıldı. Arap sahasında gelişen halk direnişlerinin Suriye'ye de yayılarak demokratik bir Suriye'nin ortaya çıkmasına ve bu temelde Kürtlerin özgürleşmesine yol açacağını gören, anlayan TC devleti ve AKP hükümeti, bu çerçevede sözde Esad karşıtı ve düşmanlığı yapan bir noktaya geldi. Sınırlarını Suriye'den gelecek olan mültecilere sonuna kadar açtı. Toplumun büyük bir kesimini Türkiye'ye taşıyarak mülteci yapmayı esas aldı. Diğer yandan resmi, gizli özel kuvvetlerini Suriye'de harekete geçirerek birçok faşist çete grubu örgütledi ve değişik yerlerde de bunları çatışmaya soktu. Bunları besleyip desteklediği gibi Suriye'de ortaya çıkan birçok faşist çete grubuna da gizli açık siyasi ve askeri destek verdi. MİT TIR'ları operasyonları biliniyor. Bu gizli ilişkileri ve desteği açığa çıkartan gazeteciler ihanet ile suçlandılar, ülkeden kovuldular ve hapse kondular. Bu ilişkileri ve desteği ortaya çıkaran basın yayın organları kapatılıp, çeşitli cezalara uğratıldılar. AKP hükümeti böyle bir baskı sistemi ile Suriye'deki iç savaş ve çatışmayı körükleyen bir güç olduğunu gizlemeye çalışarak, yüzünü maskeledi. Bütün bunlardan, Suriye'de uzun süreli bir iç çatışmanın olacağı ve buradan Rojavalı Kürtlerin yararlanmaması amaçlandı. AKP hükümeti ve TC devletinin tek korktuğu buydu ve dolayısıyla da çete grupları örgütleyerek erkenden Esad yönetimini düşürüp Suriye'yi uzun süreli bir çatışmaya girmekten alıkoymak ve Esad'sız bir Kürt düşmanı ve Kürt karşıtı yeni bir ulus devlet yönetimi oluşturmak istediler.

Fakat gerçekler AKP hükümetinin ve Tayyip Erdoğan'ın istediği gibi olmadı. Tersine hem AKP ve TC devletinin kirli ilişkileri açığa çıktı deşifre oldu hem de Suriye'deki iç çelişki ve çatışmalar derinleşerek devam etti. Böylece TC ve AKP'nin Suriye politikası ve planlaması daha baştan başarısız kaldı ve yenilgiye uğradı. AKP hükümeti Suriye'de bütün çabasına ve kirli ittifaklarına rağmen hedeflediklerini gerçekleştiremedi, başaramadı. Yenilgi üstüne yenilgi yaşadı. Suriye'deki savaş iç çelişki ve çatışmalara rağmen derinleşerek, uzayarak devam etti hem de böyle bir çelişkili ve çatışmalı durum en çok Kürtleri harekete geçirdi. Rojava halkı bu durumu değerlendirerek hızlı bir bilinçlenme ve örgütlenme ile bu duruma müdahale eden, kendi özgür ve özerk yönetimini sağlayan, kendi özgürlük güçlerini, savunma kuvvetlerini ortaya çıkaran bir gelişmeyi yaşadılar.

Kısaca Suriye ve Rojavayê Kurdistan'da yaşanan gelişmeler tam da Tayyip Erdoğan ve AKP hükümetinin korktuğu gibi oldu. Deyim yerindeyse korktukları başlarına geldi. Bunun üzerine ise baştan itibaren Esad yönetimine karşıtlığı ve çete gruplarını desteklemeyi giderek Rojava düşmanlığına, Rojava'ya dönük askeri müdahale haline dönüştürdüler. Nitekim 2016 yazında Cerablus ve Bab işgalini gündeme getirdiler. Çok önemli bir alanda Firat'ın batı yakasında Halep'e giden yolu kontrol altına almak üzere ABD ve bazı güçler ile anlaşarak doğrudan Rojavayê Kurdistan ve Suriye topraklarını işgal ettiler.

AKP-MHP faşizmi DAİŞ faşizminin suç ortağıdır

Her ne kadar buna, Özgür Suriye Ordusu'nu güçlendirmeye ve "bunlar savaşarak alıyor, biz destek veriyoruz," gibi kılıf geçirmeye çalışsalar da gerçekte olan iki şey vardı: Cerablus-Bab hattını işgal eden Türk ordusuydu ve Türk özel kuvvetleriydi. İkincisi; DAİŞ ile savaşılmıyordu. Her şey DAİŞ ile anlaşma temelinde, DAİŞ'in bu alanları Türkiye'ye terk etmesi biçiminde bu alanlar ele geçiriliyordu. Efrîn ve Şehba saldırılarının arkasında böyle bir geçmiş ve arka plan var. Kuşkusuz buna Girê Spî'ye dönük saldırı ve tahrikleri de eklemeliyiz. En son 24 Nisan 2017'de gerçekleşen Qereçox saldırılarını da eklemeliyiz. Ki, Qereçox YPG-YPJ'nin karargahıydı. Rojavayê Kurdistan'ı koruyan, özgürleştiren ve bunu Demokratik Suriye'ye dönüştürmeye çalışan büyük savaşçı gücün karargahıydı. TC faşizmi böyle bir karargaha saldıracak kadar gözü dönmüş ve savaşçı bir tutumu gösterebildi. Şimdi buna paralel Cerablus ve Bab işgaliyle Cizîrê ve Kobanê kantonlarından kopardığı, ayırdığı Şehba ve Efrîn demokratik özerk bölgelerine dönük saldırılar yapıyor, tehditte bulunuyor.

Özellikle 5 Haziran'dan itibaren Reqa Operasyonu'nun başlamasının ardından AKP hükümeti de Şehba ve Efrîn sınırına güç yığdı. Ardından da uçak ve topçu saldırıları, zaman zaman da kara birliklerinin sınırı geçip demokratik özgürlükçü güçlere, YPG-YPJ'ye karşı düşük yoğunluklu saldırı yürütüyor. Burada Rojava Devrimi'ni tehdit var. Tıpkı 15 Eylül 2014'te DAİŞ'in Kobanê'ye saldırtılması gibi bir tehdit var. Rojava Devrimi'ni bu sefer de Şehba ve Efrîn'den darbeleme var. Nitekim DAİŞ saldırdığı zaman da, Türk Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan da, "İşte Kobanê düştü düşüyor, sıra Efrîn'e gelecek" demişti. Kobanê düşmedi, direndi ve büyük bir zafer kazandı. Bu zafer DAİŞ'e karşı olduğu kadar TC ve AKP faşizmine karşı kazanılmış büyük bir zaferdi. Bu zaferin etkisiyle Demokratik Suriye'nin önü açıldı. Rojavayê Kurdistan özgürleştiği gibi aynı zamanda Demokratik Suriye'yi de yaratmanın bir karargahı, bir kurtarılmış alanı haline geldi. Kürt direnişi, YPG-YPJ direnişi, DAİŞ'e karşı direniş bütün dünyada, Avrupa'da, Amerika'da bütün insanlık nezdinde büyük bir etkide bulundu. Taraftar kazandı. Dünyanın dört bir yanından gençler gelip YPG-YPJ saflarına katılarak direndiler, şehit düştüler. Rojava Devrimi ve Demokratik Suriye Devrimleri birer enternasyonalist devrim haline geldiler. Özgür insanlığın nabzının attığı birer sahaya dönüştüler. Bu, TC ve AKP faşizmini ciddi biçimde zorladı. Güneyden kuşatılmasını ve Ortadoğu ile ilişkisinin kesilmesini ifade etti.

İşte böyle bir gelişme ortamında Kürt düşmanlığı AKP-MHP faşizmini Şehba ve Efrîn'e saldırtır kıldı. Nasıl ki 2014 Eylül'ünde Kobanê'yi zayıf halka gördüyse şimdi de Efrîn ve Şehba'yı zayıf halka görüyor ve saldırıyor. Oradan Rojava Devrimi'ni darbelemek, zorlamak, ezmek ve tasfiye etmek istiyor. Bu anlamda amacı tehlikelidir, kötüdür. Kürt soykırımını sadece kendi sınırları içinde yürütmüyor, dikkat edilirse sınırları dışında da Rojavayê Kurdistan'da da yürütmek istiyor. Fakat bütün bunlarla birlikte, böyle bir saldırının önemli bir amacı da Reqa ve Dêra Zor'a dönük özgürleştirme operasyonlarını engellemek, zayıf düşürmek, başarısız kılmak olduğu da tartışma götürmez bir gerçektir. Nitekim 5 Haziran'dan itibaren Reqa'yı Özgürleştirme Hamlesi başlayınca, Türk ordusu, AKP çeteleri Şehba ve Efrîn'e dönük saldırıları başlatır hale geldiler. Bir yerde Reqa'ya yürüyen özgürlük güçlerini arkadan vurmak, hançerlemek gibi uğursuz bir rol ve misyonu üstlendiler. Bu temelde Demokratik Suriye Güçlerini zayıflatmayı, dolayısıyla Reqa ve Şehba'yı özgürleştirme hamlelerini başarısız kılmayı hedefliyorlar. Bu da DAİŞ'i korumayı, yaşatmayı ve ömrünü uzatmayı istemek oluyor. Bu anlamda DAİŞ ve AKP'nin nasıl iç içe olduğu, bir olduğu, AKP'nin DAİŞ faşizminin ayakta kalması ve yaşaması için nasıl çok yönlü bir askeri, siyasi mücadele içinde olduğunu ortaya koyuyor. Bunu herkese gösteriyor. Bundan daha açık bir ifade, tanıklık olmaz.

TC ve AKP hükümeti yaptığı saldırılara karşı misliyle cevap almalıdır

Aslında bir yerde AKP-MHP faşizmi, DAİŞ faşizminin suç ortağı olduğunu göstermiş ve suç ortağı olarak yakalanmış oluyor. İşin esası ve özü budur. AKP-MHP faşizmi Şehba ve Efrîn saldırılarıyla aslında DAİŞ'in ömrünü uzatmaya, onu daha fazla yaşatmaya, böylece Suriye politikasında etkili olmayı sürdürmeye çalışıyor. Bu net ve çok açık bir durumdur. O halde böyle bir saldırı karşısında sessiz kalınamaz. TC devletinin ve AKP faşizminin saldırıları ve DAİŞ'i korumak için yöneltiği saldırılar cevapsız bırakılamaz, mazur görülemez. Çok tehlikeli ve insanlık dışıdır. Kürt düşmanı DAİŞ faşizmini koruma amaçları var. Bu amaçların gerçekleşmesine asla izin verilemez, müsamaha gösterilemez. O halde kendine demokratım, devrimciyim diyen, demokratik Suriye'den yana olan, dünyada DAİŞ'e karşı olan herkes AKP-MHP faşizminin Efrîn ve Şehba'ya dönük saldırılarına karşı çıkmak durumundadır. Bunu sadece sözlü olarak değil, fiili olarak, askeri ve siyasi bakımdan AKP-MHP faşizminin saldırılarına karşı çıkarak göstermek durumundalar. Demokrat olmanın, DAİŞ karşıtı olmanın tek ölçütü budur. Bu bakımdan da aslında AKP hükümetinin, Türk ordusunun ve DAİŞ'in Şehba'ya saldırısı karşısındaki tutumu herkes için bir turnusol kağıdı gibidir.

Türk ordusunun Şehba ve Efrîn'e dönük saldırıları karşısında takınılan tavır, gösterilen tutum açıkça ortaya konulması lazım. Bu temelde başta Şehba halkları, Efrîn halkı olmak üzere, tüm Rojava halkı, Kuzey Suriye Federasyonu'ndaki halkların Şehba ve Efrîn'e dönük saldırıları kendilerine, kendi varlık ve özgürlüklerine dönük saymaları gerekir. Buna karşı bir direnişi mutlaka geliştirmeleri gerekiyor.

TC'nin ve AKP'nin Şehba ve Efrîn'e dönük saldırıları karşısında sessiz ve seyirci kalınamaz. Kim sessiz ve seyirci kalırsa kendi varlığını ve geleceğini tehlikeye sokmuş olur. O halde TC ve AKP hükümeti yaptığı saldırılara karşı misliyle cevap almalıdır. Bu saldırılar karşılıksız kalmamalı, saldırıları kıracak bir direniş her düzeyde gösterilmelidir. Toplum ayağa kalkmalı; bu taciz, tecavüz sistemi karşısında ayağa kalkmalıdır. Demokratik Suriye Güçleri, yine Rojava Özgürlük Güçleri ve YPG/YPJ bu saldırılara karşı aktif misilleme ile cevap vererek AKP-MHP faşizminin saldırılarını kırıp umutlarını, planlamalarını, hesaplarını boşa çıkarmalıdır. Mutlaka demokratik Suriye'yi savunan bir sonucu ortaya çıkarmalıdır. Her türlü saldırganlığı kırarak özgür toprakları mutlaka savunabilmelidir. Burada herhangi bir duraksama, tereddüt söz konusu olamaz.

En temel meşru savunma hakkı budur. Türk ordusu ve AKP faşizminin Şehba ve Efrîn'e dönük saldırısı soykırımcı, sömürgeci bir saldırıdır. Kürt varlığına ve Demokratik Suriye'nin yaratılmasına karşı bir saldırıdır. O halde Kürtlerin var olup özgür yaşayabilmeleri, özgür bir yaşama kavuşabilmesi TC ordusu ve AKP-MHP faşizminin saldırılarının kırılmasından geçer. Bu saldırılar kırılmadıkça özgürlük ve demokrasi gerçekleşmez. Bu bakımdan da Rojava Özgürlük Güçleri'nin temel görevi; bu saldırılara karşı gerekli savunma tedbirlerini almak ve her türlü saldırı girişimine karşı misliyle cevap vererek, devrimci misilleme hakkını kullanarak faşizmi darbeleyen, Demokratik Suriye ve Özgür Kürdistan'ı savunarak ortaya çıkarmayı bilmelidir.

■■■

Reqa'nın özgürleşmesi Kuzey Suriye ve tüm Suriye için yeni bir sayfa açacaktır

Sabri Ok

❖ **Reqa Hamlesi, Demokratik Kuzey Suriye ve Suriye'nin geleceği açısından son derece önemli bir role sahiptir. Zira Reqa, DAİŞ çetelerinin başkentiydi. DAİŞ'i başkentinde yenilgiye uğratacak olan QDS, YPG ve YPJ güçleri, şüphesiz ki bundan sonra gelişecek siyasi müzakereler sürecinde Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun elini ve iradesini oldukça güçlendirecektir. Reqa'nın özgürleştirilmesinden sonra DAİŞ tarihsel bir yenilgi alacak ve tamamen yok olacaktır.**

Ortadoğu'da yaşanan son gelişmeler Kürdistan Devrimi ve Kürt sorunu eksenli olmaktadır. Kürdistan Devrimi ve Kürt sorunu, Ortadoğu dengelerini zorlamakta, Demokratik Suriye'nin geleceğine yön verecek olan Rojava Devrimi, Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu hedefini gerçekleştirmeye dönük yapılan komün seçimleriyle, önemini ve ağırlığını ortaya koymaktadır. Bakurê Kurdistan'da da fedai ruhla yürütülen mücadele, AKP-MHP faşist devletini hem içte hem dışarıda ciddi biçimde zorlamaktadır. Rojhilatê Kurdistan'da serhildanlar gelişmekte, Başûrê Kurdistan'da ise referandum temel gündem olmuştur. Başûrê Kurdistan'da yapılan referandumun hem paradigmasal hem de zamanlaması ve KDP'nin kendi başına böyle bir karar vermesi ayrı bir tartışma ve değerlendirme konusu olmakla birlikte, genel olarak Kürdistan'ın dört bir yanında Kürdistan Devrimi ve Kürt sorunu Ortadoğu'nun gündemini belirleyen bir düzey kazanmıştır. 20. yüzyılın ilk çeyreğinde dizayn edilen Ortadoğu'da, kadersiz, öncüsüz, sahipsiz ve örgütsüz bırakılan Kürt halkı, 21. yüzyılın ilk çeyreğinde Ortadoğu halklarının özgürlüğüne ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesine öncülük etmektedir. Bunda, Kürt Halk Önderi Rêber Apo'nun 40 yılı aşkın kesintisiz ve sürekli büyük bir direniş ve emekle ördüğü ve geliştirdiği mücadelenin belirleyici bir rol oynadığı kesindir. Bütün bu gelişmelerin, partimizin ve halkımızın; sadece partimizin ve halkımızın değil, aynı zamanda tüm insanlığın ve Ortadoğu halklarının en büyük onuru olduğu kadar, görev ve sorumluluklarını da artıran devrimsel gelişmeler olduğu açıktır.

Ortadoğu'nun tüm tarihsel, toplumsal, kültürel ve inançsal sorunları Suriye'de düğümlenmiş gibidir. Suriye'de altı yılı aşkın bir süredir çok yoğun ve çok yönlü bir savaş sürmektedir. Savaşın sonu ve şekillenecek olan yeni Suriye kuşkusuz Ortadoğu üzerinde büyük bir etki yapacaktır. Bu nedenle Suriye bugün çok müdahaleli, çok çelişkili ve birden fazla güçlerin müdahil olduğu bir savaş alanı durumundadır. Başını ABD'nin çektiği uluslararası koalisyon güçlerinin 'DAİŞ'e karşı mücadele' adı altında Rojava ve Kuzey Suriye'de giderek konumlandıkları bir gerçekliktir. DAİŞ'ten sonra koalisyon güçlerinin Suriye üzerinde Rojava ve Kuzey Suriye'ye ilişkin nasıl bir politika izleyecekleri konusunda şimdiden kesin bir şey belirtmek henüz mümkün değildir. Kesin olan şudur ki; ABD ve koalisyon güçleri, Suriye'nin geleceğini tek başına Rusya, İran ve Rejim güçlerine bırakmayacaklarıdır. Ancak Kürtlerle ve QSD, YPG güçleriyle DAİŞ'e karşı verdikleri ortak mücadelenin DAİŞ'ten sonra askeri, siyasi ve ekonomik alanda nasıl bir boyut kazanacağı ya da bu tür ilişkileri geliştirip geliştirmeyeceği konusunda da net bir şey söylemek oldukça zordur. ABD ve koalisyon güçleri, DAİŞ'e karşı ortak mücadele esprisiyle hem zaman zaman Rejim, İran ve Rusya'ya karşı tutum geliştirmişlerdir hem de AKP-MHP devletine karşı belli bir tutum ortaya koymuşlardır.

Uluslararası güçlerin PKK konusunda her zaman bir hesapları vardır

DAİŞ faşist çetelerinin tam olarak tasfiye edilmesinden sonra koalisyon güçleri, NATO'nun bir üye devleti ve ABD'nin sağlam bir ittifak gücü olan Türk devletiyle bugüne kadar olduğu gibi çelişkili bir ilişki mi geliştirirler yoksa Kürtlerle, YPG ve QSD güçleriyle olan ilişkilerin yönü Türk devletine doğru mu evrilir, bu belli değildir. ABD ve koalisyon güçlerinin bu konuda tutum belirlemesi üzerinden Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun askeri ve siyasi alanda atacağı adımlar ve ulaşacağı güç düzeyi muhakkak etkili olacaktır. Aslında tüm ilişkiler, ilişki-çelişki diyalektiği üzerinde gelişmektedir. Ortada stratejik ortak hedefler, ilkeler, ortak paradigmalar gibi olgulardan söz etmek oldukça zordur. Değişken bir zeminde var olan dengelerin hızla değişmeye açık olduğu bir ortamda hesapta olan ve olmayan, görülen ve görülemeyen birçok olgunun ve gelişmenin ortaya çıkması her zaman olasıdır. Burada önemli olan Rojava Devrimi'nin Demokratik Suriye Federasyonu'nda ısrar etmesi Kürt, Arap, Hristiyan birliğini güçlendirmesi, askeri ve siyasi gücünü büyütmesidir. PKK'nin bütün bu gelişmelerde çok önemli bir rol oynadığı kesindir. Uluslararası güçlerin PKK konusunda her zaman bir hesaplarının olduğu da bir gerçektir. PKK'ye karşı Rojava'yı tanıma planı tehlikeli bir plan olduğu kadar, çeşitli güçler tarafından gündeme konulması mümkündür. PKK'nin ideolojik, paradigmasal ve moral değerlerinin etkisinden arındırılmış bir çözüm, en tehlikeli politikadır. PKK'ye rağmen bir kabullenme, PKK'ye rağmen Rojava'da bir çözüm aynı Türk sömürgeciliğinin politikasıdır. Klasik böl, parçala, yönet politikasıdır. Daha da ötesi Bakurê Kurdistan'da her türlü soykırımı mübah görüp, özgür Kürt'ün tasfiye edilmesi üzerinde geliştirilen bir politikadır. Bakurê Kurdistan'da Kürt halkının özgürlüğüne, demokratik özgür statüsüne yönelik her türlü özel ve kuralsız savaş, bunun yanında Rojava'da çözüm ve statüyü kabullenme politikaları; komplo düzeyinde, çok kirli ve haince politikalardır. Şimdiden gündemimizi belirleyen bu tür gelişmelerin olduğunu net biçimde söylemek zor olsa da, bunun ibarelerinin olduğunu belirtmek de yanlış olmayacaktır. Tam da bu noktada ideolojik-ilkesel duruş, Kürdistan'ın dört parçasındaki gelişmeleri diyalektik bir perspektifle belirlemek ve buna göre tutum ve politikalar geliştirmek oldukça önemlidir.

Suriye rejiminin en azından şimdilik tasfiye olmaktan kurtarıldığı bir olgudur. Bunda başta Rusya olmak üzere, İran ve Hizbullah'ın belirleyici rol oynadığı bir gerçekliktir. İran'ın, Suriye rejimi üzerinde ideolojik ve manevi etkisi güçlüdür. İran; Irak, Suriye, Lübnan, Yemen ve Bahreyn'deki konumu itibarıyla kendisini halen Ortadoğu'nun belirleyici bir gücü olarak görmektedir. Halkların demokrasi ve özgürlük mücadelesi karşısında köklü bir demokratik dönüşüm olmadan, Rojhilat'ta Kürt sorununun varlığını ve çözümünü kabullenmeden İran'ın bu minvalde ne kadar ayakta kalacağı tartışmalıdır. Ancak konjonktürel olarak belirttiğimiz bu alanlarda ve özellikle Suriye rejimi üzerinde etkili olduğu doğrudur. İran, Rejim'in varlığını korumasında ne kadar etkili bir rol oynadıysa Suriye rejiminin Rojava ile diyalog ve müzakereye kapalı olmasında da o kadar olumsuz bir rol oynamıştır. Bunun nedenleri bilinmektedir. İran, faşist DAİŞ çetelerinin tasfiyesinden sonra yeni Suriye üzerinde ne kadar etkili olur; verilen mücadele bunun içindir.

Rusya'nın sarıldığı tek alan Suriye kalmıştır

Rejim'in korunması ve İtilaf güçlerinin tasfiye sürecine girmesinde, asıl belirleyeci rolü olan Rusya'dır. Rusya bu sürece ve bu mücadeleye faturası ağır büyük bedeller pahasına da olsa tüm gücüyle yüklenmiştir. Bunun da nedenleri bilinmektedir. Ortadoğu'daki tek üssü Suriye'de bulunan Rusya'nın çıkarları açısından böyle bir politika izlemesi anlaşılırdır. Fakat Rusya'nın Rojava'da Kürtlerin özgür ve demokratik statü sahibi olması, yine buna bağlı olarak Demokratik Suriye Federasyonu'na nasıl yaklaşacağı büyük önem taşımaktadır. Rusya, reel sosyalizm zamanında ne Ortadoğu gerçekliğini doğru okuyup, doğru çözümleyebildi ne de Kürtleri doğru görüp, doğru yaklaşan bir politika sahibi oldu. Reel sosyalizmin bir Kürt politikası yoktu demek yanlış olmayacaktır. Bu durum hem Kürt halkını olumsuz etkilemiştir hem de reel sosyalizmin Ortadoğu'da zayıf ve edilgen olmasına sebep olmuştur. Üstten müdahalelerle toplumsal dönüşümün sosyalizme doğru evrilebileceğine inanan Sovyetler, bu politikasında ne Mısır'da ne Irak'ta ne de başka bir yerde başarılı olmuştur. Zaten kendisi tasfiye olmaktan kurtarılamayan reel sosyalizmin belirttiğimiz kapsamda ve doğrultuda sağlıklı bir politika geliştirmesi mümkün olamazdı. Sonuçta; Rusya'nın sarıldığı tek alan Suriye kalmıştır. Eğer Rusya reel sosyalizm döneminde olduğu gibi Kürtlerin dostluğunu kazanmayan, Kürtleri yine yok sayan bir politikada ısrar ederse, bunun Kürtler üzerinde kuşkusuz bir etkisi olabilir ancak büyük kaybedecek olan Rusya olacaktır. Rusya, Kürtlerle ilişkiler konusunda bugüne kadar hesaplı ve ihtiyatlı bir politika izlemiştir. Ne Kürtleri hedeflemiş ne de tam destek vermiştir. Asıl önemli olan bundan sonra izleyeceği politika olacaktır. Söylemde her ne kadar demokratik yeni Suriye konusunda olumlu görülüp Demokratik Suriye Federasyonu'nu açıktan reddeden bir tutum sahibi değilse de destekleyen bir tutum sahibi de değilse de destekleyen bir pozisyonu da yoktur. Rusya'nın durumunu da netleştirecek ve belirleyecek olan, Rojava Devrimi'nin örgütleme düzeyi ile doğru politika ve diplomasi geliştirme düzeyi, yine askeri-savunma gücü olacaktır.

Bilindiği üzere ne Suriye'de ne de Rojava ve Kuzey Suriye'de askeri, siyasi ve idari anlamda henüz tamamlanan ve bitmiş olan bir şey yoktur. Var olan her şey halen yarımdır. Tüm güçler kendi cephesinde kazanımlarını kalıcılaştırmanın ve genişleterek büyütmenin mücadelesini vermektedirler. Idlib, Reqa ve Dêra Zor'daki gelişmeleri bu bağlamda değerlendirmek gerekir. Astana görüşmelerinden sonra Rusya, İran ve TC sömürgeci devleti Idlib'e ortak askeri güç gönderme konusunda anlaştıklarını belirttiler. Rusya ve İran'ın tutumu bilinmektedir ve anlaşılırdır. AKP-MHP devletinin tüm politikalarının Rojava ve Kürt eksenli olduğu da bilinmektedir. AKP'nin Heleb'te ittifaklarına yaptığı ihanet karşılığında Bab'a yerleştiği bir gerçekliktir. Idlib'de aynı politika ile Ruslara ve Rejime taviz vererek Efrîn ve Şehba üzerinde etkili olma politikasını esas alması mümkündür. İşgalci Türk devletinin Suriye toprakları üzerinde uzun sürede kalıcı olması zordur. Halen tüm çabası Demokratik Suriye Federasyonu'nu engellemek içindir. Bunun için Efrîn ve Şehba'da bir saldırı, işgal ve savaşı göze alabilirler mi? Bu gelişmelere bağlı olacaktır. Koalisyon güçlerinin buna olanak ve onay vermeleri zor görünmektedir. Aynı şekilde Rusya buna olanak ve onay vermezse TC böyle bir işgal savaşına kolay girişemeyecektir. Kuşkusuz ne koalisyon güçlerine ne de Rusya devletine dayanarak bir rehavet içine girmek kabul edilemez. Zira bu güçlerin çıkarları için yapmayacakları şey yoktur. Ama Rojava Devrimi de bir güçtür. Bunun politikasını ve müzakeresini kuşkusuz hem kararlı hem de yaratıcı biçimde yürütecektir. Gerektiğinde Rusya ile de, gerektiğinde koalisyon güçleri ile de gelişmelere göre günlük, dönemsel ve uzun süreli ilişki ve ittifaklar geliştirmekten çekinilmeyecektir. Buradan esas ve önemli olan devrimin kendi özgücüne dayanması ve her türlü olasılığa karşı her düzeyde hazırlıklı ve donanımlı olmasıdır.

Halkların gerçek özgürlüğünü sağlayacak olan Demokratik Ulus perspektifidir

Her çelişki, çatışma ve savaşın, ideolojik bir temeli ve yansıması, politik bir hedefi ve amacı vardır. Güçler, ideolojik ve siyasal hedefler bakımından birbirlerinden oldukça uzak ve çatışmalı durumdadırlar. Koalisyon güçlerinin ve uluslararası siyasetin özgürlük, gerçek demokrasi, Ortadoğu'nun gerçekten demokratikleştirilmesi vb konularda büyük bir amaç ve sorunlarının olduğunu düşünmek saflık olur. Dolayısıyla bu güçler ile ne halklar ve topluluklar gerçek özgürlüklerine kavuşurlar ne de Ortadoğu demokratikleşir. Aynı durum Rusya için de geçerlidir. Bunlar için çıkarları herşeyin önündedir. Türk sömürgeciliği, İran ve

Suriye rejimleri vb bölgesel ulus devletçi oligarşik-faşist rejimlerin; daha ilkesiz, politik ahlak adına hiçbir şeyleri olmayan, sırf diktatörlüklerini yaşatmak adına her türlü milliyetçiliği kışkırtan, körüklüyen ve örgütleyen bir politikanın sahibi oldukları bilinmektedir. Bütün bunlara karşı halkların ve toplulukların gerçek özgürlüğünü, demokratik, özgür yaşamını sağlayacak olan Demokratik Ulus perspektifidir. Rojava Devrimi'nin Demokratik Kuzey Suriye projesi kapsamında; Arap, Kürt, Hristiyan halklarını, tüm inanç ve kesimlerini demokratik özgür yaşam adına bir araya getirmesi muhteşem bir gelişmedir. Selahaddin Eyyubi'den bu yana Ortadoğu'da böyle bir gelişme ilk kez Rojava Devrimi'nde, Kuzey Suriye Federasyonu'nda yaşanmaktadır. Kürtler, Araplar, Hristiyanlar, Çerkezler, Türkmenler aynı amaçla ortak düşmana karşı birlikte kan dökmekte, kanları birbirine karışmakta, birlikte mücadeleyi yükseltmektedirler. Etnik ve mezhepsel milliyetçiliğin güçlü olduğu, her türlü milliyetçilikler adına halkların ve toplulukların birbirlerini boğazladığı bir ortamda Rojava ve Kuzey Suriye'deki bu muhteşem durum gerçekten büyük heyecan vericidir. Daha düne kadar Kürt'ün Arap'a, Arap'ın Kürt'e, herkesin herkese büyük öfke ve düşmanlık beslediği Kuzey Suriye'de şimdi ortak acılar, ortak sevinçler, ortak gelecek yaşanmaktadır. Kuzey Suriye'deki bu küçük ama anlamlı resim Ortadoğu'ya oturtulduğunda Ortadoğu'nun bin yıllar sonrasında tekrar kendi öz kimliğine nasıl kavuştuğu ve öz kökleriyle nasıl buluştuğu daha iyi görülecektir. Halklar ve topluluklar arasındaki köklü, dinamik ve demokratik ilişkiler, demokratik ve özgür yaşamın inşası bu temele olmaktadır. Sömürgeci Türk devletinin Arap aşiretlerini Kürtlere karşı kışkırtma ve örgütleme çalışmaları beyhudedir, sonuç vermeyecektir. Suriye rejiminin benzer çabaları yoğun olsa da savaşta ortak kanlarını döken halklar buna olanak tanımamaktadır. İran devletinin Şia eksenli örgütlediği güçler Heşd-i Şabi vb oluşumlar çok yaygın ve yoğun çalışmalarına rağmen bu güçler de amaçlarına ulaşamayacaktır. Demokratik ve özgür yaşamın onurunu, güzelliğini her bakımdan umut ve gelecek vaat eden Demokratik Ulus paradigmasını anlayan, gören ve inanan Kürt, Arap ve Hristiyan halklar, büyük bedellerle kazandıkları askeri sonuçları büyük bir kararlılık ve inançla siyasi ve idari örgütleme ve inşa yolunda gayret sarf etmektedirler.

Arap ve Kürt milliyetçi damarıyla oynama!

Savaş kadar öğretici bir şey yoktur. Yalanı, dolanı, demogojiyi, doğruyu ve gerçeği de bütün çıplaklığıyla ortaya çıkarmaktadır. Halkları birbirine bağlayan, sevgi ve güven ilişkileri geliştiren de, büyük bedel ve direnişlerle ortaya çıkan sonuçlar olmaktadır. Rojava'da ve Kuzey Suriye'de bütün halkların kaderleri ve gelecekleri birdir ve birbirine bağlanmıştır. Omuz omuza direnerek savaşan bu halklar, demokratik bir Suriye yaratmak ve böyle bir Suriye'de Demokratik Kuzey Federasyonu'nda ortaklaşmak konusunda kararlıdırlar. Bunun sağlam temelleri atılmıştır. Kuşkusuz Arap milliyetçi damarıyla oynayan, "daha düne kadar kimliksiz olan bu Kürtler nasıl size yöneticilik yapar, nasıl Kürtlerle olursunuz" yalan ve demogojisi üzerinden propaganda ve çalışma yürüten güçler az değildir. Aynı şekilde PDK-S ve ENKS çevrelerinin Kürt milliyetçi damarıyla oynayarak "genç Kürt oğullarının ve kızlarının Reqa, Tebqa ve Dêra Zor'da Araplar için savaşarak ölmelerinin ne anlamı vardır" biçiminde kirli ve provokasyon amaçlı propaganda ve çalışma yürüten kişi ve kesimler de az değildir. Milliyetçilik üzerinden halkları birbirine düşürüp, halkların geleceğini karartan güçlerin bunun için politik ahlaktan uzak her türlü maddi imkanları seferber ettikleri görülmektedir. Ne var ki, gündemi belirleyen ve gelişmelere yön veren bu sorumsuz ve sorunlu güçlerin yalan, hile ve provokasyona dayalı yürüttükleri çalışmalar değil, halklarımızın ortak demokratik iradeleri, mücadeleleri ve Demokratik Ulus perspektifi olmaktadır. Savaşın yarattığı ekonomik, sosyal sorunlar karşısında var olan tüm imkanları eşit ve kardeşçe paylaşıp, yaşamsal ihtiyaçları birlikte karşılamanın vermiş olduğu güven son derece önemlidir. Şu anda Rojava'da ve Kuzey Suriye'de yine Efrîn'de yüz binlerce göçmen kamplarda barındırılmaktadır. Tarihte ilk kez göçmen Arap topluluğunun ekmek, su, sağlık vb ihtiyaçlarını karşılamak üzere Kürtler kantonlarında ve şehirlerinde yardım çadırlarını açmış, imkanlarını bu kamplarda yaşayan insanlarla paylaşmışlardır. Bu temelde Demokratik Ulus perspektifi daha örgütlü ve güçlü bir şekilde halklara taşırılırsa, halklar bilinçlendirilip örgütlendirilse bundan daha büyük bir irade ve bundan daha yenilmez bir güç olamayacaktır. Rojava Devrimi ile birlikte işgalci Türk ordusuna karşı, DAİŞ faşist çetelerine karşı ve Kuzey Suriye üzerinde tehdit oluşturan bütün güçlere karşı Arap, Kürt ve Hristiyan halklarının ortak mücadelesi, demokratik ve özgür geleceği ortak güvencesi olmaktadır. Savaş koşulları gibi en zor zamanlarda halklar arasında oluşan ve gelişen Demokratik Ulus bilinci ve örgütlenmesi Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun sağlam temellerini oluşturmaktadır.

Reqa Hamlesi, Demokratik Kuzey Suriye ve Suriye'nin geleceği açısından son derece önemli bir role sahiptir. Zira Reqa, DAİŞ çetelerinin başkentiydi. DAİŞ'i başkentinde yenilgiye uğratacak olan QDS, YPG ve YPJ güçleri şüphesiz ki bundan sonra gelişecek siyasi müzakereler sürecinde Demokratik Kuzey Federasyonu'nun elini ve iradesini oldukça güçlendirecektir. Reqa'nın özgürleştirilmesinden sonra DAİŞ tarihsel bir yenilgi alacak ve tamamen yok olacaktır. Yer altına çekilmiş küçük birimler halinde olası bazı eylemleri her zaman mümkün olabilir. Fakat bu DAİŞ çetelerinin Demokratik Kuzey Suriye ve Suriye'nin gündeminden çıkmadığı anlamına gelmeyecektir. Bunun da anlamı şudur ki; Reqa'nın özgürleştirilmesinden sonra Suriye'de yeni bir süreç başlayacak, yeni bir sayfa açılacaktır. Bu süreç şimdiye kadar verilen savaşın kalıcı bir siyasi çözümle sonuçlanması süreci olacaktır. Şüphesiz bu süreçte birçok gel-git, iniş-çıkış, yoğun ve sert müca-deleler olabilecek ve kalıcı siyasi çözüm dediğimiz durum hemen bugünden yarına olmayacaktır. Belirttiğimiz gibi, bu da bir süreçtir. Bu süreçte AKP-MHP devletine bağlı paravan güçlerin alt düzeyde, sınırlı bir etkileri olabilir. Süreci belirleyecek asıl taraflar ise, Demokratik Kuzey Suriye güçleriyle Rejim güçleri olacaktır. Dêra Zor'daki durum da buna bağlı değerlendirilmek durumundadır. DAİŞ çetelerinin Dêra Zor'da fazla direnme şansı bulunmamaktadır. Zaten Dêra Zor şimdiden bir tarafta Demokratik Suriye Güçleri tarafından, diğer yandan Rejim güçleri tarafından kuşatılmış durumdadır. Demokratik Suriye Güçleri'nin amacı ve hedefi Dêra Zor'da suyun beri tarafını tümden özgürleştirip denetim altına almaktır. Bu Şedadê, Hesekê, Qamişlo ve genel olarak Cizîrê'nin güvenliği açısından gerekli ve zorunludur. Petrol ve doğalgaz yataklarının en zengin olduğu bir bölgedir. Buna karşılık Rusya, Rejim güçleri ve İran'ın hedefi ise suyun beri tarafını da denetim altına almaktır. Bunun da iki amacı vardır. Birincisi; Suriye'nin yüzde 40 oranında petrolünün olduğu bu sahayı kontrol altına almak, böylece ileriki süreçte Hesekê ve Şedadê üzerinde baskı oluşturmak. İkincisi ise; Güney'de Heşd-i Şabi ile birleşmektir. Bu strateji, elbette ki Demokratik Suriye Güçleri tarafından tehlikeli görüldüğünden, kabul edilecek bir strateji değildir. ABD'nin başını çektiği koalisyon güçlerinin bu durum karşısındaki tutumları ve rolleri önemlidir. Özetle bu saha halen taraflar arasında çelişkili, çatışmalı ve müzakerelik bir saha konumundadır.

❖ **Kuzey Suriye'de tarihte ilk kez demokratik özgür seçimler gerçekleşmiştir. Üç bini aşkın komün için on bini aşkın aday ortaya çıkmıştır. Kürt, Arap, Hristiyan, bütün inanç ve topluluklar birlikte seçime gitmişlerdir. Seçimlerin demokratik, güvenlikli ve yüksek katılımla gerçekleşmiş olması, Kuzey Suriye'nin tüm halkları için büyük bir onur ve başarı olarak görülmelidir. Komün seçimleri daha sonra gerçekleşecek olan kanton ve Kuzey Suriye Federasyonu seçimlerinin harcı niteliğindedir.**

Rojava Devrimi bir kadın devrimidir

Net olan şudur; Reqa'da özgürleşmeye doğru gidilmektedir. Belirttiğimiz gibi bu Suriye ve Kuzey Suriye için yeni bir başlangıç, yeni bir süreç, yeni bir sayfa niteliğindedir. Siyasi müzakereler sürecinde makas giderek daralmış, tarafların konumu ve niteliği netleşmiştir. Belirleyici olan Rejim tarafı ile Demokratik Kuzey Suriye iradesidir. Bu iki taraf arasındaki sorunlar ve çelişkiler iki yol ve yöntemle çözüme kavuşturulabilecektir. Bu yol ve yöntemlerden birincisi; siyasi diyalog ve müzakeredir. İkinci yol ve yöntem ise; çatışma ve savaştır. Üçüncü bir seçenek bulunmamaktadır. Demokratik Kuzey Suriye iradesinin, idaresinin amacı; var olan tüm sorunları Rejim'le diyalog içinde siyasi yöntem ve müzakere yoluyla çözmektir. Doğru olan da budur. Bunun için Demokratik Kuzey Suriye yönetimi hazırdır ve üzerine düşen görev ve sorumlulukların yerine getirecektir. İster Rusya, isterse Amerika ve koalisyon güçleri olsun buna hizmet eden çabalar olumlu değerlendirilecek ve olumlu karşılık verilecektir. Ancak siyasi diyalog ve müzakere yöntemiyle sorunlar çözülmezse, ikinci seçenek olarak Rejim'le çatışma ve savaşa göre hazırlanmak da kaçınılmaz bir zorunluluktur. Dolayısıyla birçok gelişme Suriye rejiminin göstereceği tutuma bağlıdır. Suriye rejimi altı yılı aşkın bir iç savaştan sonra Suriye'nin kuzeyinde ve Rojava'da gerçekleşen devrimden sonra halen hiçbir şey değişmemiş gibi bir politikada ısrar ederse, bunun çözüme hizmet etmeyeceği açıktır. Eski politikada ısrar etmek ne Kürtler ne Araplar ne Aleviler için doğru ve yararlı bir durumdur. Alevi topluluğunun korkusuz, güvenceli, demokratik ve özgür yaşamı Rejim'in ısrar edeceği eski zihniyetle olamaz. Alevi topluluğu bundan sonra Kürtlerle, Araplarla ve Hristiyanlarla ancak demokratik bir Suriye'de eşit ve kardeşçe yaşayabilir. Suriye rejimi bu gerçekliği görmek durumundadır. Görülen odur ki, bu konularda Rejim içerisinde bazı tartışmalar vardır. Eski zihniyette taviz vermeyen, katıksız bir tutum sergileyen güçler kadar, değişen ve mevcut duruma göre yeni politikalar geliştirmek isteyen taraflar da olmaktadır. Bunların kendi içlerindeki mücadeleleri ne düzeydedir, nasıl bir minvalde gelişir bilemeyiz. Ancak eski BAAS rejimi, ulus devletçi zihniyette ısrar ederse bunun sonucu kaçınılmaz savaş olacaktır. Böyle olması durumunda buna göre hazırlıklı olmak da yaşamsal önemdedir. Sorunları diyalog ve müzakere yöntemiyle değil de savaşla çözme olasılığı gündemleşirse bu savaşın kapsamının ne olacağı, nerede duracağı ve kimleri katacağı konusunda şimdiden bir şey söylemek zor olsa da, savaşan sadece Rejim güçleri ve Kürtler olmayacaktır. Suriye rejimi tüm referanslarını tüketmiştir. Halklara ve topluluklara demokrasi, özgürlük, huzurlu ve standartları yüksek bir yaşam biçimini sunması mümkün değildir. Tek amacı, her türlü yönteme başvurarak ömrünü uzatmak olacaktır. Bu akıl ve bu politika rejimi kesinlikle başarıya götürmez. Buna karşılık Demokratik Suriye Federasyonu ve güçlerinin avantajları, rezervleri ve referansları yüksektir. Eşitlik, kardeşlik, demokrasi ve özgürlük tabii ki tüm halklar ve inançlar için cezbedici argümanlardır. İlk kez özgür yaşam, demokratik birliktelik gelişmektedir. Etnik, dinsel ve cins milliyetçiliği yerle bir olmaktadır. Halkların bundan mutluluk, heyecan ve güven duymaması mümkün değildir. Toplumun yarısı kadınlardır. Ne Ortadoğu tarihinde ne dünyada Rojava ve Kuzey Suriye Devrimi şahsında hiçbir yerde kadın bu düzeyde özgürleşmemiş, bin yılların prangalarını kıramamış, irade olamamış, devrime yön verememiştir. Oysa Rojava Devrimi bir kadın devrimidir. Özgür kadın, devrimin her alanında ve her yerinde öncü rolünü oynamaktadır. Arap kadınları devrimle ve özgürlük bilinciyle dünyaya yeni gelmiş gibidirler. Mücadeleye katılım ve ilgileri yüksektir. Kadını özgürleşmiş toplulukların, demokrasi bilinciyle, demokratik ve ortak bir yaşamda birleşmemeleri düşünülemez. Kürt, Arap ve Hristiyan halklarının demokratik özgür iradesi Kuzey Suriye ve Suriye ile sınırlı kalmayıp, demokratik Ortadoğu'nun gerçekleşmesinde öncü rolünü oynamaktadır. Bu anlamda mücadeleci tüm halklar ve topluluklar Rêber Apo'nun Demokratik Ulus paradigmasında birleşmekte ve güçlenmektedirler. Kuzey Suriye Devrimi böyle bir tarihsel anlama sahiptir, yenilmezliği de bundandır.

Kuzey Suriye'de tarihte ilk kez demokratik özgür seçimler gerçekleşmiştir. Üç bini aşkın komün için on bini aşkın aday ortaya çıkmıştır. Kürt, Arap, Hristiyan, bütün inanç ve topluluklar birlikte seçime gitmişlerdir. Seçimlerin demokratik, güvenlikli ve yüksek katılımla gerçekleşmiş olması, Kuzey Suriye'nin tüm halkları için büyük bir onur ve başarı olarak görülmelidir. Komün seçimleri daha sonra gerçekleşecek olan kanton ve Kuzey Suriye Federasyonu seçimlerinin harcı niteliğindedir. Komün seçimlerine gösterilen ilgi, seçimlere katılım düzeyi, kanton ve federasyon seçimlerinin ne kadar anlamlı ve değerli olduğunu ortaya koymaktadır. Kuzey Suriye halkları bir taraftan öz savunmalarını geliştirerek her türlü saldırı ve tehditlere karşı hazırlık ve donanımlarını yükselterek, öbür yandan kendi demokratik idari sistemlerini inşa etmenin büyük heyecan, mutluluk ve coşkusunu yaşamaktadırlar. Demokratik Ulus perspektifinin Kuzey Suriye'de pratikleşerek anlam bulması, Ortadoğu'nun demokratikleşmesi için aralanan kapı niteliğindedir. Zorlukları ve ödenmesi gereken bedeller ne olursa olsun bunda ısrarlı olunduğu kadar, tüm Suriye halkları ve Ortadoğu halklarının kazanacağı kesindir.

■■■

Rêber Apo'nun 5 Ağustos 1994 tarihinde Avrupa'dan giden bir grup yurtsever-çalışana hitaben yaptığı çözümlemeden derlenmiştir

Siz Avrupa'daki halkımız daha fazla çalışacaksınız!

Hiç şüphesiz Avrupa parti-cephe örgütümüz, uzun bir süreden beri oluşturulma, geliştirilme çabalarımıza rağmen yerli yerine oturmaktan uzaktır. Bu, genelde PKK'de böyledir. Şu nokta çok açık ve en çok üzerinde durduğumuz husus; Kürt halkını örgütlemek sanıldığından çok daha zor ve belki de en temel zaferi getirecek bir çalışmadır. Dünyada Kürt insanı kadar örgütsüz, özellikle kendisi için örgütlenmesini bilmeyen insan yoktur. Örgütlenmeye çok zıt, daha doğrusu kendisi için örgütlenmeye çok tepkili bir kişiliktir. Ve ben kendi çabalarımı çok erken yaşlardan beri örgütlemeye hasrettim.

Şunu çok iyi biliyordum; bu insanları örgütlersen savaşı kazanırsın. Çünkü çok dayanıklı, zorluklara çok tahammülkar bir halktır. Fakat mantık yapısı çok zayıf, çarpıktır. Birleşmeyi bilmiyorlar. Birbirlerine karşı çok tepkilidirler ve dolayısıyla bireysel dayanıklılık düzeyleri düşmanın her türlü uygulamasına, hizmetine açık haldedir ve böyle kullanılıyorlar. Bu açıdan PKK Hareketi, bu bahsettiğimiz örgütlenmeyi bilememe, örgütlenmeyi geliştirememeye en büyük cevabı veriyor. Veya Önderlik gerçeğinin kendisi özünde örgütlülüğe cevaptır. Kürt gerçeğinden, genelden, devrimci örgütlenmeye, bunun ulusal-sosyal düzeyine, düşmanın tüm örgütsüzleştirme, kendisi için bir malzeme olmaktan çıkarma çabalarına etkili bir cevaptır.

Bizim değerlendirmelerimizde esasta bu yaklaşım rol oynar. Siz yeni bir örgütlenme ile tanışıyorsunuz ve böyle sorunlar söz konusu olduğunda büyük bir yetmezliği hem görüyor, hem yaşıyor, hatta temsil ediyorsunuz. Bu nasıl çözülebilir? Önderlik bu konuda ne yapabilir? Çok büyük çabalar içine girilmiştir diyorum ve bu halen en büyük savaşımımız oluyor. Doğru örgüt anlayışı, doğru uygulamayı başaran zaferin en temel, en yaman önderi oluyor. Halkı genelde biraz örgütlenmeye alıştırdık. Halktan ziyade, PKK içindeki örgütleşmeyi biraz geliştirmeye çalışıyoruz. İnanılmaz bir şey! En büyük mücadeleyi PKK içerisinde, örgütsel sorunda yaşıyoruz. Bir gün ağalık yapsın da canı çıksın, bir gün bürokratlık taslasın da başına ne gelirse gelsin. Bu hoşuna gidiyor.

Bunu sıkça şöyle değerlendirmiştik; bir günlük paşalık uğruna babasını bile asar. Çingene kültürü. Ve yüzlerce böyle "benim" diyen kadro, bu yaklaşım uğruna binlerce kişiyi de beraberinde kurban ettirdi. Doğru örgütlese, yönetse zafere gidecek. "Başına otururum, sigaramı tüttürürüm, ağalığımı, jandarmalığı yürütürüm, bir günlük de olsa bu keyif bana yeter", bu tabii ki toplumumuzun derinliklerinde yatan bir zaafı ifade etmektedir. Köleliğimizin en temel nedeni, düşürülmüşlüğümüzün, kullanılmamızın en temel nedeni bu. Bütün çabalarımıza rağmen sınırlı bir kolektif örgütlenmeye yaklaşıyoruz. Diyebilirim ki, örgüt için yaşamak, örgüt resmiyeti dahilinde yaşamak, örgüt üslubuyla yaşamak en büyük yiğitliktir. Başarabilene bravo derim ve bu en büyük gelişmeye yol açabilir.

Ben hala örgütlenmeye alıştırmak, doğru bir örgütlenmeye çekebilmek için amansız uğraşıyorum. Sizin bahsettiğiniz sorunlar benim için bir çırpıda hal edilebilir. Çünkü ben, bunun kırk yıldır uğraşçısıyım, pratiğini yaşıyorum. Bir insan ne kadar örgütlendirilebilir, bir insan ne kadar taşıttırabilir, benim bunda ısrar etmem olağan, çekici ve aşina olduğum bir çalışma. Ama diğer arkadaşların içinde bir o kadar boşa çıkarılan, anlatılmak istenmeyen, öl dersen ölen ama doğru örgütlen dedin mi devenin nasıl hendek atlaması zorsa öyle kendini tutabilen bir tutucu, bir gerici, bir keyfiyetçi konumda kaldığı çok büyük öfkeyle görülür. Hiç şüphesiz örgütlülük düzeyi eskisi gibi değil. PKK içinde artık örgüt ölçüleri oturtuluyor.

Avrupa'yı biraz dile getiriyorsunuz, işte yurt dışı emekçilerinin içinde nasıl bir örgütlenme gelişiyor ve nasıl olmalıdır; endişe, şikayet ve tepkilerinizi dile getiriyorsunuz. Bu genel gerçeğin bir parçasıdır. Eleştirilerinizin en önemli bir bölümü, buraya hakim olan örgüt anlayışının, yaşam anlayışının orada fazla gelişmemiş olmasıdır. Yine halk olarak da, burada halkımıza hakim olan örgüt bağlılığı ve örgütlenme düzeyi oradaki halkımızın içinde gelişmemiş. Yine halkımızın da oradaki katılımı, ülke ruhunu derinliğine yaşamaktan uzaktır. Durumlar sınırlı bir katkıdan ibarettir.

Benim şu anda kendimi en çok verdiğim mesele şudur; PKK içinde merkezi düzey yaratılabilir mi? PKK'de gövde kadrolar çıkarılabilir mi? Ne kadar uğraşı verildi bir bilseniz... Bir örgüt gücü haline getirmek için, onları örgütleyebilen bir konumda tutabilmek için, yirmi yıllık tecrübesi olan arkadaşlara halen çocuklar gibi öğretmek zorunda kalıyoruz. Özellikle emekçi halkın bu konudaki örgütçülüğü dumura uğratılmış. Çok rahatlıkla ideolojik-siyasi ifade onu çalıştırılabilir. Farkında da değil. Kullanılıyorsun, kendine gel, seni işbirliğine çekiyorlar dikkat et, sonuç imhadır, fark et. Biz olmasak çoktan gider. Ve halen bu savaş yoğun bir biçimde yaşanılıyor.

Avrupa kadrosunda kendi yaşamını sağlama bağlama birinci plandadır

Avrupa'yı biraz dile getiriyorsunuz, işte yurt dışı emekçilerinin içinde nasıl bir örgütlenme gelişiyor ve nasıl olmalıdır; endişe, şikayet ve tepkilerinizi dile getiriyorsunuz. Bu genel gerçeğin bir parçasıdır. Eleştirilerinizin en önemli bir bölümü, buraya hakim olan örgüt anlayışının, yaşam anlayışının orada fazla gelişmemiş olmasıdır. Yine halk olarak da, burada halkımıza hakim olan örgüt bağlılığı ve örgütlenme düzeyi oradaki halkımızın içinde gelişmemiş. Bunun oranın kadrosunda bireyci ve kendi yaşamını çeşitli kurnazca yöntemlerle sağlama bağlama birinci plandadır. Yine halkımızın da oradaki katılımı, ülke ruhunu derinliğine yaşamaktan uzaktır. Durumlar sınırlı bir katkıdan ibarettir. Bunlar doğrulanabilir.

Hem halkın örgütsel düzeydeki zayıflıklarını görmek mümkün hem de daha da belirleyici olarak kadroların bireysel yaşamlarını kurtarmak için aslında tam bir ayarlama, orta-yolcu tutumun içinde kaldığı ve bunun üslubunu konuşturduğu, "Ne kadar yaşarsam kârdır" mantığı ile yaşayabildiğine ben de katılıyorum. Bu, yoğunca yaşanılan bir durumdur. Bu kadroyu özellikle bu durumdan nasıl çıkaracağız? Basit, basit olduğu kadar tehlikeli bir hesabın sahibi olmaktan nasıl alıkoymamız gerekiyor? Oraya da büyük yüklenmelerle yüklendik.

Her gün talimat veriliyor, tedbir de geliştirilmek isteniliyor. Alanda yeni yetişenlerden tutalım tecrübelilere kadar gönderiyoruz. Tecrübeliler gerçekten bastırılmış birçok duygularını yeni yeni fark ediyorlar. Bunu rahatlıkla gizleyerek veya örgütsel çalışmayla iç içe karıştırarak ve böylece her türlü hesapçılık, kurnazlık geliştirerek, gerekirse kamufle ederek işi idare etmeye çalıştıkları sıkça görülüyor. Avrupa koşullarında yetişenlerin de çok büyük bir yabancılıkları söz konusu. Parti'yi, örgütü, halkı tanımaları çok zor. Ne verilmişse öyle kendilerini ortaya koydukları ve bunun etrafında birçok sorunun doğduğu rahatlıkla görülebilir. En tecrübeli, en dürüst diye tabir edebileceğimiz yönetim, merkez de kendini bu durumdan kurtarabilmiş değildir. İyi niyetle bir şeyler yapmak istiyorlar ama gerçek bir önderlik ifadesi olmaktan uzaklar. Zaten gerçek bir önderlik ifadesi bulmak dediğim gibi zaferin kendisidir. Ben de her zaman kendime sorarım.

Dört tane iyi yardımcım olsaydı, çoktan zaferi kesin sağlamıştım. Çıkar mı? Bir tane Avrupa'dan, bir tane gerilladan, bir tane de siyasi-cephe çalışmalarında olsa yeterlidir. Çıkaramadık bir türlü. Bin defa ölmeye varlar ama yeterli bir temsile gelmeye yoklar. "Biraz kendimi yaşayayım, biraz nasıl oluşmuşsam öyle kabul göreyim. Benim de tarzıma biraz da sen takıl. Zaaflarımla beni kabul et, bana öl de öleyim ama dört dörtlük örgüt ölçülerini dayatma. Parti ölçülerini dayatma. Biraz benden bir şeyler kalsın, adeta buna bayılıyorum, varsam bununla varım işte." Genel yaklaşım bu. "Zaaflarımla varım, yetersizliklerimle varım, bu benim hoşuma gidiyor, kişiliğimdir bu, kimliğimdir." Tabii ben buna karşı çok büyük bir savaş açmış durumdayım. Senin bu kişiliğini, kimliğini ciddiye almayacağım. Ama biliyorum direneceksin, sorun çıkaracaksın. Mutlaka incelterek şu-bu yolla tekrar kendini dayatacaksın.

Şimdi bu ezeli bir hastalığınız ve kadroda inanılmaz ölçüde ortaya çıkıyor. Nasıl açacağım? Evet benim kırk yıllık sorunum bu.

Hiç şüphesiz çözümlerle bir ilerlemeyi sağlamışım. Büyük bir örgüt gücü olmak nasıl sağlanır? Görüyorsunuz, mesela burada sizin gözlerinizin önünde bir çözüm sunmaya çalıştık. Sizleri bile yanımda olsanız amansız çalıştırmasını bilirim, nefes nefese koşturmasını bilirim, bu güç var. İlk günkü bir katılımınız bile olsa sizi tam bir örgüt adamı gibi çalıştırabilirim, bundan hiç kuşkum yok. Ama her şey benimle veya bu kadar yakın denetimimde olmaz. Biraz tarihe bakın, tarihin uzun vadesine de yaymak gerektiği açık. Tabii ki yine herkesin düzeyini çok iyi görmek gerektiği açık.

Önderlik bu konuda kesin başaran olmasaydı bu gelişmeler olmazdı. Kendisini çözmüş bir kişiliktir, kendisini bu anlamda kesin başarı ölçülerinde yürüten bir kişiliktir. Şu ihtiyaç var; iyi kadrolara, iyi yardımcı kadrolara ihtiyaç halen can alıcıdır. Çıksaydınız sevinirdik, siz de sevinirdiniz ama çıkmıyor. Ben aylardır, yıllardır genel yapımıza; günlerdir de sizin için Önderlik çözümlemesi yaptım. İkide bir diyorsunuz ki; "İşte Allah'tan bir lütuftu, bulduk, şaşıyoruz, nasıl oldu." Öyle değil, sandığınız gibi kendinizi bulmadınız. Kendinizi yaratmanın savaşı çok ilginç ve hala de kendinizi öyle bir götürüş tarzınız var ki, gerçekten olağanüstü bir yetenek ister, sabır ister, çok ustalık ister, ister ha ister...

Sigaraya gösterdiğiniz ilgiyi altın gibi değerlerimize gösterebilir misiniz?

Bu benim işim değil, al ki, kendi işimi yürüteyim. Buraya geldiniz, bende en ufacık bir kusur bulursanız bravo derim size. Varsa gücünüz, yönetim tarzı, ilgileniş tarzı, yürüyüş tarzında ufak bir kusur bulun; "Şu noktada senin ilişkinin eksikliğini yakaladık" deyin, ilgimin fazla sonuç almayacağını görseniz kellemi keser, önünüze koyarım, iddialıyım. Özden tut her türlü biçim sorununa, ilgi düzeyinin yüksekliğinden tut kesin doğruluk sınırlarına kadar gösterebilirim. Düşmana hizmet eden tutum ve davranışlarınla en yararlı, hayırlı olabileni hangisidir? Bunu en iyi görebilecek ve serebilecek durumdayım. Bunu zaten size gösteriyorum. Var mı sizde bir yiğitlik? Siz de acaba biraz yapabilir misiniz?

Her zaman şunu söylerim; sigaranıza gösterdiğiniz ilgiyi ve bu tutkularınıza, bireyciliklerinize gösterdiğiniz -aslında yanlış ve yetersizdir, kendinizi birey olarak da fazla geliştirip, yaşatmaktan uzaksınız- ilgiyi bizim altın gibi değerlerimize gösterebilir misiniz? Gösteremiyorsunuz, çünkü kendinizi yetiştirmeyi bilmiyorsunuz. Eğitim diyorsunuz, o anlamdadır. Olağanüstü eğitici çaba nasıl sergilenir? Büyük bir sabırla. Yine dediğim gibi, otuz yıla rahatlıkla sığdırabilecek bir eğitsel çalışmam var. Hala bıkmadan, usanmadan nasıl verilmesi gerektiğini gözlerinizin önünde ortaya koyuyorum. Siz verilmek istenilenin onda birini bile alabiliyor musunuz? Bunu biraz düşünmeniz gerekir. Evet, şu, bu kadro diyerek benim yerimi taklit ettiğinizi biliyorum. Ve sonra da, "Önderliği taklit ediyor" diyorsunuz, bu pek hoşunuza gitmiyor.

Bunun suçlusu kendinizsiniz. Önderliği doğru kavrarsan kimse Önderliğin taklidini yapamaz. Ve bunu doğru kavrayamamak siz halkın kusurudur. Aslında benim ölçülerim son derece somut ve açıklayıcıdır. Bakın, bununla çelişen kadro kimse bize gönderin. Biz şu çağrıyı yaptık: Genel ölçülerimize uymayan, ben bile olsam yüklenin, bu sizin bir hakkınızdır. Ölçüyü kaçıranı, ölçüyü saptıranı, kullanmayanı, örgüt içinde olsun, halk içinde olsun gördüğünüzde, bu konuda görevlerinize sahip çıkın. Ben ölçüye gelin diye sizlerle nasıl savaşıyorum? Her gün kıyameti koparıyorum. Siz de biraz görevlerinize sahip çıkın! Her gün Parti içinde bunu söylüyorum. Bana bu kadar şikayet raporları yazacağınıza, diyorum ki; birlikler içindesin, bir takım gerillada, bir alanbölge komitesinde, yerelde, yanı başındakilerle nasıl sıkı bir tartışmaya girip bu sorunu çözemiyorsun be adam!

Yirmi kişilik bir takımla bir yıldır berabersin, doğru bir örgüt çalışmasına, eğitimine katkıda bulunamıyorsun. Sen kimsin? Ne hakla, ne cüretle bana bunu bildirirsin? Benim bin bir işim var, milyonların veya bir halkın en tarihi sorunlarıyla uğraşıyorum. Sen aylarca birlikte kaldığın grubun küçük işleriyle uğraşamıyorsun, utanmıyor musun? Avrupa gibi rahat bir çalışma alanında basit bir komite çalışmasını, bu komitenin örgütsel işlerine, onun tartışma, karar sürecine güç getiremiyorsan senin bir zavallıdan farkın olabilir mi? Tabii bunu çok açık söyleyeceğim.

Öylesine fazla yıpratan bir durum yok, tehlike yok. Öyle fazla yıpranmış da değilsiniz. Sınırlı bir görev. Avrupa'da bir bölge çalışması nedir ki; kitlesi bellidir, onlara verilmesi gerekenler zaten sınırlıdır, bellidir. Tarzı, temposu da rahatlıkla bulunabilir. Saygıdır, yoldaşça ilişkilerdir, birbirini ikna etmedir, görev bölümü yapmadır, denetlemedir. Yoldaşça işini yaptın mı, eksiklik düzenindeyse böylece uyarıcı görevini de yerine getirirsin ve bu işler olumlu biter. Bu çok basit.

Bizim yerimizde olsaydınız ne yapardınız? Karşınızda bin yıllık katliam yürüten bir güç var, bunun inanılmaz taktikleri var ve hemen hemen her gün uyguluyor. Peki, artık bunları görecek misiniz diyeceğim ama ne gezer... Bizim temel sorunlarımız var, temel düşürülmüşlük yanlarımız var. Onu görebilir misiniz? Mümkün mü aklınıza gelsin? Düşünün, kendi basit sıkıntılarınızın altından bile çıkamıyorsunuz. Geri bir düzey tabii. Bakın, ne kadar kapsamlı işlerle uğraşıyoruz. Ve yöntemimiz şikayet değil çözüm, çözüm, çözüm. En azından olduğum yerde, bulunduğum sahada çatlak bir ses çıkamaz.

Çevrenizi eğitip örgütlemek zor mu?

Şunu da söyleyeyim, bastırmıyorum; dikkat edin burada en ufacık bir bastırma yok. Sizin üzerinizde bir bastırma değil, olağanüstü bir demokrasi uygulanmıştır. İçten katılıyorsunuz, içinizden bazıları ilk defa böyle konuşmaya başladı, ilk defa diliniz burada çözülmeye başladı; bu demokrasidir, özgürlük yaklaşımıdır. Ama disiplin var, nefes almamacasına dinleme ve bağlanma gereğini duyuyorsunuz. Bu disiplinin ve örgütlenmenin esasıdır. Kim yapıyor? Görev anlayışım bu durumu ortaya çıkarıyor. Genelde PKK'nin büyüklüğü neredendir? Bu örgüt anlayışından ileri gelmektedir. Zaten çok ustaca savaştığım için böyle bir örgüt disiplini var, bunu az-çok sağlıyorum. Ölçüler bunu tutar. Yağma mı var, bununla oynasın. Çok denediler. Çok kez yerle bir etmek istediler ama o kadar örgütsel derinliğim var ki, o kadar tedbirlerim var ki, o kadar hazır ve nazırım ki mümkün değil.

TC'nin en kendine güvenen provokatörleri de çıktı; çok akıllıydılar, müthiş kendilerini eğitmişlerdi ama başaramadılar. En ağayım diyenler, en paşayım diyenler kendilerini çok kurnaz sandılar, çok hesap yaptılar, tanınmaz hale geldiler. Bu alanda kendi işlerimi yürütürüm ama sizin de biraz kendi işlerinizi yürütmeyi bilmeniz lazım. Neden böylesiniz veya polemik yaratıyorsunuz diye ayıplamıyorum. Fakat siz de büyüklüğü kendinize yakıştırmalısınız. Bunca yaşam tecrübeniz var fakat basit bir örgütsel meseleye güç getiremiyorsunuz. Nedir, bu kadar mı zavallısınız? Çevrenizi eğitip, örgütlemek zor mu? Alın bizim kitapları, okuyun, kasetleri seyredin, isteyin; vermedi mi üstüne gidin. Önderlik emridir, vereceksiniz, deyin. Adeta bıçağı çekin. Görevini yapmıyorsun, sen örgüt bozguncususun, kabul etmiyorum, deyin. Bütün bunlar gözlerinizin önünde.

Ben öyle tahmin ediyorum ki, siz hala kendinizi yüzde bir bile kullanmayı bilmiyorsunuz. Maalesef açığa çıktı ki, zaten çok geç başlıyorsunuz, çok yanılgılı başlıyorsunuz, aslında bir anlamda kendinizden şikayet ediyorsunuz, şu anda Kürt halkının yaşadığı genel bir durum bu. Bunu da biraz anlayışla karşılıyoruz. Ama bu, sürekli böyle kalmalı, devam etmeli anlamına gelmez. Artık bir yerde kadro olacaksınız, gelişeceksiniz, cevap olacaksınız. Başlarken; politikadır, tanımını yap, görevlere nasıl yaklaşılmalı, bir çırpıda göster. Zaten siz de bu işin talibisiniz. Haydi doğru yola koy. Ayıp değil, ayıp olan bile bile öğrenmemek, bile bile imkan dahiline girmeyi yapmamaktır. Ne kazanırsınız? Tam tersine her şeyi kaybedersiniz. Altın gibi bir çalışma öngörüyorlar; seni yediriyor da, seni şereflendiriyor da, seni dosta-düşmana karşı güç haline getiriyor da.

Bu en insani olan durum değil de nedir? Niye böyle olmak istemiyorsunuz? İlla atadan kalma, düşmanın körüklediği birbirimize girme, birbirimizi boşa çıkarma, dinlememe. Bu kimin mesleğidir, kimden kalmadır? Açık. Düşmanın mesleğidir, ondan kalmadır. Ne cesaretle devam edebilirsin, hakkın var mı? Hayır! "Yine de ben böyleyim", hayır böyle olamazsın! Suçtur. "Dur" diyeceksin, kendinden başlatacaksın, çevrene yayacaksın, işte böyle.

Aslında insan size daha fazla şans verse, onu doğru yolda kullanma yerine; nereden başlar, nereden biter, ne kadar kaybettirir, fırsat nasıl elden gider, çok sonradan aklınız başınıza gelir. Belki anlarsınız fakat olan da size olur. Bu durumu ortadan kaldırmak istiyoruz. Fırsatı yakalayan, ona tarzı, tempoyu dayatan, kesin başarı sonucunu çıkaran bir dönemin içindeyiz. Veya Önderlik demek, PKK demek budur aslında. Düşmanı da bitirten tutum, temel çalışma tarzı budur. Bunu bileceksin. Tabii bunu da kendinize yedirmelisiniz. Yani söylediklerim çok açık, iyi şeyler, doğru sonuç çıkarıcı yaklaşımlardır.

Ne geziyorsunuz PKK'nin içinde?

Niye kendinize hakim olamıyorsunuz? Niye bu konuda bir disiplininiz yok ve ne zaman olacak? Ben daha sizin için ne yapayım? En yeni katılanınıza da son derece anlaşılır konuşuyorum. Yapabileceği işlerin ne olması gerektiğini ona açıyorum, kaldırabildiğin kadar yap, diyorum. Yüreğindeki de yeterli. İki komşuya bir propaganda yapsan da, önemli bir mektup yazsan da olur. Bunu size hep söyledim. Baktın kendini daha güçlü sayıyorsun, bir örgüt temsilciliğine soyun. Daha da yiğit olduğuna güveniyorsan çek silahını. Bu sana bağlı, zorlama yok. Yoksa kendini ölç-biç, kat. Bunu da yapamayacak durumdaysan, sen bir zavallısın, sen kendinle oynuyorsun. Benim de şu anda durumum; bir halk için neyi yapabiliyorsam ona cevaptır.

Düşünün, eğer haddimi-hududumu bilmeseydim, böylesine amansız bir savaşa karşı nasıl ayakta kalırdım? On altıncı yılımda iyi sabrettim, ayağımı çok denk attım. Herkes bizi, şöyle çala-pala, atar-tutar sanır ama öyle değil. Olağanüstü bir ortamı değerlendirme, ne çıkarılabilir onu görme, bunun bütün davranış inceliğini sorumluluğu ile gösterebilme. Ve bu neye yol açtı? Önemli bir gelişmeye. Altın gibi yerleriniz var, fırsatlarınız var, bakmasını bile bilmiyorsunuz. Ondan sonra da ilgi bekliyorsunuz. Size, "Ne kadar iyi arkadaştır, başarılı adamdır" dememizi bekliyorsunuz; mümkün değil. Benim ölçülerim var. Neyi, nasıl kazandığımızı çok iyi bilirim. Neyi, nereden alıp, nereye getirdiğimi çok iyi biliyorum. Seni ölçmeyecek, tartmayacak kadar zayıf değilim. Kendini de maskeleyip sunma veya farklılık göstermene gerek yok.

Söylediklerim aslında çok zor, ulaşılmaz şeyler değil. Kendine hakim olma, kendini tanıma, koşulları tanıma, ne yapmalıyız, nasıl yaşamalıyız sorularına böylece cevabı biraz verme. Başlarken de söyledim; aslında ben en güzel cevabı teşkil ediyorum. Büyük tutkuyla, insani, bin yılların susamışlığıyla bir cevap oluyor. Bu gücünüz yoksa ne istiyorsunuz benden? Ne geziyorsunuz PKK'nin içinde? Buna çok büyük öfkem vardır ve derhal kapı dışarı etmek isterim. Sen de sınırlı bir insan hassasiyeti yoksa, kendi kimliğine, cibilliyetine, varlığına bir saygın yoksa kimsin? Tabii bunlara değer vermeye gerek yok. Bütün çabalarımıza rağmen eğitilemiyor, akıllanamıyor. Bizi kullanmak istiyor.

Bahsettiğiniz, gerçekten büyük emeklerin, milyonlarca halkımızın, binlerce şehidimizin, bu kadar tutuklu, işkence çekenlerimizin omuzları üzerinde yükselen bir mücadelenin etkilerine dayanıp çok sorumsuzca yaşamak istiyor. Bunların içinde Avrupa'dan da var. Tekrar söylüyorum; ya bu yaşamı terk ederler ya da gerçekten sudan çıkmış eşeğe döndürürüz. Ben bunu her gün defalarca gerilla içindekilere de söylüyorum. Herkes az-çok değerleri geliştirme savaşımızı bilerek yaşamalı. Bakın, size yaşamayın demiyorum. Kral gibi de yaşayabilirsiniz. Ben de yaşıyorum ama bir çalışma tarzım var, bir göreve bağlılık tarzım var. Bilsem savaşa hizmetim yok, örgüte, Parti'ye fazla katkım yok, o zaman ben bir ölüyüm, bir alçağım. Fakat oldukça katkılıyım, oldukça sonuç alıcıyım; en yaman, en yaşayan, en yaşamaya hakim olan biriyim. Tüm bunlar temeldir.

Bazıları bizi halen öfkelendiriyor yapmasınlar!

Avrupa'ya gidenler yaşamasınlar demiyorum; biraz nefes alsınlar. Kolay koşullarda hem daha iyi çalışsınlar hem de yaşasınlar. Ama o gidip, "Ben burada nasıl sürekli kalabilirim veya buranın olanaklarını kişisel keyfime göre nasıl kullanırım, nasıl çarçur ederim" diyorsa, onu yakasından tutacağız. Kimsin, nesin? Bu mücadeleyi kazananlar sen böyle yaşayansın diye mi sundu? Zaten bunu aklına getirdikçe bozuluyorlar; kullanma bozgunculuğu, provokasyonculukları bu temelde gelişiyor. Bana yıllardan beri bu çok dayatıldı. Her yılda bir provokasyon dayatıldı. Avrupa'nın sunduğu yaşama göz dikiyor. Örgütün bunu elinden alacağını bilir, o açıdan örgüte meydan okuyor. Adına da halen "diktatörlüğe karşı çıkış tarzı, demokrasi anlayışı" deniliyor. Aslında ne demokrasiden anladığı var, ne diktatörlükten, ne Önderlikten, ne kendisinden. Canı istiyor; insan canı istemekle yaşamasını bilmez ki. Çok gafil bir yaşam tarzı oluyor. Bu kişilikler kesinlikle derhal bu gafletten uyanmalıdır. Hunerkom'dan Kürdistan Komiteleri'ne, bölge temsilciliklerinden sıradan çalışana, merkeze ve en benim diyen PKK temsilcisine kadar, bir yiğit gibi başarsan bravo sana.

Benim de bir yaşam tarzım var. Şu anda halkın büyük ilgisi, olağanüstü yaklaşımlar var. Maddi-manevi her yönüyle kendini katıyor. Belki de bir padişahtan daha etkili yaşayabilirim. Ama çalışma tarzım benim için her şeydir. Örgütle ilgileniş tarzım halen beni sürükleyen tek etmendir. Bu ilgiyi aksatmam aklımdan bile geçmez. Üzerine çok rahatlıkla konup, anlattıkları anlamda paşalık böyle olur demek; esef ettiğim bir durumdur. Zaten bu durumdur ki, bizi halen gittikçe güçlendiriyor ve etkileyici hale sokuyor. Anlayamadıkları veya bazılarının gafleti şu; bu değerler rüyalarında bile görmedikleri değerlerdir. "Bir daha bu fırsatı yakalayamam, kullanırım kullanabildiğim kadar, harcarım harcayabildiğim kadar"; bir günlük paşaysan bu yeter sana. Bunu çok denediler, yaptılar da. Sonuç; çok kötü gittiler.

İstemememize rağmen en kötü uygulamaların pençesinde kıvranıp gidiyorlar, halen de öyleleri var. Öyleleri örgüt içinde olmamalı. Örgüt adına bunların böyle yaşaması kesinlikle olmamalı. Kaçsalar da kurtulamazlar. Gizlenseler de uzun süreli gizlenme olanakları yoktur. PKK olayında gizlenme olmaz. Gizleyebilseydi TC kendisini gizlerdi. Onun bu kadar suçunu ortaya çıkaran hareketiz. Kürdistan toplumu çok düzenbaz, kurnaz, sahteliklerle örülmüş bir toplumdur. Gizleyebilseydi bu toplum kendisini bizden gizleyebilirdi. Bunların hepsini biz ortaya çıkardık.

PKK netleşmiş bir ortam. Bu ortamdan kendini kim gizleyebilir, kim de-

> Yıllardır PKK'yi dayatarak TC'yi bozuyoruz, yaşamasına imkan vermiyoruz. Biz en azgın düşmana karşı böyle davranmasını bilen bir hareket iken, bu hareket böyle oluşturulmuş iken, işte bunun büyük ustalığı söz konusu iken, sen nasıl değerleri çarçur edersin? Anlayış bunun neresinde? PKK'yi anlamayla, Önderlik gerçeğini kavramayla, senin bu yaşamın arasındaki ilişki nerede? Böyle nasıl yiğitleşeceksin, nasıl saygıdeğer bir konuma geleceksin? Cevap ver. Çok çarpıcı. PKK'nin iyi bir kadrosu, hatta iyi bir dostu, sempatizanı olmak istiyorsan bunları bileceksin, başka çaresi yok.

Avrupa gibi rahat bir çalışma alanında basit bir komite çalışmasını, bu komitenin örgütsel işlerine, onun tartışma, karar sürecine güç getiremiyorsan senin bir zavallıdan farkın olabilir mi? Tabii bunu çok açık söyleyeceğim. Avrupa'da bir bölge çalışması nedir ki; kitlesi bellidir, onlara verilmesi bellidir. Tarzı, temposu da rahatlıkla bulunabilir. Saygıdır, yoldaşça ilişkilerdir, birbirini ikna etmedir, görev bölümü yapmadır, denetlemedir. Yoldaşça işini yaptın mı, eksiklik düzenindeyse böylece uyarıcı görevini de yerine getirirsin ve bu işler olumlu biter. Bu çok basit.

ğerleri kamufle ederek kendini yaşayabilir. Gafiller derim. Kendilerini aldatıyorlar ve çarpılacaklar. Öyle güçleri de yok. Örgüte karşı çıksınlar. Ne madden, ne manen, ne de düşünce itibarıyla. Bir beladırlar. Bilsinler ki; gerçekten hasta olsalar bir köşede belki idare ederiz, yaşatırız. Fakat içimizde, onu örgüt sorunu olarak tutamayız.

Son dönemlerde geliştirdiğimiz çözümlemelerle, bunların kesinlikle örgüt içinde barındırılmamasını ön gördük. Bazıları bizi halen öfkelendiriyor, yapmasınlar diyorum. Üzerlerine yürürüz, nefes alabilecek halleri bile olmaz. Gücün yetiyorsa öyle kal, neye gücün yetiyorsa onu yap. Bazıları, mesela bir kaç hasta tip var, anlatıyorlar, yüz bin Mark masraf yapmışlar. Ve işleri, güçleri örgüt bozgunculuğu. Bu kadar büyük fedakarlık yapıyorlar diye hadi bunu da sineye çektik ve ondan sonra da, "örgütü dağıtalım", neymiş "farklı anlayışım var." Nedir farklı anlayışın? Örgüt bozgunculuğu mu? "Bireyciliği dayatmak", o zaman savaş duracak. Sana yaptığımız bu kadar masrafın parasını nereden alacağız? Seni yaşatmak istiyoruz, örgüt bittikten sonra seni nasıl yaşatacağız? Bu kadar gafil. Öyleleri var ve hadlerini bilmiyorlar. Sonra da "eleştirilerimiz var, yine bu anlayışlarımız filan var." Sen önce ekmeğini karşıla. Öyle laf yapacağına, önce nasıl yediğinin, içtiğinin hesabını ver. Öylelerini çok gördük.

Bu konularda ölçü sahibi olmanız için örgüt değerlerini iyi anlamak ve onun iyi temsilcisi olmak gerekir. Bunu yapamıyorsunuz. Yoksa biz ölçüleri vermişiz. Biraz yiğitlik, değerlere saygılı bir yaklaşım, bu bahsettiğimiz bütün sorunları bir çırpıda çözmeye yeter de artar bile. Yiğitlik sizde yoksa ben ne yapayım? Değerlere doğru bağlılık yoksa, bunun bilinci, tarzı sizde gelişmemişse kendinizi suçlayacaksınız. Kendinizi koca karılar haline getirmişsiniz. Elbette sizi böyle süründürürler. Bir kurnaz çıkar, bir köylü kurnazı çıkar sizi istediği gibi kullanır. Bir küçük burjuva serserisi sizi allak-bullak eder. Neden? Çünkü; siz zavallısınız, kullanılmaya alışmışsınız. Öncelikle eleştirileriniz kendinize olmalıydı. Bakın, dünya birleşti beni kullanabildi mi? Ben her şeyi dünyadan koparmadım mı? Anlıyorum, bana saygınız var, bağlısınız.

Düşünün, ben Kürdistan için değerleri en başta TC'den nasıl kopardım? TC'ye liseden itibaren borçluydum, ona dayanarak okudum. Ve halen TC'ye yaptırdığım masraf, yalnız maddi planda sorumluluğumuz altında geliştirilen, kendi söylemleriyle iki yüz trilyondur, dört yüz trilyondur. Yıllardır PKK'yi dayatarak TC'yi bozuyoruz, yaşamasına imkan vermiyoruz. Biz en azgın düşmana karşı böyle davranmasını bilen bir hareket iken, bu hareket böyle oluşturulmuş iken, işte bunun büyük ustalığı söz konusu iken, sen nasıl değerleri çarçur edersin? Anlayış bunun neresinde? PKK'yi anlamayla, Önderlik gerçeğini kavramayla, senin bu yaşamın arasındaki ilişki nerede? Böyle nasıl yiğitleşeceksin, nasıl saygıdeğer bir konuma geleceksin? Cevap ver. Çok çarpıcı. PKK'nin iyi bir kadrosu, hatta iyi bir dostu, sempatizanı olmak istiyorsan bunları bileceksin, başka çaresi yok. Yani biz deli miyiz, bütün yıllarımızı bu işlere acımasızca veriyoruz. Bir halk için, bir ulus için ölçü gerekiyor.

İnsanlığa karşı şöyle alnımız ak, itibarımız artıyor, diye bahsediyorsunuz. Acaba o nasıl gelişiyor? Bunun tarihçesini biliyor musunuz? Bilmezsen saygısızsın. Alnınız açık, hatırınız var. Bu nasıl ortaya çıktı? Büyük çabalar nasıl geliştirildi? Eskiden gruptaki adım bile anılmıyordu. Ve hatta adımı andığım zaman kendi kendimden utanıyordum. Şu anda hepiniz itibar kazandınız. Bunun kıymetini taktir etmezsen, şükran duygularını diri tutmazsan tabii ki bir gafil olursun, bir bastırmacı, bozguncu olursun ve kendini de akıllı sanırsın. Yanlış! Şimdi görüyorsunuz ki, tüm bunlar PKK dersleri oluyor. Aynı zamanda eğitimdir ve biz de olağanüstü bir çalışmayla vermek istiyoruz. Ve sizler için de bu değerlendirmeler tam bir konferans, bir kongre havasında geçti, her türlü sağlıklı kararlara sizi ulaştırabildik. Önümüzdeki ufak-tefek sorunlara çok rahatlıkla çözüm gücü olabilirsiniz. Ben onlara sorun da demiyorum, zamanla hal edilecek meselelerdir.

Sizden daha fazla beklenmeli, daha fazlasını başarmalısınız. Bu sizin için de adeta uzun bir süreden beri ihtiyacı duyulan bir susuzluğun giderilmesidir. Böyle yaklaşım göstereceksiniz. Bu aynı zamanda kendinizi biraz yiğitleştirme, adam etme hareketidir. Kendinizi layık görün, yakıştırın, kazanan siz olacaksınız.

Şimdi Avrupa'ya da diğer grubumuz şahsında seslenmek istiyorum.

Avrupa'daki Yurtsever, Emekçi Halkımıza ve Tüm ERNK Çalışanlarına!

Değerli Yurtsever Halkımız ve Tüm Çalışanlarımız!

15 Ağustos Atılımı dolayısıyla sahamıza gelen bir grup emekçi taraftarımızın şahsında bir kez daha sizleri, yaşam koşullarınızı, özellikle de mücadele sorunlarınızı yakından tartışma imkanı bulduk. Hiç şüphesiz yıllardan beri, Parti hem size birçok şey verdi hem de sizden epeyce değer aldı. Maddi katkılarınız, savaşçı katılımınız mücadelemizde vazgeçilmez bir ağırlığa sahip olmuştur. Ve halen de en verimli, kapsamlı bir biçimde bu işlevini sürdürmektedir.

Gerçekten de, emekçi halkımız PKK'nin 1980'den sonrası gelişiminde belirleyici bir rolün sahibidir. Bir Ortadoğu'daki halkımızın emeği, katılımı, katkısı olmasaydı, bir de Avrupa'daki halkımızın katkısı olmasaydı, ne PKK böyle bir PKK olabilirdi ne de ARGK, ERNK böyle bir gelişmeye ulaşabilirdi. Ve gerçekten 1980 sonrası, PKK'nin güç kazanmasında ve yine silahlı savaşımın gelişmesinde belirleyici bir yeriniz var. Fakat bu böyle olmakla birlikte, çok iyi çalıştığınız, çok yeterli olduğunuz ve halen bir dolgunluğa, bundan daha fazlasına gerek yok deme durumunda olmadığınızı, tam tersine daha fazla çalışmanın ve hatta ilk defa verimli bir çalışmanın başlangıç aşamasına ayak bastığınızı söyleyebilirim.

Şimdiye kadar yapılanlar bir hazırlıktı, asıl çalışma bundan sonrası içindir. Siz Parti'yi şimdi daha iyi tanıdınız, yurtseverliği şimdi fark ediyorsunuz. Bu bir başlangıçtır. Biz de gerçekten on-on beş yıldır sizlere ulaşmaya çalışmamıza rağmen ancak sınırlı olarak ulaşabildiğimizi söyleyebiliriz. Gösterilen sabır, bizim adımıza yapılan her türlü yetmezliğe katlanmamızın sebebi, size sağlıklı ulaşabilmek içindir. Ulaştığımızı söyleyebilirim. Bağlılığınız aslında güçlü, oldukça kapsamlıdır. Artık sizlerle daha fazla iş geliştirebiliriz.

Orada Partimiz adına çalışanlar, merkezden tutalım bölgelere kadar, çok çeşitli yetmezlikler içindedirler, hatta yanlışlıklar, kabul edilmez tutum ve davranışlar içindedirler. Bunu biliyorum ve zaten şunu söylemekten de geri durmuyorum; bunlar adeta halk için çalışan, halkı ilerletenler yerine, oldukça gerileten bir konuma düşmekten kendilerini kurtarmıyorlar, ayak bağı olma, ağır bir bürokrasiyi, ağır bir kendini yaşatmayı esas almaktan çekinmiyorlar. Bunlara sert eleştirilerimiz oldu. Siz halkımıza da bir kez daha bunun çok açıkça böyle olduğunu belirtmekten çekinmiyorum. Çekinme şurada kalsın, bizimle sizin arasında yer alan bu örgüt çalışanlarının üzerine gitmenin görev olduğunu da söylemeliyim.

Ben, siz emekçilerde fazla kusur bulamam. Sizin kusurunuz, eksikliğiniz bilinçsizliğinizdir, duyarsızlığınızdır. Bunları da hızla aşıyorsunuz. Bundan sonrasını en iyi yapacaksınız. Fakat daha fazlasını yapmak ve özellikle çok çalışmak istiyorsunuz, özellikle bundan sonra çok fazla mücadele vermek istiyorsunuz. Öyle sanıyorum ki vermek istediklerimizin yüzde birini bile verme imkanını yakalayamamışsınız veya örgüt size bunu vermemiş. Çok katkıda bulunmak istiyorsunuz. Yetenekleriniz var, gücünüz var, olanaklarınız var, köyleriniz var, akrabalarınız var. Onların hepsini devrime çekme imkanlarınız olmasına rağmen, bir örgüt çıkıp onu size sunmuyor. Şöyle yapmalısınız demiyor, hatta dayatmıyor, görevlerinizi size hatırlatmıyor. Tam tersine en az ilgiyle ve çok şey yapabileceğiniz halde, sanki yapma gereği hiç yokmuş gibi bir yaklaşımla boşa çıkarıyor. Ne siz bunu kabul etmelisiniz ne de ben asla bunu kabul etmeliyim. Bu örgüt temsilcilerimiz yapamıyorsa, giderek biz yapmalıyız.

Parti, örgüt sizin içindir. Sizin için olamıyorsa söyleyin, "biz halk olarak kendi kendimiz içiniz." Parti gökten inmiş değil, bir araçtır. İyi köprü rolünü gördü mü, size iyi değer taşıdı mı başınızın üstünde yeri var. Baktınız fazla veremiyor, kırıp döküyor, basmayın ona, ağaç olarak güvenmeyin. Kendinize güvenin. Çünkü; Önderlik de gerektiğinde Parti'den daha fazla size ulaşmayı bilen bir kurumdur. Bazen kendimi Parti yerinde tutuyorum, hatta daha fazlasında tutuyorum ve size ulaştırıyorum. O zaman yine bizden öğrenin, ihtiyacınız olan her şeyi bizde bulabileceğiniz gibi, görevlerinizi de bilince çıkarabilir, çözüm gücü olabilirsiniz. Bu anlamda çaresiz değilsiniz.

İkide bir yeni kadro geliyor. İstediğinize sizi kavuşturamıyorsa, beklediğinizi göremiyorsanız "filan acemi, filan zarar veremez" diyebilirsiniz. Kadromuz da kendini böyle tanımalı. Kan ter içinde çalışılmadığını çok iyi biliyoruz. Ülkemizde karnını bile doyurmak meseledir. Örgütün sırtında ağa gibi yaşayacak, görevi de sanki halkı bastırmakmış, bozgunculukmuş gibi davranacak. Hayır, biz enayi değiliz, bunları bir çırpıda köşeye oturturuz. Kimdir bu? Kenarda kendinden mamur, pehlivanlar, evliyalar gibi, onlar kimdir? Bir şey vermediği açık. Üslup bozukluğu var, yoldaş olmayan yaklaşımları var, o zaman at bir tarafa. Ben örgüt içinde de bunu söylüyorum. Böyle yoldaşlık ölçülerini zorlayan, bile bile değer sunmak yerine çarçur eden olursa devamlı yakasından tutun. Zaten iyi bir devrim savaşçısı kesin böyle olmasını bilendir.

Düşman bizimle oynadığı kadar oynadı. Bozguncular, provokatörler zarar verdikleri kadar verdi. Biz amansız savaştık. Düşmanın gerçekten örgütümüzü bozma girişimlerini ilk defa tamamen boşa çıkardık. Onun dolaylı müttefiklerini, işbirlikçilerini, her türlü provokatif, kışkırtan, tahrik eden, bozan temsilcilerini de durdurduk. Doğrusunu çok rahatlıkla hem egemen kıldık hem de pratikte birleşen, örgüt kazandıran örgüt nedir, onu size sunduk. Sahip çıkmak, onunla savaşmak sizin işinizdir.

Biz kimseye ağalık yapsın diye yetki vermedik

Bazı şikayetleriniz var. Bana yüzlerce mektup gönderiyorsunuz, hem örgüt çalışanı olarak hem kitle, halk olarak. Ben size cevaplarını veriyorum. Çoktan vermişim, her gün tekrarlıyorum. Siz öğrenmesini bilmiyorsunuz. Veya yerinde uygulamasını bilmiyorsunuz. Bu sizin kusurunuz. Yetki mi istiyorsun? Genelde bütün halka bu verilmiştir. Ben her zaman şunu söyledim; bildiğiniz bazı doğrular var, birisi temsil etmiyorsa ben de olsam yüklenin. Örgütün çalışma tarzı, temposu var, temsil edemiyorsa, merkez de olsa, Avrupa temsilcimiz de olsa, kesinlikle sıradan bir çalışan da olsa

onu eleştirebilmeli ve hizaya gel diyebilmelisiniz. Bu hem yetkinizdir hem hakkınızdır hem de görevinizdir. Sahip çıkacaksınız.

Biz kimseye ağalık yapsın diye yetki vermedik. Hele benim adıma, bütün gücünü benden alsın, dolayısıyla da halktan alsın ve gelsin orada kendini sahtekarca hak etmediği bir yaşam içinde tutsun. Düşmandan önce bunları çözelim. Hiç beni kullanmalarına, taklit etmelerine gerek yok. Benim ne olduğum, nasıl çalıştığım çok açıktır. Emek savaşçılığım belli, yetişmem belli, taktiklerim belli ve dünya alem beni tanıyor. Bu taklitçiler mi tanımıyor? Ve onlar mı bizimle oynayacak, kim bunlar? Onlara şunu söylüyorum; hadlerini bilsinler. Yiyecekleri kadar yiyorlar, yaşayacakları kadar yaşıyorlar ama sahte bir önderlikle, bir taklitçilikle bizi uğraştırmasınlar. Ve siz buna fırsat vermeyin. Korku, bilmem endişeye gerek yok.

Biz çok cesur bir hareketiz. Atalarına karşı amansız savaşan, belki de dünyada bir numarayız. Hiçbir hareket kendini bu kadar eleştirmemiştir. Hiçbir hareket bu kadar özeleştiriden geçmemiştir. O halde ona sahip çıkın. Başarılıysa başımızın üzerinde yeri var, en değerli yoldaşımızdır; değilse ya hizaya gelsin ya aramızdan gitsin. Ben tekrar söylüyorum; bunlara ne muhtacım ne de bunlardan çekiniyorum. Sadece yüce yoldaşlık sıfatını kullandıkları için onlara karşı kendimi bozmak istemiyorum. Yoksa gerçekten kahretmesini bilirim. Israr ederlerse kahrolacakları kesindir. Marazi hastalıkları yaymasınlar. Halkımızın eğitimine ilişkin, yine örgütün eğitimine ilişkin görevlerini bilmezlik etmesinler.

Ben kendimi bu kadar eğitebiliyorum, binbir işim var. Gördünüz, bu saatte bile nasıl işlerin başındayım. Onlar taklit edeceklerse bunu taklit etsinler. Kendilerini dört saat bir halk toplantısına verebiliyorlar mı? Yeni katılanların eğitim devresine böyle verebiliyorlar mı? Veremiyorlarsa, taklit bunların neyine, nesine?

Benim günlük ilgilenişlerim vardır. Hoş geldin demeden tutalım bir selamı vermeye kadar, bir tarzım vardır, taklit edeceklerse bunu taklit etsinler. Yoksa kendi ağalıklarını şuna-buna dayatmasınlar. Bu kabul görmez. İnsanımızla nasıl ilgileniyoruz? Ben yediden yetmişe, ilk gelenden yirmi yıllık katılana her gün öğretiyorum. Kendine çok güvenen, bizi temsil ettiğini de iddia eden böyle çalışmak zorundadır. Aksi halde sırtımda onu tutmam, taşımam. Böyle yaptım diye de, "vay şöyle etkili bir temsilci, şöyle yaman bir PKK kadrosuna bu yapılır mı?"; evet, en başta ona her şey yapılır, adam gibi çalışmasını bilecektir. Bu da bir talim. Gereklerini halkımız da, örgütün altı da, üstü de yerine getirmeli. O değerlerle oynayan kimdir? Bahsettiğiniz bir sürü şikayet var. Bu gelen son grubumuzun da dile getirdiği eleştiriler, şikayetler var. Zerresi bile okunamaz.

Avrupa'yı değil ülkenin içini fethedeceksiniz

PKK deyip geçmeyelim, Önderlik deyip geçmeyelim. Biz size, gerçek veya olağan otoritemizi göstermek istiyoruz. Görmediğiniz için değil, bilmediğiniz için değil yeni yetişiyorsunuz. Umutlarınızı, moralinizi biraz daha pekiştirmek istiyoruz ve anlayışla, ikna ile düzeltmek istiyoruz. Ama bundan şu sonuç çıkarılmamalı: "Bildiğimi yaparım, bildiğim gibi yaşarım." Yaşayamazsın! Önderlik nedir, bunu bilin. Düşmanını bile çalıştıran bir örgüt, düşmanına dayanarak hareketini geliştiren bir örgüt. Senin böyle ağalık yapmana, emekler üzerine bağdaş kurup kendini dayatmana, kendini satmana izin verir mi? Sen çılgın mısın?

Biz halkımızı bile bu kadar emekle çalıştırıyoruz. Bu kadar katkılarımızı sağlamışız. Bütün ülke halkımızı görüyorsunuz. Bu kadar zulme rağmen her şeyde direniyor. Ve biz az bir şey vermemişiz. Yoksul oldukları halde ona katlanıyor ve örgüte tek bir şey söylemiyorlar. Önderlik gerçeğine bağlılıklarını ölümüne sürdürüyor. Tabii bunun anlamı var. Siz Avrupa'daki halkımız rahat koşullardasınız. Daha fazla çalışacaksınız. Şimdiye kadar verdiklerinizi, katkılarınızı sadece bir başlangıç olarak değerlendireceksiniz. Asıl bundan sonrası içindir, diyeceksiniz. Ülkeye taşırılacağız diyeceksiniz.

Yüz binlerce bir kitleyi ifade ediyorsunuz; her biriniz ülkede beş tane akrabasını kazanırsa bu eder bir milyon. Kazanamaz mısınız? Rahatlıkla mektupla, telefonlarla bile bunu yapabilirsiniz. Size bağlı olan insanlar çoktur; siyasileştirin, örgütleştirin, bir grup yapın. Mahalleleriniz var, köyleriniz var yayın kendinizi oralara. Ben bütün dünyaya kendimi yayıyorum. Siz üç-dört hanelik bir köye mi, on beş-yirmi kişilik bir aileye mi kendinizi yayamıyorsunuz? Kendinizi yayamıyorsanız bitmişsiniz, zavallısınız, bizi hiç anlayamamışsınız demektir. Madem yüz binlere ulaştınız, bu eşittir en kısa sürede ülkemizin ulaşabileceğiniz hemen her köye, her mahallesine, ailesine taşırılmasıdır. Bundan sonra sizin göreviniz budur.

Avrupa'yı değil, ülkenin içini fethedeceksiniz. Fethetmenin zamanıdır. Mümkündür ve olağanüstü olanaklarımız da vardır, kullanacaksınız. Görevdir, tartışılmaz; gereği yerine getirilir. Örgüt öncülerimiz, örgüt temsilcilerimiz bu talimatın gereklerini yerine getirmekle mükelleftirler. Yüzlerce gencin savaş alanına akmak istediğini gözlerinizle görüyorsunuz. Bunlar oranın rahat koşullarını ayağıyla iten gençlerdir. İşte Avrupa'da yetişmesine rağmen kendini yaralar ortaya çıktı. İstedikleri gibi yaşam olanakları olmasına rağmen bunu yaptılar. Bir Ronahî arkadaşın abisine bakın, eğer sizde haysiyet, onur varsa bu kadar kendini veren birisinin anısına bağlı kalınmalı.

Dediğim gibi, böyle yüzlerce genç var. Ülkesine kendini bu kadar feda etmek istiyor iken, örgüt adına çalışanlar, hele bizden bu kadar destek alanlar, eskiler, hatta bu sahadan oraya gidenler ne yapacak, belli değil mi? Yaşamı böyle tepip, kendini ülkesine taşıranları göz önüne getirdiğimizde, bu fedakarlık anlayışını sıradan genç bir sempatizan bile yerine getirdiğinde, siz örgüt merkezi, bölge temsilcileri, bölge sekreterleri ne yapmanız gerektiğini hala da anlamayacak mısınız? Anlamazsanız bu kadar savaşçı, bu kadar şahadet acaba sizi rüyanızda bile rahat bırakır mı? Veya rahat bırakacağına inanıyor musunuz? O halde kendinize geleceksiniz. Ya layık olacaksınız, ya layık olacaksınız. Bunun başka yolu yoktur.

PKK böyle bir kahramanlık hareketidir. Bu hareketin ancak kahramanca yürüyüşünde yeriniz varsa yürürsünüz. Aksi halde değer çarpıp-çırpan bir faresiniz, bir kedisiniz. Sizi atarlar. Örgüt sekreteri oldun, bölge temsilcisi oldun; bütün bu beklentilere göre kendini eğit, yetiştir, ona göre görevlere sarıl. Başarırsan kal, başaramazsan istifanı iste; sempatizan olamaz, herkes örgüt merkezi olamaz. Bu yetenek varsa talep et. Yoksa istifade et. Ben kendimi yürütebiliyorum. Kaldı ki, çözümlemeler her şeye yeterlidir. Bir kaç çalışana günlük olarak, aylık olarak talimatlarımı veririm, daha iyisini yaparım. Örgüt merkezine gerek yok, bölge sekreterlerine de gerek yok derim. Kendinizi vazgeçilmez sanıyorsanız aldanıyorsunuz. Hatta bir yük olduğunuzu dahi kanıtlayabilirim; çok ısrar ederseniz, bürokrasiyi çok uygularsanız, çok ağalık taslarsanız kapı dışarı edileceksiniz. Ve hiçbir konuda şaka filan yok. Örgüt tedbirini almıştır, sadece sizin onurunuza dokunmak istemiyor.

Merkezin raporları bana geliyor. Özellikle eleştiri-özeleştirilerine bakıyorum, kusurlu olmadık tek bir yerleri bile yok. Ayıptır, yıllardır oradasınız. Yıllardır Parti sizi eğitiyor. Halen bu kadar kusur, yetmezlik neyin nesi? Bu kadar ucuz eleştiri neyin nesi? Aşacaksınız! Aşamıyorsanız, dediğim gibi istifa et, vazgeç, otur yerine. Değerlerle oynama, biz işlerimizi yürütmesini biliriz. Kaldı ki size olağanüstü değer veriyoruz, güç veriyoruz. Layık ol; gün, layık olma günüdür. Gün, değer üstüne değer katma günüdür. Halkımız bu kadar fedakarlık yapıyorsa herhalde senin de yapacağın zarar verme görevi değildir, bastırma görevi değildir, insanımızın taleplerine bile ulaşmama görevi değildir. Görevler bellidir ve başaracaksın. Görev alma, merkezde kalma anı anına buna bağlı. Bağlı olmazsan, halkı uyarmışız, halka talimat var, seni bastırırım. Dayanamazsın, güçsüzsün, çaresizsin, sokakta kalırsın. Ona göre kendini tanı, görevlerine sahip çık ve tam başarmaya çalış.

Zaferi kesinlikle sağlayabilecek bir kitlesiniz

Tüm Değerli Çalışan Yurtsever Halkımız!

Parti adına gerçekten fedakarca çalışan tüm çalışanlar, merkezden tut en sıradan bir çalışma alanında bulunan yoldaşlar! Gün, gerçekten fethetmeye yakın günlerdir. 15 Ağustos Atılımı, ülkede büyük gelişmelerin yaşandığı, hemen her düzeyde TC ile hesaplaşmanın sürdüğü günlerdir. Onuncu savaş yılı, bir devlet kurmaktan bile değerli mücadele günleridir. Mücadelenin ezilmemesi, -ki düşman bu yaz bizi bitirme iddiasındadır, olağanüstü yükleniyor, görülmemiş yöntemlerle yükleniyor- ezmesine fırsat vermemek size yapacağımız en büyük iyiliktir. Siz halkımıza sunacağımız en değerli müjdedir. Ben bunun dışında da bir değer sunulabileceğine inanmıyorum.

Tarihimizde düşmanın çok iddialı olduğunu, oldukça planlayıp yüklendiğini biliyoruz. Bizim de bunun karşısında bir yok etme sürecini boşa çıkarmakla, büyük coşku, mutluluk içerisinde olduğumuzu belirtebiliriz. Bu savaşımı bu düzeyde tutmanın sizin en büyük tutkunuz olacağı inancındayım. Zaten heyecanınız bizimkinden bile daha fazla, tutkuyla yaşama katılmanız bunun böyle olduğunu gösteriyor. Yerindedir, doğrudur, aslında daha fazlası bundan sonradır. Biz bundan sonra ülkede daha iyi savaşacağız. Şimdiye kadar ki yanlışlıklarımızdan, eksikliklerimizden kurtulma dönemi de diyebiliriz. Tarihi kösteklerini yırtma dönemi de diyebiliriz. Zaaflarımızı giderme dönemi de diyebiliriz. Kösteklerden, zaaflardan, yanlışlıklardan bu kadar arınmış bir gerilla savaşı, yine bu kadar dayanabilir, savaşan halk gerçekliğimiz eğer kendi kendisine kötülük etmezse, kendi kendine darbe vurmazsa -ki buna fırsat vermemek en temel görevimizdir- bundan sonrası zamanlamadır ve bu iş kazanılacaktır.

Bize çok bağlı olduğunuzu söylüyorsunuz, bence buna da gerek yok. Bağlılık artık kendi kurumlaşmalarımızda, kendi kişiliklerimizin görev bilme başarısında olmalıdır. Ben şimdiye kadar idare etmeyi bile çok fazla buluyorum. Vermem, yani tarihi açıdan bir kişilikten ne beklenir, onun çok çok üstündedir. Kaldı ki gerekmez de, siz daha fazlasını yapabilirsiniz. Bunu böyle bilmeli, kendinize de böyle güvenmeli ve başarıyı da zorlamalısınız. Bunun için düşüneceksiniz, gerektiğinde tartışacaksınız, gerekli olan örgütleşmeleri yapacaksınız. Ülkeye taşıracak gücünüz var, savaşa taşıracak gücünüz de var. Zaferi kesinlikle sağlayabilecek bir kitlesiniz. Oradaki parti rahatlıkla zaferi kendinde başlatabilir bir nicelik ve kapsamdadır.

Mesele, görevlere tam başarı temelinde, özellikle bizim verdiklerimiz temelinde sahip çıkabilecek misiniz, layık olabilecek misiniz? Özellikle yaşamda mücadeleci üslubu, çekici, örgütleyici üslubu tutturabilecek misiniz? Bunları sağladığınızda adım gibi biliyorum bu iş başarılacaktır. Burada çok mütevazıyım. Çoktan başarmamız gerekeni yeni yeni başarıyoruz. Kesinlikle şımarmıyoruz, kendimizi yitirmiyoruz. Çoktan hal edilmesi gereken bir iş gelip omzumuza yıkılmış, onu da insan olmamızın bir gereği olarak üstlendik ve gördüğünüz gibi başardık. Anlaşılmayacak hiçbir yanı yok. Anlaşılıp da gerekenleri yerine getirilmeyecek bir iş de değil. Ölüm her zaman vardır, belki beş yıl fazla, belki beş yıl az yaşayacağız. Kaldı ki, bizim bu yol biraz da ölümsüzlük yoludur.

En kötü ölümler veya bize dayatılan ölüm ölümün ta kendisidir.

Ölümsüzlük ise PKK'nin dayattığı yaşamdır.

Biz her zaman bu yolun şahadetlerini yaşamın komuta gücü diye değerlendiriyoruz.

Bizde şahadet; yaşayan kaynaktır, yaşatan kaynaktır.

Benim de altımda bu kaynak akıyor, yoksa ben böyle yaşayacağıma asla inanmıyorum. Şehitlerin sözcüsü olmaya çalıştık, onların vasiyetlerini yerine getirmeye çalıştık ve böylece güçlendik. Bu herkes için geçerlidir. Şehitlerimizin sözcüsü olmak, onların vasiyetlerinin yerine getiricisi olmak yaşamımızın varlık nedenidir.

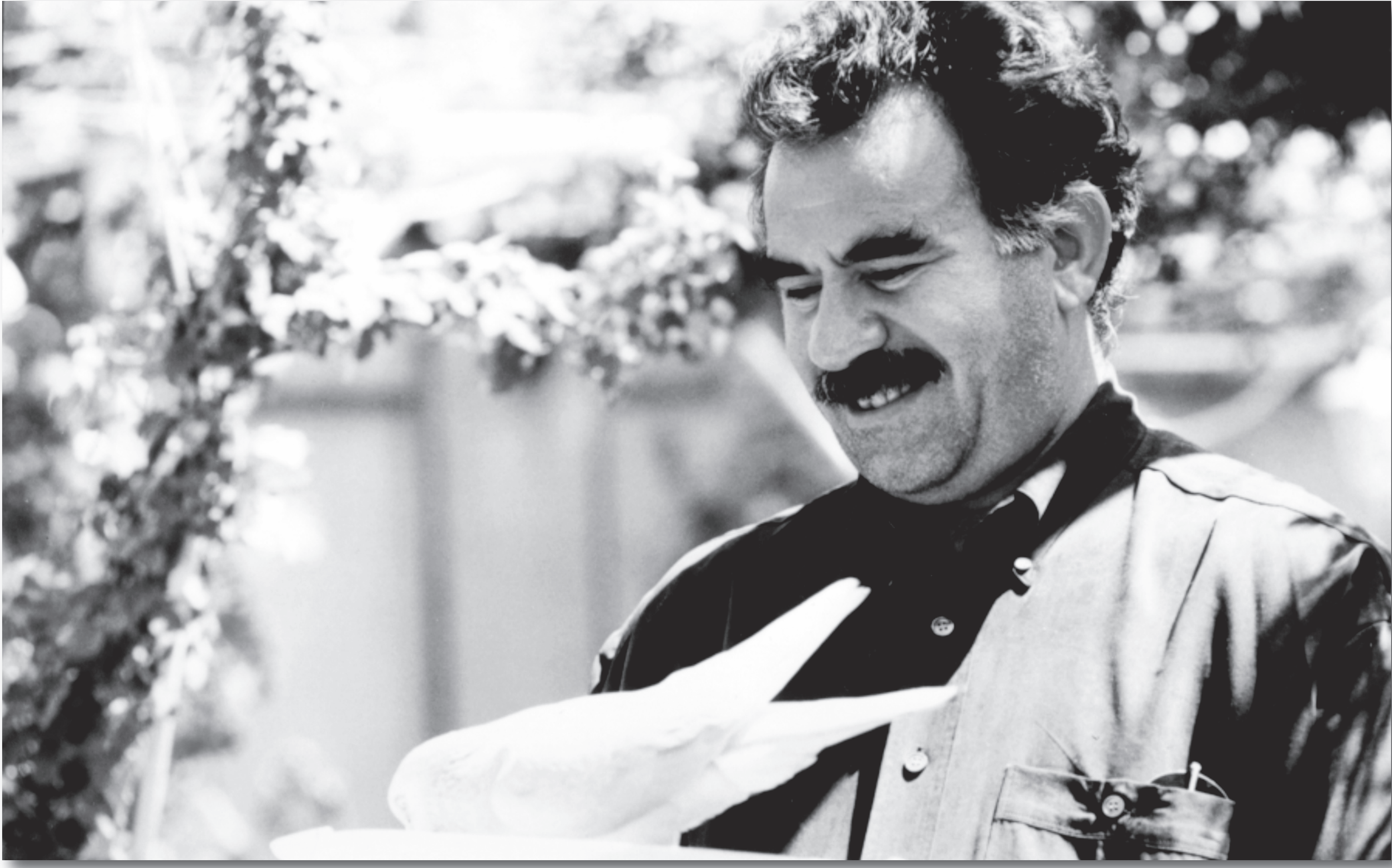
Yine bu arada, kahramanca direnen zindan direnişçiliği var, dağ direnişçiliği var. Hatta bu sahanın direnişçiliği de saygıdeğerdir. Onlara da her zaman bağlıyız. Bütün bunlar yüksek ve her şeyin önüne konulması gereken değerlerimizdir. Şimdiye kadar dürüstçe ve yerinde bağlılık göstermekle gelişeceğimizi gösterdik veya başarılmayanın başarılabileceğini de ortaya koyduk. Bundan sonrası kesin zafere doğru yürümedir. Yürüyüş halindeyiz, ciddi hatalar yapmazsak, herkes söylediğim kısa çerçeve dahilinde bile görevlere sağlıklı yaklaşırsa zafer kesindir diyorum.

Bu temelde tekrar 15 Ağustos Atılımı'nın onuncu yıldönümünü sizler için de kutluyorum. Selam ve sevgilerimi sunuyorum.

■■■

Yüz binlerce bir kitleyi ifade ediyorsunuz; her biriniz ülkede beş tane akrabasını kazanırsa bu eder bir milyon. Kazanamaz mısınız? Size bağlı olan insanlar çoktur; siyasileştirin, örgütleştirin, bir grup yapın. Mahalleleriniz var, köyleriniz var yayın kendiniz oralara. Ben bütün dünyaya kendimi yayıyorum. Siz üç-dört hanelik bir köye mi, on beş-yirmi kişilik bir aileye mi kendinizi yayamıyorsunuz? Bundan sonra sizin göreviniz budur.

Önderlik gerçeği uyma adabı ve doğru katılım

Ali Haydar Kaytan

Tasavvufta, kişinin konuşan 'dilsiz deli' değil, 'dilsiz konuşan' olması gerektiği belirtilir. "Gönül çeşmesinin açılması için ilk önce dil çeşmesinin kapanması gerekir" denir. Yani kişi, söylemek istediği şeyleri sözün diliyle değil hal diliyle ifade etmeli, duruşuyla hal yolunu göstermeli, kendini hal yolu olarak ortaya koymalıdır. Kendi literatürümüze göre ifade etmek istersek; kendi kişiliğini çözüm gücü haline getirmemiş olanın söz söylemesi, 'dilsiz deli'nin konuşmasına benzer. Kültürel soykırıma karşı keskin bir mücadele içinde olmadıkça, böylesi bir soykırım altında bulunan bir toplumun bireyinin konuşan 'dilsiz deli' olmaktan kurtulması oldukça zordur. Kaldı ki, kapitalist modernite insandaki kalp dilini kesmiş, analitik aklın dilini tek dil haline getirmiş, böylece insanı salt maddeden ibaret olan ve sürekli madde peşinde koşan tüketim canavarı bir varlığa dönüştürmüştür. Ancak kalp dilini olgunlaştırıp 'dilsiz konuşma' öğrenildiğinde, ağızdan çıkan her söz yerini bulur. Sorunu olup da bir çıkış yolu arayanlar, sözlerinizden çok sizin ne yaptığınıza ve nasıl yaşadığınıza bakarlar. Konuşmaya layık olanların dili, nefs açısından fakir, gönül bakımından zengin olanların dilidir. Susan-konuşanların dili böyledir. PKK'nin çıkışında Kemal Pir ve Haki Karer gibi yoldaşların konuştukları dil tam da böylesi bir dildi. Bu yüzden kendileri için 'soy damarlarımız' denildi.

Apocu devrimcilik an'ın devrimciliğidir

Ancak yine de kalp dilini konuşmada gecikmeye düşülmemeli, asla ertelemeci davranılmamalıdır. Beyin düşünmek, göz görmek, kulak işitmek, ayak yürümek, dil ifşa etmek, el yapmak için vardır. Bunların hepsi kişide mevcutsa, o zaman bu dili öğrenmek, her işi zamanında yapmak ve her sorunu yerinde çözmek için gerekli imkanlara sahip demektir. Yürütecek ayağınız olduğu halde yürüyüş halinde değilseniz, ya yürünecek yolu bulamamışsınız ya da sizi yola girmekten ve yol yürümekten alıkoyan şeyler vardır. Kararlıysanız hiçbir güç sizi yürümekten vazgeçiremez. Kişiyi yürümekten alıkoyan, devletçi ve iktidarcı sistemden kalma zihniyet bağlarıdır. Cezaevinde kalan bir arkadaşın yazdığı bir mektupta anlattığı ertelemecilikle ilgili güzel bir hikaye vardı. Oldukça etkileyici ve öğretici değeri yüksek bu hikayeyi aktarmak isterim.

Bir kervanın ıssız bir sahradan geçtiği bir sırada, kervandakiler toz toprak içindeki Mecnun'u elindeki kalburla çölün kumunu elekten geçirir halde bulurlar. Merak edip bu ıssız çölde, toz toprak içinde ne aradığını sorarlar. Bir an için bile işine ara vermeyen Mecnun, göz ucuyla dahi kendilerine bakmadan, "Kuşkusuz Leyla'yı arıyorum" cevabını verir. Şaşkınlık ve hayrete düşmüş kervancılar, "Leyla gibi bir cevher hiç bu tozun toprağın içinde bulunur mu? Sen onu yanlış yerde arıyorsun" diye çıkışırlar. Bunun üzerine Mecnun, "Leyla'nın nadide bir cevher olduğunu ve burada bulunamayacağını ben de biliyorum. Ama benim işim onu aramaktır. Canım ve gönlüm onu aramaktan bir nefes olsa dahi geri duramıyor. Bugün elime bu kalbur geçti ve Leyla'yı araştıracağım bu çöl ise önümde uzanıyor. Leyla'yı bulamayacağım bahanesi beni kendi işimden geri çeviremez. Ben Leyla'nın Mecnun'uyum, bahanenin değil" karşılığını verir.

> Halk olarak bir varlık-yokluk savaşının içindeyiz. Savaş en büyük ciddiyeti ve en yüksek anlama gücünü gerektirir. Hele söz konusu olan Kürdistan'daki savaş ise, bu savaşta kazanmayı tek seçenek haline getirmek, bunun için de sonuna kadar anlayışlı ve ciddi olmak şarttır. Anlayış ve ciddiyet her şeyden önce nefs savaşında mutlaka sonuç almayı gerektirir.

Bahanelerin arkasına gizlenip yapılması gerekeni erteleme söz konusu olunca, aklıma zaman kavramı geldi. Tasavvuf düşüncesinde zamana ilişkin de çarpıcı görüşler vardır. Bu öğretide geçmiş, şimdi ve gelecek çözümlenerek zamanın hakikatine varılır. Buna göre, ezel, zamanın önüne ön tasavvur edilemeyen önü; ebed ise sonuna son olmayan ilerisidir. Her ikisi de zihni birer kavramdır çünkü; zaman da zihinde var olan ve olayların kıyaslanmasından doğan bir kavramdan ibarettir. Geçmiş ancak hatırada vardır. Gelecek zamansa ufuk gibi insan gittikçe gider; içinde bulunduğumuz zaman hiç durmaz. Şu halde zamanın hakikati an'dır; başka bir deyişle içinde bulunduğumuz zamandır ve alem her an yeni bir an içindedir. Alemde duruş yoktur, oluş vardır. Yaşanan her an bir oluş anıdır, bir yeniden doğuş gerçeğidir.

Varlık ile zaman arasında bağlantı kuran Önder Öcalan da bu iki kavramın birbirinden ayrılamayacağını vurgular. "*Varlık nasıl zamansız olarak düşünülemezse, zaman da varlık olmadan olmayandır. Zaman tamamen varlıkla ilgilidir. İkisi arasındaki ilişki en çok oluş kavramıyla bağlantılıdır. Varlık ve zaman oluşla gerçekleşir. Zaman varlıkta oluşa zorlar. Daha doğrusu, varlığın sürmesi oluşla mümkündür. Oluş halindeki varlıktan bahsettiğimizde zaman doğmuş demektir*" der. Zaman konusunda yapılan bu her iki değerlendirmede birbirine yakınlık vardır. Zamanı gündemine sokan şey, insanın yaşamı kavramak isteyen yegane varlık olmasıdır. İnsanın özgürlük ahlakına bağlı bir varlık olduğu asla inkara gelmez. O, bir karşı yazgı olarak doğada yerini alır; kendi yasalarını kendisi belirleyip kendi yaşamını kurar. Buna karşılık canlı ve cansız öteki tüm varlıkların zaman diye bir sorunları yoktur. Çünkü; onlar yalnızca kendi anlarını yaşarlar. Doğrudur, zamanda duruş yoktur, oluş vardır. Oluş, hemen an'ı akla getirir; oluş an'da gerçekleşir ve zaman bir anlamda oluşmanın taridir. Bu açıdan zamanın hakikati an'dır. Bu yüzden PKK devrimciliği de an'ın devrimciliği olarak bilinir. Ertelemecilik ise an'ın devrimcisi olmaktan çıkmak demektir.

Çokça bahane üretip ertelemeciliğe düştüğümüzü, bunun da bize büyük zararlar verdiğini, göz bebeğimiz gibi korumamız gereken yoldaşlarımızı tehlikeye attığını, hatta gencecik hayatlara mal olduğunu birçoğumuz kendi deneyimlerimizden gayet iyi biliyoruz. Zamanında gerekli tedbirleri almayıp ağır kayıplara neden olmak da en tehlikeli erteleme türlerinden biridir. An'ın devrimcisi olmaktan uzak bir insanın pratiği, kaçınılmaz olarak içinde bolca ertelemenin bulunduğu bir pratiktir, bir bahaneler ve gerekçeler pratiğidir, ağlama ve sızlamalar yüklü trajikomik bir şikayetler seremonisidir. Kişinin böylesi bir duruma düşmesinin nedeni, anlam bakımından muazzam bir yoksulluğu yaşamasıdır. Çünkü, bu insan istenilen düzeyde bilinçlenmemiş, özgürlük bilinciyle kendisini sağlam iradeli bir kişilik haline getirmemiştir. Yapmak fiili iradeleşmiş bir varlığı akla getirir; çünkü, iradesizlik kişiyi kaçınılmaz olarak atalete mahkum eder.

Biraz toplumsal namus biraz da aşk ve akıl

Oluşmanın ruhuna aykırı olarak, pratiğimizde süreklileşen bir tekrar yaşandığı için, ertelemecilik bizde neredeyse bir geleneğe dönüşmüştür; bizler istenmeyen bir gelişme sonrasında bunun nedenlerini sorgulamaya başlar, içinde bir hayli 'keşke' sözcüğü geçen değerlendirmeler yapar, "Şunu şöyle yapsaydık bu olumsuzlukları yaşamazdık" deriz. Halbuki arzu edilmeyen gelişmeler sonrasında neden ve niçin sorularını sormamız hemen hiçbir anlam ifade etmez; örneğin, kaybettiklerimizi geri getiremeyiz. Oysa aynı soruları daha önceden sorup gerekli düzeltmeleri yapmış olsak, söz konusu olumsuzluklara düşmeyeceğimiz ve pratiğimizin başarılı bir pratik olacağı açıktır. Önder Apo'nun sıkça dile getirdiği 'savaşmadan savaşı kazanmak' ancak bu çerçevede pratikleşip gerçek anlamına kavuşur. Önderlik gerçeğinde erteleme yoktur, an'a karşılık verme vardır. An'ı kaçırmanın adı zaman tasfiyeciliğidir. Kapitalistler bile an'a büyük değer verir; "Dün iptal edilmiş bir çektir, yarın bir borç senedidir, bugün nakit paradır"

derler. Mal istifleyip para biriktirenlerin zamana bu kadar değer vermelerine karşılık, kendini her an yeniden yaratıp manevi-moral değerlerle yüklenmek zorunda olanların zaman tasfiyecisi konumuna düşmeleri üzüntü vericidir.

An'ın devrimciliği ile özdeş olan başarı ve zafer kişiliğini temsil eden biri, kuşkusuz zaman tasfiyecisi konumuna düşmez. Çünkü; o yaşamı en yüce değer olarak görür ve onu tüm değerlerin üstünde tutar. Yaşama saygı, devrimcideki duyarlılığın en üst düzeyde seyretmesini, dolayısıyla ertelemeciliğe düşülmemesini gerektirir. Yaşam ertelenemez; erteleme olduğunda yaşamın ruhuna ve özüne ters düşülmüş olur. Ertelemek, bir anlamda yerinde saymak demektir. Yerinde saymak ise, boşlukta ayakta durmaya çalışmaktan farksızdır. Yani ertelemeciliğe düştüğümüzde boşluk tarafından yutulmamız kaçınılmaz bir hal alabilir. Benzer biçimde varlık-boşluk ikilemi de öncelikle oluşmayı akla getirir. Eğer oluşmak an'da gerçekleşiyorsa, o zaman an'ı kaçırmak oluşmamakla aynı şeydir ve bu da gerçekte varlık savaşını kaybetmeye yatkın olmayı ifade eder. Başarı ve zafer kişiliği, varlık savaşını kazanmayı kesinleştiren kişiliktir.

Halk olarak bir varlık-yokluk savaşının içindeyiz. Savaş, en büyük ciddiyeti ve en yüksek anlama gücünü gerektirir. Hele söz konusu olan Kürdistan'daki savaş ise, bu savaşta kazanmayı tek seçenek haline getirmek, bunun için de sonuna kadar anlayışlı ve ciddi olmak şarttır. Anlayış ve ciddiyet her şeyden önce nefs savaşında mutlaka sonuç almayı gerektirir. Kendine göre olmaktan çıkarak özgürlük savaşına ve özgür yaşama göre olma mertebesine ulaşmadıkça, bu savaşta yer almak sadece kazanma olasılığını düşürür. Savaşmadan savaşı kazanmak için, ilkin kendi kişiliğimizdeki savaşı kazanmamız gerekir. Bize bu savaşı kazandıracak olan 'biraz toplumsal namus, biraz da aşk ve akıl'dır. Bahanenin değil, 'hakkın ve halkın' delisiysek, bu savaşı kesinlikle kazanırız. Toplumsal namus, mutlak anlamda bir topluma bağlı yaşamak; aşk, bu toplumu özgürlüğe taşımak; akıl, bunun yol ve yöntemini bulup uygulamaktır. Çağdaş müminlik böyle gerçekleşir.

Bir tasavvuf şeyhi, "Mümin nefsini, arif hakkı düşünür" der. Bu nedenle mümin ile arif arasında ciddi bir fark vardır. Bir mümin gibi davranıp nefsiyle çatışma halinde olmak, insanı belki sistemin kiri ve pasından biraz olsun arındırır, sistemin kötülükleri ve çirkinliklerinden uzak tutar; ancak Önderlik gerçekliğiyle birleşme ve bütünleşmeyi taşımaz. Nefsini düşünmek demek bireyciliği, bencilliği ve kişisel hırsları ile boğuşmak demektir. Bu mücadele mümini az da olsa hakikate yakınlaştırabilir, ancak yine de hakikat açısından geri bir durumu ifade eder. Hakikat yolunda aşılması gereken pek çok menzil vardır ve nefs terbiyesinden başarıyla geçmek bu menzillerden belki de ilkidir. Bu açıdan diğer menzillere ulaşmak isteyen kimse, nefs savaşı sınavını en erkenden başarıyla sonuçlandırmakla yükümlüdür. Kısacası sürekli kendimizle boğuşursak, hakikat yolculuğunda fazla yol alamayız. Hep şu zayıflığım, bu yetersizliğim dersek, bu savaşımda sınıfta kalmış olan yetersiz devrimciliğimizi tekrar etmenin ötesine geçemeyiz.

Duygularla el ele veren düşüncenin de kanatları vardır

Arifin tayyar, müminin seyyar olarak tanımlanması da hakikat yolundaki yürüyüşün temposuyla ilişkilidir. İlki uçarak yol alır, ikincisi kaplumbağa hızıyla ilerler; ilki kanat çırparken, ikincisi uçmaktan korkar. Uçmak isteyen, kendi korkularını mutlaka denetim altına almalıdır. Uçmaktan söz edildiğinde birçok kimsenin aklına kuşlar gelir. Oysa uçmayı öğrenmek duygu ve anlam gücünün gelişimine bağlıdır. Duygularla el ele veren düşüncenin de kanatları vardır ve insan bu yetisi sayesinde kanatlanıp göklerde süzülmeyi öğrenir. Bu sayede yaşadığı çağdan ve zamandan kopar, tüm çağlar ve zamanların içine açılır; bu sayede hem başlangıca kadar uzanır hem de sona kadar gitmeye çalışır. İnsanı böyle düşünmek ve eylemekten alıkoyan şey, kendisinin güncelliğe bağımlı yaşıyor olmasıdır. Güncelliğin sınırlarına hapsolmuş kimse uçmayı düşünmez, bunu kuşlar ve uçaklara özgü bir eylem sanır. Kölelik güncel olanı yaşamaya iter, günceli yaşamak da köleleştirir. Dolayısıyla güncelliğe mahkum yaşam, karanlık bir zindanda geçen yaşamdan farksızdır.

Önder Öcalan, İmralı sürecine alındığında, yaşadığı durumu uçurumun kenarına gelmek biçiminde tanımlar. Batı'nın başkentlerine yolculuğunda, kapitalist modernitenin bakış açısının etkilerinden kurtulamamış zihniyet yapısının iflas ettiğini görmüştür. Tam da bu koşullarda, "Henüz kendisini bile tanımamış bir insan, kendi halkına nasıl özgürlük verebilir!" der. Ama geri adım atmaz. Yapması gereken bellidir; evrenin bilgi deposu olan beynine yüklenir, 'kanatlı düşünür' ve başarır. Uçurumun kenarında kanatlanmayı böyle gerçekleştirir. Paradigma üzerinde yoğunlaşması, kendisini yeni paradigmanın doğuşuna götürür. Mezar çukuru kadar daracık bir mekana hapsedilmiş olması bu konuda sonuç almasını engellemez. En dar mekanda en büyük düşünen insan ile en geniş mekanda en dar düşünen insan, Zerdüşt'ün aydınlık ve karanlık ikilemine benzer. En dar mekanda yaşamaya zorlananın büyük düşüncesi kendisini özgür kılarken, açık ve geniş mekanlarda dar düşünen kişi kendi bedeninde hapistir.

Kısacası artık ariflikten söz etmenin ve arif olmanın zamanıdır. Kaldı ki, Önder Apo da kendi önderliğinin bilgelik ve inançla beslendiğini ifade etmiyor mu? "Mühim olan an'ın hakkını vererek yaşamaktır. En iyisi an'ı geçmişsiz ve geleceksiz yaşamamaktır. Bilgece yaşam, geçmişin ve geleceğin an'da dile gelip özgürce yaşanmasıdır" demiyor mu? Öyleyse bizim için gerekli olan ve bizi var kılacak şey hakka odaklanmak, hakikati düşünmek, hakikatin içinde erimek ve eriyerek kendimiz olmaktır. Erimeden, var olmak düşünülemez. Var olmanın yolu Önderlik gerçeğiyle bütünleşmek ve onun içinde erimekten geçer.

Heyecandan yoksun yaşam aşksız yaşamdır

Kuşkusuz bunun için aşk gerekir. Kimi yerlerde yaptığım değerlendirmelerin içinde aşk kavramı geçtiğinde, bazı kimselerin yüzünü öbür tarafa çevirdiklerine tanık olurum. Kapitalist modernite sistemi insanı o kadar hakikatin uzağına düşürmüş ve bu kavramı o kadar kirletmiştir ki, aşktan söz ettiğinizde ağzınızdan abes bir sözcük çıkmış gibi yüzleri hemen kızarıverir veya öyle davranırlar. Gerçekte utanılması gereken şey ise bu tür bir davranışın kendisidir. Halbuki Önder Apo; "Aşk en yaman savaştıran gerçeğimizdir" der. Sistemin özünü anlatan bireycilik bataklığından çıkmadıkça, özellikle bugünün dünyasında, aşk denildiğinde kişinin aklına hemen cinselliğin gelmesi son derece doğaldır. Bireycilik ve bencillik denilen hastalıklı ruh halini yaşayan bir kimse hakikatin en uzağındaki kimse olduğu için her şeye yabancıdır, kutsal her değere yabancıdır, en çok da kendisine yabancıdır. Buna karşılık aşk yabancılaşmayı aştırır; bireyi kendisiyle, cinsiyle, toplumuyla, insanlık ve evrensel gerçeklikle yeniden buluşturur. Aşk bizi bütün bunlarla bir kılar, bütün bunların aslında bizde var olduğunun bilincine ulaştırır. Aşk anlamaktan gelen müthiş heyecandır, oluşmanın sevinç yüklü heyecanını yaşamaktır. Heyecandan yoksun yaşam, aşksız yaşamdır.

Zihniyet devrimi kesintisiz bir devrimdir

Konfüçyüs'e, ülkenin idaresini ele geçirmiş olsa ne yapacağını, insan toplumunun mutluluğu, doğruya yöneltilmesi ve düzeltilmesi için neler düşündüğünü, nereden başlamak istediğini sorarlar. O da hemen; "Her şeyden önce isimleri ıslah etmeye çalışırdım, kavramlarla uğraşırdım" cevabını verir. Konfüçyüs, verilmesi gereken en doğru cevabı vermiştir. Önder Öcalan da son savunmasına bir 'kavramsal ve kuramsal çerçeve' çizerek başlamadı mı? Eskisinden kopup yeni bir toplumsal yaşamın inşasına yönelirken, yapılması gereken öncelikli çalışma budur. Çünkü; hasta ve hastalıklı bir sistemin kavramları ve isimleri de hastadır, çürümüştür, mikrop yüklüdür. Diğer kavramlar gibi aşk da bozulmuş, bir bataklıktan farksız bu sistemin pislikleri ve çirkinliklerinden yeterince nasibini almıştır. Ali Şeriati'nin de belirttiği gibi; *"Bizim en büyük sefaletimiz kelimelerin ve kavramların değişmesi, zayıflaması ve hatta bazen hastalanmasıdır. En mukaddes kelimeler ve kavramlar, bizim düşüncelerimizin ve duygularımızın ifadesidir. Eğer onlar değiştirilip saptırılırsa, türü, rengi ve şekli değiştirilirse artık konuşamayız ve bugün bunların birçoğunu kaybetmiş durumdayız."*

Kapitalist sistemin öncül krizi zihniyet krizidir

Kapitalist sistem baştan sona krizli bir sistemdir ve bu kriz günümüzde tam bir kaos halini almıştır. Ama bu sistemin öncül krizi elbette zihniyet krizidir; sistemin öteki krizleri kesinlikle zihniyet krizini izler, bir yerde bu krizin ürünleridir denilebilir. Zihniyet krizi isimler, kelimeler, kavramlar ve kuramların içinin boşaltılması ve böylece 'boş insanlar' haline getirilenlerin boş düşünüp boş konuşmasından doğan bir krizdir. İnsan kavramlarla düşünür, düşüncesini kavramlarla açıklar. Bilim kavramlarla yapılır. Bu açıdan kavramlar üzerinde yeniden düşünmek ve tüm kavramların içini özlerine uygun olarak yeniden doldurmak son derece önemli ve ciddi bir iştir.

Şeriati'nin de belirttiği gibi; kavramlar, başkalarına aktardığımız ve 'onların ruh ve düşünce derinliğine döktüğümüz' kutsal duygu ve düşüncelerimizi içine koyduğumuz testilere benzerler. Kapitalist modernite dünyasında bu testiler alabildiğine "kirlenmiş, bozulmuş ve çirkinleşmiş; kırık, tozlu ve pis testiler durumuna düşmüştür." Bunlarla uygarlık sisteminin zihinsel kalıplarını nasıl kırabilir ve kendi zihniyet devrimimizi nasıl yapabiliriz? "Böylesi testilerle kendinden geçen veya susuz birine bir duygunun latif şarabını veya bir düşüncenin berrak suyunu nasıl içirebiliriz?" Önderlik gerçeği bu alanda da muazzam bir devrime imza atmış ve arındırıp yenilediği testilerimize duygunun tatlı şarabını ve düşüncenin berrak suyunu doldurmuştur.

İsimler, kelimeler ve kavramların hazin gerçekliği böyle olsa da, elbette kapitalizmin her şeye hükmettiği iddia edilemez. Nitekim 19. yüzyılın sonu ve 20. yüzyıl devrimlerle dolu geçmişti. Bu tarihsel süreçlerde devrim, devrimci hareket, özgürlük, ilerleme, adalet, eşitlik, haklar, toplumsal ve bireysel özgürlükler gibi kavramlar mazlumları 'göğe merdiven dayama'ya kaldıracak kadar derin bir anlam gücü yüklenmişlerdi. 70'li yılların Türkiye ve Kürdistan'ında bile benzer bir durum vardı. Devrimci gençler, devrim yapma gereğinden söz ettiklerinde, herkesi coşkulu bir heyecan sarıyor, özgür bir dünyaya inanç yüzlere yansıyor, yürekler özgür yaşam ateşiyle yanıyordu. Henüz istenilen düzeyde sürüleştirilmemiş bir toplum gerçekliği, bazı değerlerin kalıntı halinde bile olsa ayakta kalmasına ve bu da sözü edilen duyguların yaşanmasına imkan sunuyordu. Ne var ki, bugünün dünyasında aynı kavramlar ve kelimelerin hiçbir saygınlığı ve kişiliği, hiçbir etkisi kalmamış gibidir. Bu kavramlar ve kelimeler "belirleyiciliğini, etkileyiciliğini, seçkin konumunu, gücünü ve makamını kaybetmiştir; yarı canlıdır, zayıftır, fakirdir, şahsiyetsizdir, haysiyetsizdir, rezildir, kirlidir, sapkındır, hastadır ve değişmiştir."

İncil'de, "Başlangıçta söz vardı, söz Tanrı'yla birlikteydi ve Tanrı sözdü" denir. Söz tanrısaldır. "Sözdeki erdem hiçbir şeyde yoktur. Zira söz, zat -Tanrı-sıfatlarından bir sıfattır." İsimler, kelimeler ve kavramlar bozulduğunda söz de ayağa düşer. Sözün değerini yitirdiği yerde ise her türlü alçalışın hükmünü konuşturması doğaldır. Kapitalist modernite çağı bu anlamda bir alçalış çağıdır, 'katı olan her şeyin buharlaşıp havaya karıştığı' bir çağdır; Tanrı'nın kendisinde nefes aldığı insana özgü tüm erdemlerin pazardaki herhangi bir malla takas edildiği bir çağdır. Bunun içindir ki, Nietzsche'nin Tanrı'nın öldüğünü ilan etmesi ve Foucault'nun "İnsan da öldü" demesi boşuna değildir. Yine de Önder Apo'nun dediği gibi, kendi ölümünü ilan etmek doğru bir tutum olamaz. Doğanın en harika varlığı olan insanın yaşaması ve Tanrı'nın insanda nefes almaya devam etmesi için, yaşamı ve yaşamla özdeş olan toplumsallığı tüm gücümüzle savunmaktan başka çaremiz yoktur. Çare, 'kavramsal ve kuramsal çerçeve' kadar Önderliğin öğretisini bir bütün olarak derinliğine kavrayıp özümsemek, Parti ve toplum yaşamında hayat buldurmaktır.

Kapitalist modernitede birey, grup ve toplumdan önce kavramlar ve kuramlar asimile edilir. Bunu bireyler, gruplar ve toplulukların asimile edilmesi izler. Sanılanın aksine, asimilasyon sadece anadil üzerinde uygulanmaz. İsimler, kavramlar ve kuramları asıl içeriğinden boşaltmak ve sistemin çıkarlarına denk düşen bir içerik kazandırıp insanların düşünmesini ya da düşünmemesini sağlamak da asimilasyondur. Önder Apo'nun değerlendirmeleri de bu gerçeklikle tam bir uyum içindedir; *"Asimilasyonda esas olan, iktidar ve sömürü mekanizmasının işlemesi için en az maliyetle köle oluşturmaktır. Öz kimliği ve direnci kırılıp dağıtılan ve asimile edilen gruplar, hakim elitin hizmetleri için en uygun kölelerin derlendiği bir konuma düşürülür. Burada asimile edilen kölenin temel işlevi, efendisine mutlak benzeşmek, onun eki ve uzantısı olma uğruna her türlü çabayı göstererek kendini kanıtlamak, böylelikle sistemde kendisine yer yapmaktır."*

Kürt toplumu kuşkusuz bu açıdan asimilasyonu en yoğun şekilde yaşayan bir toplumdur. Kültür, direniş demektir. Bir yerde direniş varsa, orada direnen güç, özünde kültürdür. Toplum ile kültür arasında özdeşlik vardır. Bu nedenle kültür çözülme ve dağılmaya başladığında toplum ayakta duramaz, o da çürür ve dağılır. Toplumu savunmak kültürü savunmaktır. Bugün Kürdistan'da yaşamın bütün alanları vahşi bir soykırım altındadır. Kültürel soykırıma korkunç bir ivme kazandıran faşist-sömürgeci AKP devleti, 'sapık dinin eşekleştirici' gücünü de arkasına alarak, evrensel nitelikteki Kürt kültürünü yok etmeye çalışmaktadır. İktidarını sağlama almak ve sömürü mekanizmasını kusursuz çalıştırmak için buna ihtiyacı vardır. Asimilasyon politikasına bunun için başvurmaktadır. Çünkü; "Asimilasyonu yaşayan toplum en uysal, en çalışkan ve uşaklıkta yarışan; vicdansız, ahlaksız ve terbiyesiz insan taslaklarından oluşur."

Sapık din asimilasyonist dindir

Önder Apo'nun kendisini 'sosyalist bir Müslüman' olarak tanımlamasını çok anlamlı ve değerli buluyorum. Kültürel İslam'ın büyük değerini anlıyor ya da anlamaya çalışıyorum. Kültürel İslam'ı savunmamanın İslam'ı AKP'nin tekeline bırakmak olduğunu, bunun da toplumu savunmaktan vazgeçmek anlamına geldiğini, aynı şekilde bu yaklaşımın kültürel soykırıma hizmet ettiğini biliyorum. Ama yine de bu konuda söz söylemeyi işin ehli olanlara bırakmak gerekir. Dinin 'eşekleştirici' etkisinden söz etmişken, sözü sahih İslam'ın seçkin temsilcilerinden biri olan Ali Şeriati'ye vermek hem doğru hem çok daha anlamlı olacaktır.

"Sapık din benim toplum karşısındaki sorumluluklarımı iki şekilde köreltir: Birincisi, benim elimden alınan ve mahrum bırakıldığım bir takım ihtiyaçlarım var. Benim insan olmam ve insani bilinç taşımam sebebiyle onları geri almam gerekir. Aynı şekilde adalet arayışına olan ihtiyacım nedeniyle zulmü kabul etmemem gerekir. Din beni zulüm ve gasp yükü altına girmeye zorluyor, susmaya ve sabretmeye çağırıyor, durumumu Hz. Abbas'a havale ediyor ve sorumluluğu üzerimden kaldırıyor.

İkincisi; öte yandan toplumun kaderine karşı günah işliyorum, hainlik ediyorum, cinayet işliyorum; insani sorumluluk ve sosyal bilinç beni ister istemez bunları telafi etmeye, halka hizmet etmeye ve haklarını geri vermeye zorluyor. Şu ana kadar onlara hainlik ettimse ve karşılarında ilgisiz kaldımsa, şimdi bu kusuru, bu hataları telafi ediyorum. Fakat din bu sapık şekliyle beni aldatıyor; hırsızlık yaptığın, cinayet işlediğin, halkın geleceğini başkalarına sattığın

Savaşmadan savaşı kazanmak için ilkin kendi kişiliğimizdeki savaşı kazanmamız gerekir. Bize bu savaşı kazandıracak olan 'biraz toplumsal namus, biraz da aşk ve akıl'dır. Bahanenin değil, 'hakkın ve halkın' delisiysek, bu savaşı kesinlikle kazanırız. Toplumsal namus, mutlak anlamda bir topluma bağlı yaşamak; aşk, bu toplumu özgürlüğe taşımak; akıl, bunun yol ve yöntemini bulup uygulamaktır.

doğru. Ama bunun telafi yolu geri vermek değil ki. Zaten geri verilmez de. Bunun daha basit bir yolu var. Nedir? Şu duayı kıbleye dönerek altı kez oku; artık işin tamamdır. Şu yediğin paradan biraz da bize ver. Artık iş bitmiş, günahların bağışlanmıştır. Yani şefaat, bağışlanma ve af! Böyle bir dinin Tanrısı bütün kötülüklere ve çirkinliklere göz yumar; günahların çöldeki kum, göklerdeki yıldız ve denizlerdeki köpük kadar çok olsa dahi bir üflemede yok eder."

İşin özeti şudur; hiyerarşik ve devletçi uygarlık sistemi asimilasyonisttir. Bu sistemde zihniyet tekelciliği ve asimilasyon birbiriyle örtüşür. Dil dar anlamda kültürdür ve kültür de toplumu anlatır. Bir toplumun kültür biçiminde karşımıza çıkan tüm anlam birikimi dilde, dili oluşturan isim, sözcük, kavram ve kuramlarda somutlaşır. Bu açıdan her isim, sözcük ve kavram kutsal bir anlam yüklenir. Uygarlık güçleri aynı isimler, sözcükler ve kavramları gasp edip içeriğinden boşaltır veya yeni bir içeriğe kavuştururlar. Soylu bir kişilik olan Mani'nin adının kimi ruhsal hastalıklarla - manik depresif gibi- anılmasına benzer biçimde, sözcükler ve kavramlara özlerine tamamen ters bir anlam atfederler. Örneğin; Kürtçe'nin Dersim'de kullanılan Kirmanckî (Zazaca) lehçesinde 'öküz' sözcüğü, başka dillerdekinin tersi bir anlama sahiptir. Yiğitliği ile övülen erkek, bir 'Gao Qer'dir. 'Qer' sözcüğü günümüzde 'kara'nın karşılığı olarak kullanılsa da, gerçekte 'kutsal' kavramına denk düşer, karşılığı 'kutsal öküz'dür. Oysa günümüz Türkçesiyle birine 'öküz' demek; onu bönlük, kabalık, görgüsüzlük ve anlayışsızlıkla itham etmek demektir. Kapitalist modernite dünyasında neredeyse tüm isimler, sözcükler ve kavramlar 'Ga' ile aynı akıbete uğrayıp özünden boşaltılmış, ağırlığını yitirmiştir.

Sistem içinde yer alıp da konuştuklarını söyleyenlerin bazı kelimelerden neyi anladıklarına bakalım: Sen, "İnsanlığın geçmişi daha gerçektir" dersin, o geçmişi 'omuzdan indirilmesi gereken bir ölü ağırlığı' sayar. Sen, özgürlüğü 'Bir' olanların 'Bir'de 'Bir' olmaları ve yine de 'Bir' olarak kalmaları biçiminde tanımlarsın; onun içinse özgürlük 'kimsenin kendisine karışmaması' ve canı ne istiyorsa onu yapmasıdır. Sen, 'toplumum' dersin, o 'ben' der. Sen, geleceği inşa etmekten söz edersin, o 'an'ı yaşa!' diye çığlık atar. Özcesi aynı sözcükleri kullansanız bile konuştuğunuz dil ayrıdır; birinizinki anlamın, diğerininki maddiyatın dilidir.

Burada adını sıkça zikrettiğim, değerlendirmelerinden alıntı yaptığım, alıntı yapmadığım yerlerde ise görüşlerinden oldukça yararlandığım demokratik İslam'ın büyük temsilcisi Ali Şeriati, Hz. Muhammed'in ünlü bir hadisine atıfta bulunur. İslam Peygamberi, "Bir kavme benzeyen ondan sayılır" der. Cahiliye dönemi insanına benzeyen veya söz gelimi Bizans'ın uygar yaşamına öykünen kimse onlardan sayılır demek ister. Peygamber, bu hadisinde asimilasyon olgusunu tanımlar gibidir. Buradaki 'benzeme'de bir olumsuzlama vardır. 'Başka bir kavme benzemek', sıkça başvurulması gereken bir kendini yenileme eylemi değildir; asimilasyondur, maymun misali taklit etmedir. Sistemde benzemek, benzeri olunmak istenen varlığın kendisi olmaya götürmez. Bu durumda benzemek isteyen kendisi olmaktan çıktığı gibi, başkasının kimliğini de içselleştiremez. "O halde benzeyen ve asimile olan insan değildir, insan gibidir, insanımsıdır." Kendi özgün kimliğinden kopmuş ama gerçek anlamda başkası da olamamıştır. Nitekim Batılı sömürgeciler böylelerini 'uygar insan' saymazlar, 'asimilado' diye tanımlarlar. Asimilado, "Batı emperyalizminin safındadır ama Batılı değildir. Batıcı, Batılı'dan ayrıdır. İnsanı taklit eden maymun hayvanlardan uzaklaşır ama insan olamaz." Ne yazık ki kapitalist modernitede insan her şeyi taklit eden bir maymun derekesine düşürülmüştür.

Münafıklık, bir kalpte iki sevgi taşımaktır

Önder Apo, 'Uygarlık' adlı savunmasında, *"Herkesin, moderniteyi tüm zihin kalıplarında yıktıktan sonra, yaşadığı ana-baba ilişkilerine bakmasını tavsiye ederim. Aynı bakış açılarını neolitikten kalma 'köyün tüm ilişkilerine' de yansıtmalarını isterim. Modernitenin en büyük zaferi, şüphesiz inşa edilmiş on beş bin yıllık kültüre bakışımızı yıkması ve bu kültürü hiçe indirgemeyi başarmasıdır. Bu kadar yıkılmış ve hiçe indirgenmiş birey ve topluluklarından soylu, özgür bir bakış, direniş ve yaşam tutkusunun beklenemeyeceği anlaşılır bir şeydir"* der. Bir dönem kendisinin de modernite hastalığına tutulup, anne ve baba dahil, bu toprakların her şeyinden kaçmak istediğini ve 'hayatta en büyük alçaklığı'nın bu olduğunu sıkça kendisine itiraf ettiğini belirtir. Bu belirlemelerde bir çağrı kadar görkemli bir özeleştiri, buna paralel olarak muazzam bir ruhsal ve zihinsel yüceliş vardır. Büyük ruhsal yücelişler elbette derinlikli özeleştiriler ve buna bağlı olarak yaşanan kopuşlar temelinde gerçekleşir. Sahtelikten kopuş ve doğrunun inşası ile sonuçlanmamış bir özeleştirisel duruşun hakikat yolculuğu karşısında hiçbir değeri yoktur. Demek ki sorun öncelikli olarak zihniyet sorunudur, zihniyet devrimini başarma sorunudur. "Zihniyet devrimi olmadan, devrimci olmak bir yana, sıradan ahlaklı bir insan bile olunamaz." Zihniyette kopuşu yaşamayan, özgür yaşama adım atamaz. Zihniyet devriminin de kesintisiz sürdürülmesi gereken bir devrim olduğunu asla unutmamak gerekir.

'Çeşmelerinden bal ve süt akan ülke'ye, Güneş Ülkesi'ne kavuşma tutkusu olmadan kopuş olmaz, olsa da bir anlam ifade etmez. Kopuş, çürümüş olanı geride bırakmak; kavuşma tutkusu ise, yeni olana sevgiyle bağlanmaktır. Musa'nın eylemi bize bunu anlatır. Çıkış, kopuş ve kaçış bu eylemin içeriğini en özlü biçimde anlatan üç temel kavramdır. Bu hiç de kolay geçen bir eylem olmamıştır. Uzun süren esaret süreci, Musa'nın kavmini kendi gerçeğinden oldukça uzaklaştırmıştır. Parçalanan, sadece bu kavmin organik birliği değildir; aynı şekilde beyinler ve yürekler de paramparça olmuştur. Yani Musa'nın kavminden insanların uzun esaret yaşamı boyunca içselleştirdiği bir yığın kölece alışkanlıkları vardır. Bu yüzden uzun süre 'ana topraklar'a kavuşma umudu ile köle yaşamına özlem arasında gidip gelirler. Bir olguya kara sevda misali bağlılıkla ona en alçakça ihanet arasında gidip gelmek gibi sallantılı bir duruştur bu. Daha doğrusu, Musa'nın karşısında 'bir yüreğe iki sevgi sığdıran' bir kavim bulunmaktadır. Bu durum 'ana topraklara özgürlük yürüyüşü'nü alabildiğine sorunlu hale getirir. Duygu ve düşünce birliği, bütünlüğü olmadan, her haklı dava için girişilen mücadele süreçlerinde en ağır sorunların yaşanması kaçınılmazdır. Biz de halk olarak on yıllardır kültürel soykırım kıskacındayız ve Musa'nın o dönemki kavminin üyeleriyle benzer özellikler edinmişiz. Yani yaşantımızın her alanında benzer nitelikte ürkütücü bir parçalanmayı bizler de yaşıyoruz.

Üzerinde durmaya çalıştığım hususları anlaşılır kılmak için iki anlamlı örnek daha verebilirim. Ünlü tasavvufçulardan Fudayl Bin İyaz, bir gün kucaklayıp bağrına bastığı küçük çocuğunu sevip okşamaya başlar. Küçük, babasına, "Babacığım! Beni seviyor musun?" diye sorar. Baba, "Elbette seviyorum!" der. Çocuk sorularına devam eder: "Peki, Allah'ı seviyor musun?" Babanın bu soruya cevabı da aynı kesinlik ve kesinlikte olumlu olur. Çocuk, "Peki, senin kaç tane kalbin var?" diye sorar. Baba, bir tane kalbinin olduğunu söyler. Küçüğün sorduğu son soru, çocuktan al haberi dedirtecek niteliktedir; "Bir kalbe iki sevgiyi nasıl sığdırıyorsun?" İki sevgiyi bir yüreğe sığdırmaya çalışmak, aşk olarak hakikatten kopmaktır. Çünkü; hakikat bütündür.

'Edep', yolun ışığıdır. Edep, öğrencisini eğiten öğretmen; müridi, mürşide götüren kılavuzdur. Edepten yoksunluk demek, hiç öğrenmemek, cehalete demir atmak ve kendini bilmekten kaçmak demektir. Kendi gerçeğimizde en çok ürkmemiz gereken hususun işin adabından uzaklık, yani edepsizlik olduğu açıktır. Alevilikte sözü çokça edilen ve en ağır suç olarak mahkum edilen yoldan çıkma, edep halkasından kopmakla başlar.

Benzer bir hikaye Hz. İsa için de anlatılır. Kendisine yol arkadaşı olmak için yanına gelen birine İsa, "Arkadaşım olmak istiyorsan beni seveceksin" der. Yol arkadaşı olma talebini dillendiren kişi, kendisini sevdiğine inandığı için böyle bir talepte bulunduğunu söyler. İsa, bunun yetmediğini ve buna bağlı olarak kendisinden başkasını sevmemesi gerektiğini belirtir. Talepte bulunan, bir sevgilisinin olduğunu ama hem kendisinin hem de onu sevebileceğini söyler. İsa, adama; "Sen bir ikiyüzlüsün, iki şey birden sevilmez" diye çıkışır. Bu her iki hikayede de anlatılmak istenen şey açıktır, yoruma gerek yoktur; sevgi parçalanamaz.

Büyük ariflerden birinin dediği gibi, "İnsan suretiyle değil, siretiyle insandır." Yani insanı insan yapan şey zahiri varlığı ve biçimi değil, duruşu, davranışları, hal ve hareketleridir. Kişilik kendini eylemde görünür hale getirir. Hakikati yaşayan bir kişilik zahiri ve batını ile bir bütündür, neyse odur, içi ve dışı birdir. İkiyüzlülük, kişilikteki parçalanmanın bir sonucudur. İsa'nın sözleriyle ifade edilecek olursa, böyle bir kişilik badana vurulmuş bir mezarlığı andırır; uzaktan görünüşü güzeldir fakat yanına varılıp içine bakıldığında, çürümüş kemik yığınları ve sayısız murdarlıkla dolu olduğu görülür. Hakikatten kopmak böyle bir şeydir; kişilikteki parçalanmışlığın sonucu budur. Bazılarının beğenmediği İslam, bu konuda hakikate çok daha yakındır. En azından demokratik İslam için bu böyledir. Kur'an'da, Hak ve hakikate yabancı olanlar için, "Onlar diri olmayan ölülerdir" denir. Müminler ise Rab'lerinin nezdinde diridir. "Kişinin bu yola baş koyup başsız olarak yürümesi gerekir. Bu zümre var olan yoklardır, oysa biganeler -yabancı kalanlar ve ilgisizler- yok olan varlardır. Nefsiyle diri olan hakikatte ölüdür. Bedenin ölümü ölüm, yok oluşu da yok oluş değildir. Vücut bulunan bir yerde canan namahremdir. Öyle olunca kişi bedeniyle nereye varabilir ki!"

Edep yolun ışığıdır

Cezaevinden yazan ve üzerinde durduğum hususlarla yakından ilgilenen bir arkadaş mektubunda, mürşit-mürit ilişkisi üzerinde duruyor; bu ilişkide önemli olan şeyin edep halkasını yakalamak olduğunu belirtiyordu. Mürşitle ilişkide adabı gözetmek demek, yüksek bir anlama gücü temelinde mürşidi izlemek demektir. Mürşidi taklit eden, kendini onun yerine koymuş sayılır ve bunun edeple ilgisi yoktur. Bu açıdan kişinin yüreğiyle beynini birleştirip mürşidi anlaması, hakikat yolunun sağlıklı bir yolcusu olması için vazgeçilmezdir. Anlamanın özgürlük olması bu çerçevede anlaşılmalıdır. Mürşitsiz yol yürümek yoldan sapmaktır. Özgürlük olarak anlamak, hiç kuşkusuz mürşidi anlamaktır. Adap, hem toplumsal ahlaka uygun davranmayı hem de yol ve yöntemi ifade eder. Sözünü ettiğim arkadaşın deyişiyle pusula nasıl sürekli hep aynı yönü gösteriyorsa, müridin yüzü de hep mürşide dönük olmalı, hep ona bakmalı ve her an onu izleyip uygulamalıdır. Ona bakmaktan vazgeçen karanlığa gömülmüştür ve görmesi mümkün değildir.

Andığım arkadaşın aynı konuya ilişkin kendisinden verdiği güzel bir örnek vardı. Bilindiği gibi Önder Apo'ya uzun süre televizyon verilmemişti. Uyma adabını gözetmek adına, bu arkadaş da televizyon talebinde bulunmuyor. Aradan uzun süre geçince bazı arkadaşlar süreci daha fazla uzatmamasını istiyor. Haberleri, yorumları ve belgeselleri izleme, dünyada ve ülkedeki gelişmeleri takip etme gibi yararlarından söz ederek televizyon almasını dayatıyor. Kimi arkadaşlar ise, "Televizyonsuz hiç canın sıkılmıyor mu?" diye soruyorlar. Arkadaş bu soru karşısında nefsine baktığını ve can sıkıntısı gibi bir hastalık halinin nasıl da insanın adeta vazgeçilmez bir özelliği gibi sunulduğunu fark ettiğini belirtiyor ve şöyle devam ediyordu:

"Önder Apo yaşamın her anına büyük bir heyecan ve tutkuyla yaklaşırken, O'na bağlı olduğunu söyleyen birinin can sıkıntısına düşmesinin edeple hiçbir ilişkisi yoktur. Can sıkıntısı çeken kişi belki onu işitmiş ama kesinlikle dinlememiştir... Can sıkılması edepsizlik halidir, riyakarlık ve ikiyüzlülüktür. Yoldaş olmanın hakikatinde hakikatli olmak, sürekli onu temaşa etmeyi gerektirmez mi? Nasıl ki pusula hep şaşmaz biçimde bağlı olduğu yönü gösteriyorsa, aynı biçimde bağlılık iddiasında olan da hep ona dönme zorunluluğunda değil midir? Ve eğer yönü hep o ise, yani hep ona bakıyor ve hep onu görüyorsa, o vakit canı niye sıkılıyor? Demek ki ya ona bakmamıştır ya da ona başka gözle bakmıştır."

'Edep', yolun ışığıdır. Edep öğrencisini eğiten öğretmen, müridi mürşide götüren kılavuzdur. Edepten yoksunluk demek hiç öğrenmemek, cehalete demir atmak ve kendini bilmekten kaçmak demektir. Kendi gerçeğimizde en çok ürkmemiz gereken hususun işin adabından uzaklık, yani edepsizlik olduğu açıktır. Alevilikte sözü çokça edilen ve en ağır suç olarak mahkum edilen yoldan çıkma, edep halkasından kopmakla başlar. Bu inanç sisteminde düşkünlüğün başladığı yer burasıdır. Yola girmek ise, her şeyden önce bir halkaya dahil olmayı gerektirir. Bu doğruyu her zaman önemsediğimi belirtebilirim. Derinliğine hakim olmasam da, bunun bizi iyi yerlere götüreceğine hep inandım. Özellikle günümüz dünyasında her yerde ve sık aralıklarla "Edep yahu" diyerek edebin hayati gereğini sürekli hatırlatmak gerekir diye düşünüyorum.

Yolcu yola koyulduğunda, hatta yolda yürümeye niyet ettiğinde, yolu açan ve yola ışık tutan bir mürşidi kabul etmiş sayılır. Bitmesi imkansız denilecek nitelikte olan bu yolun derinliklere götüren mesafesi yolcunun enerjisine, bu enerji de mürşidinden aldığı paha biçilmez gıdaya bağlıdır. Gıda bu yolun yolcusunun bir sevgi değirmenini andıran yüreğinde öğütüldükçe, enerji halini

alır. Gıda tanelerini sevgi değirmeninden geçirmeyen kimse kesinlikle sağlıklı beslenemez. Beslenmeyen beden de ruhu kendinde hapsederek tüketir. Hamur olup yeniden karılmak için önce un olunması gerektiğini söyleyenler ne kadar da haklılar!

Bizim mürşidimiz Önderliğimizdir, Önder Apo'dur. O bizim hakikat rehberimizdir. İyi, güzel, doğru ve özgür olan ondadır; yol odur, aşk odur. 'Büyük inanç ve düşünce boğuşmaları sonucunda evrenin işleyiş yasalarının özüne varan' bir Önderlik gerçeğinden söz ediyoruz. O, tüm insanlık tarihi boyunca olumlu anlamda bulunup sahip çıkılması gereken ne varsa, hepsini sentezleyip süzülmüş bal kıvamında hakikat yolunun yolcularına sunmuştur. Hakikat eğer anlamın dile gelmesi, dilde ifadeye kavuşması ve yapılanması ise, O, tek başına sürdürdüğü hakikati arayış yürüyüşünde sırlarını çözdüğü hakikati önümüze sermiştir. Yeni bir yürüyüşe kalkmanın ne anlamı ne de gereği vardır. Gerekli olan, kavramasını başarmaktır.

Onun sözü üzerine söz söylemek haddini bilmemektir. Söz mürşitteyse, onun söz deryasına dalıp anlamın gücüyle donanmak yerine kendince söz söylemek, gerçekte sözün gücünden mahrum kalmaktır. Kürtlerin tarihleri ve toplumsallıklarının derinliklerindeki tüm hakikatler, geliştirdikleri tüm direnişlerdeki anlam, hakikatin en eski tanrıça inançlarından Zerdüştlüğe kadar sürüp gelen tüm ifade biçimleri bir sentez olarak onun öğretisinde birleşmiştir. 'Geçmişin tüm mitolojik, dinsel ve felsefi öğretileri kadar çağdaş sosyal bilimin de öğretmek istediği, yine tüm direniş savaşları ve isyanlarının tek tek ve toplu olarak dile getirmek istediği hakikatler' onun öğretisinin içinde yer almaktadır. Hakikat yolunun yolcusuna düşen görev, inşasına giriştiğimiz Demokratik Ulus'un zihninde ve bedeninde temsil edilen ve onun 'süzülmüş bal' diye tanımladığı öğretisini kavramak, özümsemek ve pratikleştirmektir. 'Mürit' olarak özgürlük militanı, tam bir eylem insanıdır; ruhu cana, sözü bedene dökendir; Demokratik Ulus'un inşası çalışmasına kenetlenen ve bu çalışmada sonuç alan bir özgürlük savaşçısıdır.

Yetersiz devrimci, kendi nefsinin yol arkadaşıdır

Önder Apo, eserlerinde ve esas olarak da tüm savunmalarında temsil ettiği önderliği kapsamlı olarak tanımlamakta, izleyicilerine bu Önderlik gerçeği ile nasıl bütünleşeceklerini netçe göstermektedir. 'Bir Halkı Savunmak' adlı kitabında konuya ilişkin şu belirlemeleri oldukça çarpıcıdır; "*Bu çizgideki önderlik tüm evreni, insansal varoluşu, toplumsal gerçekliğimizi ve halkın demokratik özgürlüğünü bağrında taşımaktadır. Sadece ulusal değil evrenseldir. Kusuru ve yanlışlıkları varsa bu temel kategorilerde aranmalıdır. Yoksa gölgesine sığınarak, basit bencil veya kölecil dünyalar kurarak yaşanabileceğini sanmak gaflet ve hatta sapıklıktır. Savunmam gerçekleştirilen önderliğin tüm temel niteliklerini yansıtmaktadır. İlgi duyanlara öncelikle düşen görev kavramasını başarmaktır. Eğer yanlış ve yetersiz bulunan hususlar varsa, bunları göstermek ve tamamlamak yoldaşlığın gereklerindendir. Görünüşte katılım gösteriyormuş gibi davranıp pratikte başka konumlar arz eylemek eski tabirle 'münafıklıktır'. Önderlik gerçekliğim kabul edilmeyebilir. Bu durumda uygun bir açıklama ile ayrılmak bir haktır. Anladık, deyip katılmamak veya katıldım, deyip gerekeni yapmamak yoz ve sorumsuz bir yaşamı ifade eder ki, bunun da kalıcılığı ve anlamı olamaz.*"

Kuşkusuz, bu Önderliğin tarzında dayatma yoktur. Önderlik gerçeğiyle bütünleşmek bilgeliği, yani teorik özü kavrama ve ideolojik yetkinliğe ulaşmayı, sürekli örgütlü ve eylemli yaşamayı, kendi kendine yetmeyi, bilimselliğe sarılmayı ve toplumsallığa aşk düzeyinde bağlanmayı, bildiğine inanmayı ve inandığını önünde durulamaz bir tutkuyla yerine getirmeyi, en önemlisi de yüksek bir kararlılık ve iradeye sahip olmayı gerektirir. Geri toplumsal özelliklerden kopmakta kararlılık göstermeyen, özgürleşmeye tutkuyla yaklaşmayan ve politikleşmekten kaçan kişiler için Önderlik gerçeğiyle bütünleşmek elbette kolay değildir. Kaldı ki, böylesi anlamlı bir eyleme yönelirken işe zorlukları düşünerek başlamanın daha ilk adımda tökezlemeye yol açması kaçınılmazdır. Belirleyici olan yaşamın 'niçin'ini doğru cevaplamak ve cevabının arkasında durmaktır. Niçin yaşaması gerektiğini bilen biri, kesinlikle yaşamın nasılına katlanmasını da bilir. Önderlik felsefesine göre, toplumsallıkla bağlantılı bir bireysel yaşamı olan bir insanın PKK'nin ideolojik ve politik çizgisinde çözümleyemeyeceği ve sonuç alamayacağı bir politik çalışma olamaz. "*Tarihin ve toplumun hayati akışında eğer birey kadro ve örgüt başarılı sonuç alamıyorsa, bunda esas sorumluluk kişilikteki ve örgüt yapılanmasındaki tutuculuktur, dogmatizmdir; son tahlilde doğru ve yeterli özgürleşememedir.*"

Sorunu daha da anlaşılır kılmak için burada yine ariflerin bu soruna yaklaşımını ifade eden bir hikaye ile devam etmek isterim. Bu hikayenin, bizi de anlattığından ve Önderlik gerçeğine yaklaşımımıza ışık tuttuğundan eminim. Rivayete göre, bir gün Cüneyd-i Bağdadi'nin meclisine gelen bir gençte değişik bir durum ortaya çıkar. Bu genç tövbe edip elinde avucunda ne varsa hepsini dağıtır, hak sahiplerinin haklarını öder. Geriye kalan bin altını ise Cüneyd'e vermeyi tasarlar. Fakat çevresindekiler, "Cüneyd-i Bağdadi dünyayı kabul eden bir şahsiyet değildir. Onu böylesi şeylere bulaştırmak doğru olmaz" derler. Bunun üzerine sözü edilen genç altınları alıp Dîcle'nin kenarına gider. Burada oturup elinde hiç altın kalmayana kadar teker teker hepsini Dîcle'nin sularına atar. Ardından kalkıp evine gider. Daha sonra aynı gençle karşılaşan Cüneyd, "Bir kere atılması gereken bir adımı sen bin kere atar mısın? Git buradan! Zira bize yaramazsın. Bunların hepsini toptan ve birden suya atayım diye hiç kalbinden geçmedi mi? Eğer bu yolda da hesabı böyle yapacaksan, buradan defolup git! Zira bu anlayışınla bir yere varamazsın. Hemen geriye dönüp çarşı ve pazardaki işinle meşgul ol. Çünkü; hesap yapmak ve fayda gözetmek ancak çarşı ve pazarda uygun olur!" der.

İnsanın kendi özüne dönüş yapmasının biricik yolu, tutuculuğu ve dogmatizmi aşması, aynı anlamda zihniyet esnekliğini yeniden kazanmasıdır. Bunun çaresi Apocu zihniyet devrimidir. Sistemin zihniyet kalıpları parçalanıp yeni 'zihniyet kalıpları' başarıyla döşenmediği sürece, Apocu devrimcilik ruhunu yakalamak imkansızdır.

Bu hikayedeki gencin tutumunu ve Cüneyd'in yaklaşımını anlamlı bir yoruma tabi tutabiliriz. Altın, küfür düzeni ile özdeş olan devletçi uygarlık sistemini sembolize eder. Demokratik uygarlığın tersine, maddi uygarlıktır bu; maddeye tapınan ve madde peşinde koşanların uygarlığıdır. Altından kurtulmak, tümüyle maddiyata boğulmuş uygarlık yaşamından ve onun etkisinde bulunan kendi nefsinden kurtulmaktır. Politik ve ahlaki yaşama yönelirken ikircikli bir ruh hali içinde olmak, yalandan ve yanlıştan kopmakta tereddüt etmektir. Altını suya teker teker atmak bu ikircikli ve kararsız ruh halinin dışavurumudur. Burada atılması gereken tek bir adım vardır, o da devletçi uygarlık yaşamından anında kopmaktır. Tek adımda başarılması gereken bu eylem, 'bin adım'a yayılamaz. Uygarlığa ait her şey, görünür ve görünmez her ilişki, büyüğünden küçüğüne her etki ve her ilgi, zihinsel, düşünsel, ruhsal ve maddi her türlü kir ve pas aynı anda geride bırakılmalıdır. Edep budur, adap budur.

Hakikat yürüyüşüne kalkışanın ulaşması gereken pek çok menzil vardır ve bu menzillerden ilkine küfür düzeninden kopuşla ulaşılır. Sistemden kopmakta kararsız ve tereddütlü kişi, aradan yıllar geçse dahi, henüz ilk menzilin bile uzağında kalacaktır. Nitekim Önderliğimizin "*En azından şimdiye kadarki haliyle hepinizin Önderlik gerçekliğime katılımı 'ilk kurşun'u, 'ilk eylem'i, 'ilk baskın'ı, 'ilk şahadet'i ve tabii ki 'ilk söz'ü aşmamıştır*" belirlemesi tam da bu anlama gelmektedir. İlk adım olarak başlangıçtaki katılım, nefs savaşına giriş yapmayı ifade eder. Bir yığın yetersizlikle yüklü geçen bu savaşımda ayak sürüyen halimizle elbette hakikat yolculuğunda öteki makamlara varamayız; dolap beygirinin pratiğini sergileriz.

Hallac-ı Mansur'da adap, geçilmesi gereken kırk makamdan ilkidir. Kırkıncı makamda bidayete ulaşılır ve bidayet başlangıçtır. Bütün bu makamlardan geçen arifin bunun ardından yapacağı her iş sağlıklı olacak, asla tekrara düşmeyi yaşamayacaktır. Bilgelerin tefekkür dediği ve bizim yoğunlaşma diye tanımladığımız olgu bile kırk makamdan sadece biridir ve eylemenin düşünceyle bağını gösterir. Ancak kırk makam geçildiğinde veya özünde iç içe olan bu makamlar birlikte başarıyla temsil edildiğinde hakikat yolculuğunda sağlıklı yol alınabilir. Hala kişilik sorunlarından, eksiklikleri ve yetersizliklerinden söz etmek bile -ki, kişilik nefs anlamındadır-, belirtilen 'ilkler'i aşmamış olmanın göstergesidir. Müritlik de zaten bu demektir. Önderliğimizin geçmişte 'müritlik' anlayışını nasıl şiddetle eleştirip mahkum ettiğini çok iyi biliyoruz. Bu değerlendirmemde sıkça hakikatin bütünlüğüne dikkat çekmeye çalışıyorum. Kırk makam bütündür. Örgütlenmiş ve eylemsel kılınmış hakikat olarak kadro ile kırk makama bir bütün biçiminde yaklaşıp başlangıca ulaşan arif, özünde birdir. Onlar Bir olup Bir'de bütünleşenlerdir, sadık yol arkadaşlarıdır.

Bu hikayede gözden kaçırılmaması gereken bir husus da gencin sözde kurtulmayı düşündüğü şeyi Cüneyd'in kabul edeceğine inanması, altınları ona vermeyi aklından geçirmesidir. Buradaki hakikat, yetersiz müridin yetersizliğine yol açan kirlenmişliğini mürşidine de taşıdığı gerçeğidir. Bilindiği üzere tekrar, yozlaştırır; yetersizlikte tekrarı yaşamak yozlaşmaya götürür. Bizim sürekli kendimizi tekrarladığımızı dile getiren Önder Apo, "Siz beni de kendi yozlaşmışlığınıza bulaştırmaya çalışıyorsunuz. Hep kendinizi tekrarladığınız için ben de döne-dolaşa sürekli aynı hususlar üzerinde duruyor ve kendimi tekrar ediyorum" diyordu. Tekrar, kendi nefsine yenik düşmektir. Nefsine yoldaş olan, mürşidin yol arkadaşı olamaz.

Nefsin kirini mürşide taşımadan söz etmişken, bir örnekle bunu biraz daha anlaşılır kılmak isterim. Örneğimi yine arifler gerçeğinden vereceğim. Geçerken andığım Ebu Bekir Şibli ceplerini şekerle doldurur, çocukları gördüğü her yerde yanlarına gidip, "Allah deyin, ağzınıza şeker koyacağım" dermiş. Daha sonra bu kez ceplerine altın ve gümüş para doldurur ve çocuklarla karşılaştığında, bir kere Allah diyen kişinin ağzını altınla dolduracağını söylermiş. Bir süre sonra kıskançlık duygusuna kapılmış olarak, "Her kim Allah'ın adını ağzına alırsa, bu kılıçla başını uçururum" demeye başlamış. Bu değişimi görenler "Daha önce bu iş için altın ve şeker ikram ediyordun, şimdi baş mı uçuruyorsun?" dediklerinde, Şibli şu cevabı vermiş; "Evet öyle! Daha önce sanıyordum ki, onlar onu hakiki bir şekilde ve bilerek anmaktadır. Şimdi anlaşıldı ki, gaflette oldukları halde ve adet yerini bulsun diye onu anıyorlar ve ben onun kirli diller tarafından zikredilmesini caiz görmüyorum." Bu kısa hikayeden sonra Önderlik gerçeğine yaklaşım konusunda fazla söze gerek yoktur. Özgürlüğün amaçları kadar araçlarının da temiz olmasını gerektirmesi yine bu meyandadır.

14 Temmuz Direnişi vesilesiyle Kemal Pir Yoldaş'ın anısına yazdığım bir yazıda, Önder Apo'dan 'Yolun Işığı' diye söz etmiştim. Daha sonra bu tanımlama üzerinde yoğunlaştığımda, geçmişte sıkça anlattığım ateşin keşfine çıkmış dört kelebeğin hikayesi aklıma geldi. Birinci kelebek "Ateş aydınlatan bir şeydir, ateşin sırrı işte budur" demişti. Ben de tıpkı birinci kelebek misali Önder Öcalan'ı salt aydınlık ile özdeşleştirmiştim. Çünkü; O'nda bulduğum ilk şey 'ışık'tı ve hala o sınırda durduğumu fark ettim. Bilindiği gibi birinci kelebek ateşin sırrını çözememişti ve sözleri benim belirlememle bire bir örtüşüyordu. Demek ki ben ikinci kelebeğin düzeyine bile varmamışım diye düşündüm. Oysa Önderliğimiz, "*Benim bedenen diri olmam veya ölmem belirleyici değildir. Ulaşılan anlam, irade ve ahlak belirleyicidir. Bu yalnız ben değil, bende dile gelen tüm bir evren, var olan insanlık ve toplumsal gerçekliğimizdir. Ona dayalı halkımızın demokratik, özgür ve eşitlik içinde yeniden yapılanmasıdır*" diyordu.

Doğrudan kendi belirlemelerinden aktardığım bu tanım, Önderliğin bir bütünlüğü anlattığını ayan beyan ortaya koyuyor. Bu Önderlik tanımı her şeyi içerir, her şey ondadır ve o her şeydedir. Hakikat odur; o evren ve insandır, o toplumdur, o özgürlüktür, o yaşamın kendisidir. Dolayısıyla kendi olmak ve hakikatle buluşmak isteyen her insan ona doğru akmalı, onunla buluşmalı, bir su damlasının okyanusa karışması misali ona karışmalı ve onda erimelidir. Bunun içindir ki, örneğimiz dördüncü kelebek olmak durumundadır; O'nda yanarsak hem kendimiz hem de O oluruz! Eğer bunlar doğruysa, o zaman merak edip bilmek istediğimiz, ilgi duyduğumuz ve seveceğimize inandığımız her şey onun sınırsız sınırları içindedir. Başka yere bakmak kör olmaktır; başka bir şeye ilgi duymak sapkınlıktır, sapıklıktır.

Kendi olmadan o'ndan olunamaz

Cezaevinden yazan o hakikat yolcusu bu konuda ne de güzel söylüyor;

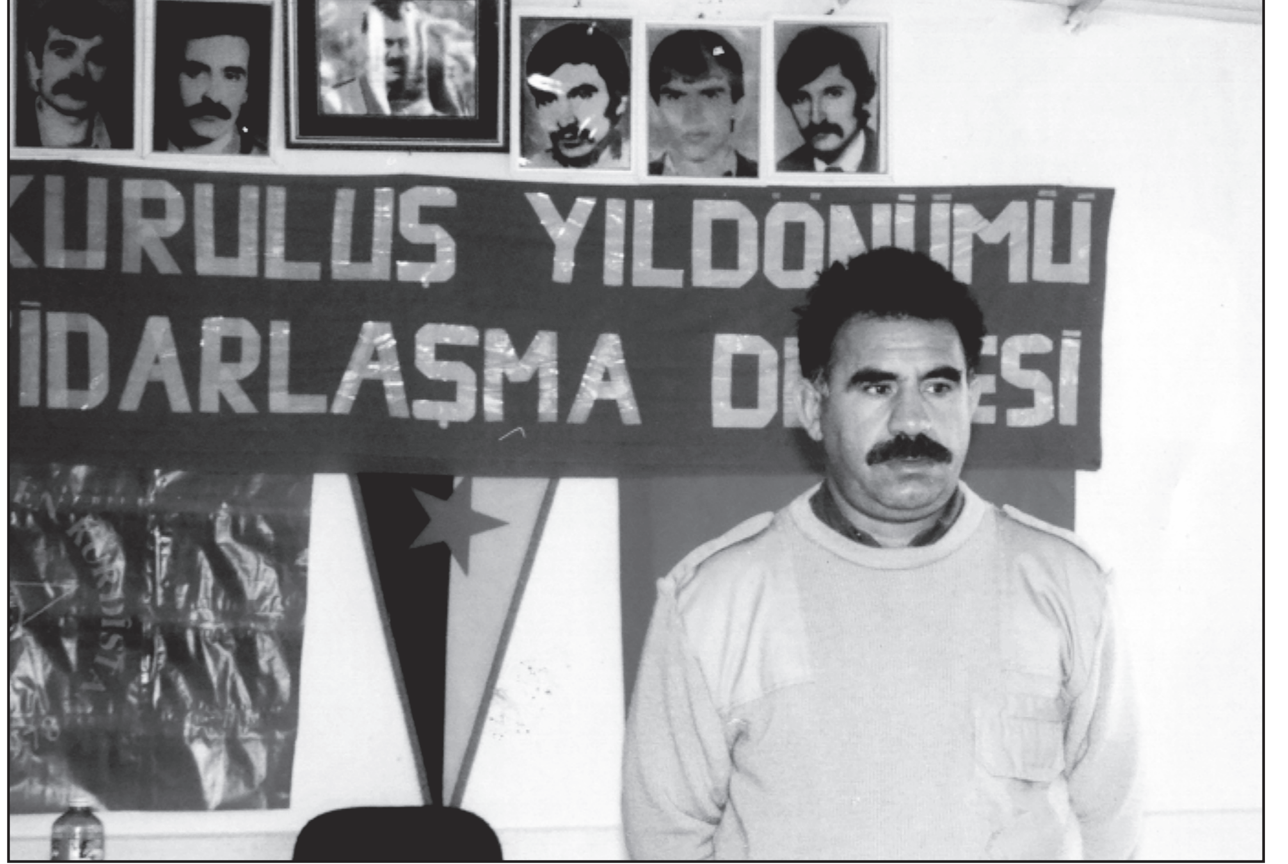
"Eğer aşıksan, onda yok olmadan onda var olamayacağını gayet iyi bilirsin. Bu sözün yorumu ancak ve ancak 'su' olabilir. Su, bütün renkleri kendinde taşıdığı için rengi bilinmez. Su, bütün tatları kendinde taşıdığı için tadı bilinmez. Eğer o olursan, bütün tatlar ve renkler sende var olur. Bütün renkler ve tadları bilmen için ayrı çabaya ihtiyacın kalmaz. Nasıl ki sen kendini bilirken tek tek hücrelerini bilmek zorunda değilsen, o olunca ayırıcı sıfatları bilmek zorunluluğun kalmaz. Esasen, aşkta yok olup var olmak, zorunluluğun boyunduruğunu kırıp parçalamaktır. Yani hür olmanın dayanılmaz koşuludur. Suya bakınca elementlerini, elementlerine bakınca suyu göremezsin. Hidrojen yanar, oksijen yakar. Ancak su yanmaz ve yakmaz. Ateşi kendi içinde taşıdığından dıştaki ateşi söndürür. Mesele budur."

Önder Apo, "*Tarihin ve toplumun hayati akışında eğer birey, kadro ve örgüt başarılı sonuç alamıyorsa, bunda esas sorumluluk kişilikteki ve örgüt yapılanmasındaki tutuculuktur, dogmatizmdir; son tahlilde doğru ve yeterli özgürleşememedir*" der. Tutuculuk ve dogmatizm, doğrudan hiyerarşik ve devletçi sistemin toplumsal doğaya ters düşen yapılanmasıyla bağlantılıdır. Doğru her zaman daha iyiye, güzele ve özgür olana açılmak ister. Yalan ve yanlış ise, kendi lanetli konumunu korumaya çalışır. Bu açıdan yalana dayalı toplum sistemi olan uygarlıkta ilerleme adına atılan her adım özünde gerilemedir ve yalanda daha fazla derinleşmeyi ifade eder. Tutuculuk tam da budur. Bir zihniyet akışı olarak devletçi uygarlık sistemi, varlığını güvenceye almak için alt toplumu kendi icadı olan katı zihniyet kalıplarıyla düşünmeye alıştırır. Bunun için insana yeni bir göz verir, gerçekliğe kendi gözüyle bakmasını sağlar. Giderek insanda bambaşka duygular geliştirir, insanı tekeline aldığı sahte bilgiyle doldurur; kendi değerlerini, ilkelerini ve estetik ölçülerini alt toplum ve bireylerine empoze eder. Böylece bu toplumu sürü gibi gütmeyi başarır. Bu kadar insanlık dışı bir sistemi kalıcı kılan şey zor değil, tutuculuğa ve dogmatizme dayalı köleliği pekiştiren bu zihniyettir. Sömürü çarklarının engelsiz dönmesini sağlayan 'değişmez yasa' ve 'Tanrı sözü', dogmatizmin kaynağının nereye dayandığını açıkça ortaya koymaktadır. Dogmatik zihniyet insanın esnek zihniyet yapısını taşlaştırmıştır.

İnsan doğada esnek bir zihniyet yapısına sahip olan yegane varlıktır. Bu zihniyet esnekliği insanın seçim yapma şansını arttırır. İnsandaki analitik aklın temel özelliği budur. Zihnin bu özelliğini fark eden egemenler, kamçı ve havuç politikalarıyla insanı diledikleri kalıba dökmeyi başarabilmişlerdir. Temelde yaratıcı bir doğaya sahip olan insan, bu politikalar sonucunda sözü edilen özelliğinden çok şeyler kaybetmiş; kapitalist moderniteyle birlikte neredeyse tekrar bir primata dönüşmüştür. İnsanın kendi özüne dönüş yapmasının biricik yolu; tutuculuğu ve dogmatizmi aşması, aynı anlamda zihniyet esnekliğini yeniden kazanmasıdır. Bunun çaresi Apocu zihniyet devrimidir. Sistemin zihniyet kalıpları parçalanıp yeni 'zihniyet kalıpları' başarıyla döşenmediği sürece, Apocu devrimcilik ruhunu yakalamak imkansızdır. Bireyde ve devrimci örgüt yapılanmasındaki kalıcı dogmatizm, eski toplumun zihniyetinden tam kopamamış olmayı anlatır; iktidar kültüründen kopmamayı ve halkın hizmetkarı olmak yerine halkın efendisi olmayı ifade eder. Bu da düşünme tarzına yansır ve pratiği olumsuz koşullandırır. Çünkü kişi, nasıl düşünürse öyle yaşar, öyle yapar.

■■■

Önderlik, Parti'ye katılmayı, partileşmeyi sadece üye olmak, bir dilekçe vermek, sicil tutmak, şu veya bu kurumunda yer almak olarak tanımlamamıştır. 3. Kongre'de, "Öyleleri var ki, hiç yüzlerini bile görmedik biz, onlar da bizi görmediler. Bir kitabımızı bile okumamışlardır. Eğitimimizden filan geçmediler. Defterlerimizde kayıtları da yoktur. Ama ülkenin, toplumun derinliklerinde, ülkenin kuytuluklarında şimdi Parti çizgisinin bütün inceliklerini hayata geçirmek için büyük bir cesaret ve fedakarlıkla çalışıyorlar, mücadele ediyorlar. İşte kadro onlardır, üye onlardır, mensup onlardır" diyor.

Doğru katılım ve çizgi devrimciliği

Duran Kalkan

Partileşebilmek için katılmak, bir yerden tutunmak gerekiyor. Katılım, dar ve yüzeysel, yan yana kalmak gibi de algılanabilir. Öyle olmamalı, bütünleşme olmalıdır. Bu bakımdan da, daha iyi açıklamak için çizgi devrimciliği tanımı da yapılabilir. O halde, çizgi devrimciliği nedir, nasıl olur? Elbette bunları sorgularken, en başta ele alınması gereken çizgiye katılım oluyor. Çizgiye katılım durumu, düzeyi nedir? Ne kadar katılım olmuştur? Böyle bir sürecin gelişimini, bütünleşme sürecini partileşme süreci olarak da tanımlıyoruz. Dar, yüzeysel kalmayı, yan yana kalmayı ortadan kaldıran tanımlama, partileşme oluyor. Partileşme yanlış anlamaları ortadan kaldırıyor.

Bu, bireyde partinin dile gelmesi, partide bireyin erimesi, parti kimliği içinde bireyin erimesi olarak da ifadelendirilebilir. Bu düzeyde bir bütünleşme, partiyle her bakımdan bütünleşme, aynı zamanda Önderlik ve parti gerçeğini bireyin özümsemesi, benimsemesi anlamına geliyor. Özümseme, benimseme düzeyi ne olmalıdır? Katılım nasıl olur? Bundan ne kastediyoruz? Nasıl ele almalıyız? Parti içerisinde, çok değişik partililik durumu, militanlık duruşu görüldü. Her dönemde nasıl bir ideolojik-örgütsel mücadelenin yürütüldüğü, 45 yıla yakın Önderlik mücadelesi süreci içerisinde bütün yönleriyle açık bir biçimde ortaya çıkmıştır.

PKK pratikte gerçekleşmiş bir harekettir

Partilileşme bir mücadele gerektirmektedir. Parti'ye katılmak bu ortamın içine girmeyi ifade ediyor. Burada partileşmek nedir, denildiğinde, Önderlik çizgisiyle bütünleşmek diye tanımlayabiliriz. Bunun için de, düzene ait olan her şeye karşı, devrim çizgisinde mücadele etmek gerekiyor. Buna kişilik devrimi diyoruz. Önder Apo buna, zihniyet ve vicdan devrimi, dedi. Bu mücadeleyi devrim düzeyinde ele almak ve yürütmek gerekiyor. Devrim düzeyinde ele alıp yürütmek ne demektir? Nitelik değişikliği, kişiliğin yeniden yapılandırılması demektir. Var olan zihniyet, ideoloji, davranış, tarzın yok edilerek ya da dönüştürülerek yeniden şekillenmesi, yeni özellikler kazanması demektir. Çünkü devrim; nitelik değişimi olayıdır. Kişilik devrimi de, kişilik özelliklerindeki köklü, nitel değişimi ifade ediyor. Partileşmek böyle bir nitel değişiklik, var olan kişilik özelliklerini bu düzeyde değiştirmek anlamına geliyor. Bunun çabasını sürdürmek, bunun mücadelesi içerisinde olmak demektir.

Partileşen düzey nedir? Eskiden, lidere biat etmek diye ele alanlar vardı. Düşünceye ibadet edercesine katılmak vardı. Bunu 19. yüzyıl sonunda, 20. yüzyıl başında Avrupa'da, Rusya'da devrimciler bazı kurallara bağladılar. Program ve tüzüğü kabul etmek, bir parti örgütünde çalışmak, düzenli olarak aidat ödemek, partiye destek vermek partileşmenin ölçütü, doğru katılmanın ölçütünü oluşturuyordu.

Önderlik bunları değiştirdi, 24 saat particilik dedi. Kendini parti amaçlarına adama, parti amaçlarını başarma, olarak tanımladı. Bu aynı zamanda fedailik demektir. Öyle içine girip, var olan düzenden alınan düzeyi yaşatmak, korumak değil; parti amaçlarına kendini adama, onu başarma çizgisinde zafere taşımadır. Onları başarıya götürmenin tarzını, üslubunu, temposunu kendinde yaratma, 24 saat onun düşünce ve eylemi içerisinde yaşama olarak tanımladı. Önderlik bu düzeye getirdi ve böylece şu tanımı çok net bir biçimde yaptı; *"Şehitler PKK'lidir!"* PKK'yi bir 'Şehitler Partisi' olarak tanımladı. Tarihsel olarak biz bunu çok yönlü ele almaya, görmeye, göstermeye çalıştık. Önderliksel doğuşun, şehitlerin anısını sahiplenmek olduğunu gösterdik. PKK'nin, Önder Apo'nun tanımlaması temelinde, Haki Karer'in anısına bağlılığın örgütlenmesi olduğunu, PKK kuruluşuna, partileşmeye böyle bir şahadetle nasıl başlandığını gösterdik. Şehitler zincirinin nasıl bir halka olduğunu, Parti mücadelesinin böyle bir halka temelinde şehitlerin anısına sahip çıkma biçiminde geliştiğini, o döneme damgasını vuran, dönemin sembolleri olan şehitler gerçeğiyle ifade ettik.

Önder Apo'nun tanımı somutluk kazandı. Tarihsel olarak nasıl yaşanmış, pratiğe geçmiş, pratikte nasıl oluşmuş, bunları gördük. Bu kadar çok şehit veren, mücadeleyi o düzeyde yürüten bir hareket olduğuna göre, o zaman PKK pratikte gerçekleşmiş bir harekettir. Kendi kadrosunu, üyesini yaratmış bir hareket oluyor. Hem de toplumun tüm kesimlerini birleştirecek ve onları ortak bir amaç doğrultusunda yönlendirme gücünü gösterecek düzeydedir.

PKK'nin üyelik tanımı mülk edinme hakkını ortadan kaldırıyor

Önder Apo, "Biz PKK'li olmaya çalışan militanlarız" demiştir. Gerçekleşmiş partililiği, PKK ve PAJK düzeyinde şehitler gerçeği olarak tanımladı. "Biz partili olmaya çalışan militanlarız. Gerçekleşip, gerçekleşmeyeceği sonunda belli olacak. Sona kadar sınavdayız" dedi. Nasıl ki; Parti içi mücadele, büyük bir mücadele olayı ise, buradan anladık ki partileşmek de büyük bir mücadele olayı, sınav olayıdır. Başarı sonunda ortaya çıkıyor. Sonuna kadar sürüyor. Şahadet gerçeğine kadar sürüyor. Önderlik PKK'yi böyle tanımladı. Partiyi öyle bir ölçüye vardırdı ki; parti kimliği, parti itibarı ve otoritesi bireysel yaşam aracına dönüşmesin, mülkiyet haline getirilmesin, çıkar aracı yapılmasın...

"Nasıl olur böyle bir PKK?" diye eleştiriler yapılıyor. Aslında Avrupa'nın 'terör örgütü' dediği, PKK'nin bu çizgisidir. Buraya 'terör örgütü' diyorlar.'Terörist' dedikleri, Avrupa'nın kabul etmediği yer burasıdır. Nasıl olur bu? "Bireyin hakkarını, insan hakkını, ortadan kaldırıyor" diyorlar. Birey hakkı, insan hakkı olarak tanımladıkları mülk edinme hakkı olmaktadır. Mülk edinme durumu da işin içine girdi mi onun nereden nasıl sağlanacağı belli değildir. Bu durumda her yol açık, her yol mübah oluyor. Çalışıp, yaratabilirsin de, çalabilirsin de, soyabilirsin de. Onun ölçüsünü koymak, orada sınır tutturmak çok zordur. Dolayısıyla, PKK'nin üyelik tanımı, mülk edinme hakkını ortadan kaldırıyor. Önder Apo'nun geliştirdiği parti tanımı, çizgi devrimciliği tanımı, katılım tanımı, artık hangi kavramı kullanırsak kullanalım, bunlar kapitalist modernitenin ya da iktidarcı-devletçi sistemin birey hakkı olarak öngördüğü mülk edinme, bireysel mülkiyet hakkını ortadan kaldırıyor. O sistem, baş köşesine ne yazıyor? 'Adalet mülkün temelidir.' Hem mahkemelere yazıyorlar bunu hem de meclislere. Onların da meclisleri, karar organları var. Orada adaletin neyi savunduğu net olarak yazılıyor. Bu sözle sadece mülk olarak gördükleri devleti değil, aynı zamanda mülkiyet hakkını da savunduklarını açıklamış oluyorlar. Bu mülk nereden geliyor? Mülkiyet nasıl oluşuyor, neyi ifade ediyor? Orası ayrı bir konu olmakta, ucu açıktır ve her yere gidebilmektedir.

Önderlik, partiyi böyle bir mülkiyet aracı, birilerinin çıkar aracı olmaktan çıkartmak için böyle bir tanımda bulundu. Partiye göre, Önderlik çizgisine göre mülkiyet farklıdır. Farklılık şuradadır; biri 'adalet mülkün temelidir' diyor, biri de, 'mülkiyet hırsızlıktır' diyor. Bu kadar birbirinden ayrıdır, çok kesindir, keskindir. İdeolojik duruşlar nettir. Ama bu muğlaklaştırılıyor. Öyle muğlaklaştırılmazsa, anlamakta zorlanacak, anlaşılması çok zor olacak bir durum yoktur. Ama muğlaklaştırdın mı, kendine göre yorumladın mı durum farklı oluyor. Eğer adaleti mülkün temeli değil de, bireysel mülkü hırsızlık sayarsan işte o zaman partileşme farklı oluyor. Daha önceki partileşme deneyimlerinden, özellikle reel sosyalist parti deneyimlerinden şu açığa çıktı; parti kimliği, itibarı, parti yetkisi bireysel mülkiyetin aracı yapılabiliyor. Mülkiyetin de ölçüsü yoktur. Hırsızlıktır, soygundur, sömürüdür, her şeydir. Dolayısıyla parti gibi bir araç içinde, bu kadar mücadelenin olduğu, kendisini toplumun özgürlüğü, eşitliği, paylaşımı, demokrasisi, ekolojisi, kadın özgürlüğü için adamış, bunların yaratıcısı olarak tanımlayan bir araç, bireylerin özel mülkiyet aracına, çıkar aracına, sömürü aracına dönüşüyor o durumda. Önder Apo da bunu hırsızlık saydı. Partiyi, birilerinin çıkar aracı olmaktan çıkartarak, toplumun özgürlük, farklılıklara dayalı eşitlik, demokrasi, paylaşım, kadın özgürlüğü, komünalizm aracına dönüştürmek istedi. Bu da bir ideolojik duruş, bir anlayış, bir tanımlamadır. Kapitalist modernite ideolojisiyle, Demokratik Modernite ideolojisi birbirinden bu düzeyde ayrışıyor, karşıtlaşıyor.

Parti kimliğiyle hiç kimse bireysel çıkar sağlayamaz

Bu bakımdan başkaları kabul etmeyebilir ama Önderlik de partiyi geliştirdiği felsefe ve ideolojik çizginin gereklerine uygun bir araç olarak tanımladı. Partiyi böyle bir araç haline getirdi ve partililiği, partili olmayı, parti yaşamını bunlara uygun hale getirdi. Bununla çelişen özelliklerini yok etti. Parti kimliğiyle hiç kimse bireysel çıkar sağlamasın, partinin itibarı, onuru, şerefi, yetkisi bireysel çıkar aracı yapılmasın; bireysel duruşa, tutuma, sömürüye hizmet etmesin diye mücadele etti. Toplumsal özgürlüğün ve eşitliğin, paylaşımın, dayanışmanın aracı olarak kalsın diye böyle bir parti tanımladı ve PKK'nin şimdiye kadar bütün eksikliklerine rağmen resmi çizgisi, fiiliyatta işleyen çizgisi bu oldu. PKK'yi '90'dan bu yana ayakta tutan ve yaşatan bu gerçekliktir. Aslında '86'dan beri böyledir. Gerillayı geliştirebilmesi böyle bir çizgiyi resmen kabul etmesine bağlı. Reel sosyalizmin çözülüp bütün bu yıkıntılara rağmen, PKK'nin ayakta kalmasını sağlayan gerçeklik budur. Sır buradadır, bu kadar net ve açıktır. Başka herhangi bir ölçüye, değere, şuna-buna bağlı değildir. Bu gerçeklik, PKK'yi başka partiler yıkılıp yok olurken ayakta tuttu.

Bütün zayıflıklarına, iç tartışmalarına, içinde yaşanan çok sert mücadelelere rağmen PKK'nin ayakta kalmasını sağlayan hakikatı burasıdır, gerçeği burasıdır. Bunun için Önder Apo, "Şehitler PKK'lidir" dedi. Şehidi anlama, tanımlama, şehide doğru sahip çıkma gerçeği üzerinde durdu. Orada da tehlike var. Dikkat etmezsek şehitler gerçeğini de bireysel çıkara dönüştürmek isteyenler, paraya dönüştürmek isteyenler çıkabilir. Böyle eğilimler ve anlayışlar da vardır. Kaldı ki, toplumda böyle bir geçmiş, gelenek vardır. İşte 'kan parası' deniliyor. Bu birçok toplumda var olmuş, Kürt toplumunda da gelenek olarak vardır. Şehitler gerçeğini böyle anlayan, ele alan, almak isteyen yaklaşımlar, anlayışlar değişik alanlarda toplumsal kesimler içerisinde çıkıyor mu? Evet, çıkıyor. Parti üzerinde baskı yapılıyor. Eğer Parti boş bulunursa, Önder Apo'nun geliştirdiği doğru anlayışı sürekli esas alıp, topluma bu anlayışı vermezse tehlikeli duruma girebilir de. Eğer şehidi doğru tanımlamaz, şehide sahip çıkmayı doğru geliştirmezsen o da paraya dönüştürülmek istenebilir. Kişisel çıkara, aşiretsel, kabilesel çıkara dönüştürülebilir. Böyle açık bir durum var. Bu yönlü baskı da çok fazladır. Fakat bunun bir sınırı var. Bu öyle kolay olmuyor. Hele hele bu kadar kapsamlı mücadele yürütmüş, büyük şehitler vermiş bir hareket

açısından, öyle birilerinin kalkıp kendini öyle görmesiyle olmuyor. Eskiden hareket yeni gelişirken, hareketi yürüten şehitlerin sayısı azken bu eğilimler, anlayışlar daha fazla vardı. Bu tür yanlış anlamalar, kendini abartmalar, doğru olmayan yaklaşımlar daha çok olabiliyordu. Şimdi bu kadar mücadele yürütmüş, şehit vermiş bir toplumda o anlayışlar önemli ölçüde kırıldı. Ama yanlış anlayışlar tümden aşılmış, terslikler tümden yok edilmiş değildir. O nedenle burada da dikkat etmek gereklidir. Ama yine de şunu söylemeliyiz; böyle bir durumu bireysel çıkar aracı yapmak kolay değildir, kabul görmez, toplumsal duyarlılık, vicdan diye bir olay vardır.

PKK Şehitler Partisi'dir şehitler PKK'lidir demek ne demektir?

Üyelik kimliği, her zaman rahatlıkla bir hak yapılabiliyor. Bu çok tartışıldı. Parti üyesi kimdir? Kime partili denilecek? Parti kimliği ne olacak? Bu tartışmalar ortamında muğlaklık oluşunca, çizgiyi tutturmak üzere, ideolojik devrim dediğimiz dönemde, "Şehitler PKK'lidir" dedi Önderlik. 1986'daki 3. Kongre bunu ifade ediyor. O zaman böyle tanımlandı. Daha sonra buna itirazlar olmadı mı? Mesela Selim Çürükkaya en çok itiraz edenlerden birisi oldu. Zindan Konferansı sürecinde en çok tartışılan hususlardan bir tanesi de buydu. "Kim parti üyesi, neden parti kimliği verilmiyor, diğer partililerin kimliği var, biz ne olduğumuzu bilemiyoruz" diye dayatmalar oldu. Zindan Konferansı tartışmaları belgeleri incelendiğinde, bunların tartışılmış, Önderliğe karşı dile getirilmiş olduğu görülecektir. Az çaba olmadı. Onun için Önderlik bu duruma, "İkinci tip şekillenme" dedi. "Sahte önderlik" olarak tanımladı; "Sahte partileşme, sahte kadrolaşma; esas şekillenme şehitler çizgisinde yürümedir. Şehitler partisinin militanı, üyesi olmak üzere çalışmak, çaba harcamak gerekir" diye tutumunu belirtti.

Önderliğin bu tanımını doğru anlamalıyız. Bilerek, anlayarak kabul etmemiz gerekiyor. Bazı kavramlar bizde çok tartışılmıyor. Kabul ediliyor ama ayrıntılı üzerinde durulmuyor, çok tartışılmıyor, dolayısıyla yeterince doğrultu kazanılamıyor. O halde; PKK Şehitler Partisi'dir, şehitler PKK'lidir demek, ne demektir? Onu anlayacağız. Ölçü budur. Parti üyeleri şehitlerdir. Mevcut kadrolar üye olmaya, partili olmaya çalışan militanlar oluyorlar. Yani sınavdadırlar. Ömür boyu bu sınav sürüyor. Bunun sonu da yoktur. Hiç kimse başka türlü anlamamalı da, bu sınavın başka zamanda bitmesini beklememelidir. İnşa kongresindeki kaçış, ayrılış, ne olacak tartışması bu noktada tehlikeliydi. Kaçmak için Ferhat'ın o kadar ısrar etmesi bunun içindi. Parti kimliğini bireysel çıkar aracı, yaşam aracı yapmak istedi. Önderlik bunların hepsini aldı, kendisine de, "Ben de PKK'li olmaya çalışan bir militanım. Şehitlere sözcülük yapıyorum" dedi. Öyle, "Parti benim" demedi. Bütün şehitler, "Bijî Serok Apo!" diyerek şehit düştüler. Partide, örgüte ve eyleme dönüşen Önderlik çizgisini sahiplenerek, esas alarak, özümseyerek şehit düştüler, ona sahip çıktılar. Dolayısıyla şehitler gerçeğini yaratan Önderlik çizgisi, Önderlik gerçeği olmuştur. Biz de, bu temelde, "PKK bir Önderlik Hareketi, Önderlik Partisi" dedik. Doğuşu, çıkışı Önderliksel çıkışla oldu. Tüm aşamalarda örgütlenmesi Önderlik etrafında şekillendi. Şehitler Partisi olarak gelişimi de, "Bijî Serok Apo" denilerek oldu. Başka bir şey denilerek olmadı. "Bijî Serok Apo" demeyen, böyle diyerek şehit düşmeyen bir şehidi yoktur PKK'nin. Esas budur. Böyle diyemeyen şehit düşemez zaten.

Adil arkadaşın şahadetini, onunla birlikte olan arkadaşlar anlatıyor, incelenmelidir. Adil arkadaşı örnek gösterebiliriz. Bu, Önderliği ve militanı anlamak açısından önemlidir. Biz, "Önderlik Hareketiyiz" dedik, Önderlik, "Şehitler Hareketiyiz" dedi. Önderlik ve Şehitler Hareketi oldu. Halk, bunları kendinde somutlaştırma olarak gördü. Önderlik ve şehitler gerçeğini kendi kimliği olarak benimsedi, "PKK halktır, halk burada" dedi, kendine kimlik yaptı, bu düzeyde benimsedi, katıldı.

Doğru anlaşılması açısından, Önderliğe katılma, Parti'ye katılma, partileşme açısından bazı ölçüler tanımlayabiliriz ya da tanımlanmış gerçekleri yeniden ifade edebiliriz.

O halde buradan nasıl bir sonuç çıkarılabilir? Çizgi; Önderlik ve şehitler gerçeği oluyor. Çizgi devrimciliği, Önderlik ve şehitler gerçeğini benimsemiş, özümsemiş; onları yaşayan ve zafere taşıyan devrimciliktir. Bunun dışında başka herhangi bir duruş olamaz, tutum olamaz. O halde Önderlik ve şehitler çizgisine katılmak, çizgi devrimcisi olmak ne anlama geliyor? Önderlik çizgisini yaşayan ve zafere taşıyan olmayı ifade ediyor. Adil arkadaş için Önderliğin tanımlamasını belirttik. O önemlidir; *"Adil görüntüsü altında yürüyen, Önderlik'tir"* diyor. Katılım böyledir. Önderliğe katılımın ölçüsü de budur. Farklı görüntüler, şekiller olabilir ama ruh, duygu, düşünce, davranış, öz Önderlik'tir. Yaşayan, yürüyen Önderlik gerçeğidir. Önderliğe katılımın ölçüsü de budur. Önder Apo partileşme ölçüsü olarak, Önderlik çizgisine katılım ölçüsü olarak bunu belirtti. O halde, doğru katılmak, partileşmek ya da çizgi devrimcisi olmak demek, kendi görüntüsü altında yürüyen, yaşayanın Önderlik haline gelmesi demektir. Kendi içinde Önderliğin yaşadığı ve yürüttüğü bir kişiliğe ulaşmak, kişilik değişimini, dönüşümünü, kişilik devrimini bu temelde yapmak demektir. Bunlar hep bizim mücadele tarihimizde gerçekleşen olaylardır. Önderlik tanımlamalarıyla hep somutlaşmıştır.

Önderlik, kadro, şehit, parti tanımsız değildir. Bunların hepsini Önderlik somut ifade etti, tanımladı. Ortaya, Kemal Pir'in, "Önder Apo'nun ruhu hepimizin ruhudur" dediği, Önder Apo'nun, Haki Karer için, "Benim gizli ruhum gibiydi" dediği bir katılım tarzı, bir partileşme düzeyi ortaya çıkıyor. Önder Apo'nun, ilk Apocu olan Haki Karer'le ilişkisini, birliğini, bütünlüğünü, "Benim gizli ruhum gibiydi" diye tanımlaması çok önemlidir. Adil arkadaşa söylediğiyle de aynıdır. Adil görüntüsü altında yürüyen Önderlik'tir, Haki Karer görüntüsü altında yürüyen Önderlik'tir.

Çizgi devrimcisi olabilmek için çizgiye katılmak gereklidir

Bu anlamda; Önderlik, kadro, şehit, parti tanımsız değildir. Bunların hepsini Önderlik somut ifade etti, tanımladı. Ortaya, Kemal Pir'in, "Önder Apo'nun ruhu hepimizin ruhudur" dediği, Önder Apo'nun, Haki Karer için, "Benim gizli ruhum gibiydi" dediği bir katılım tarzı, bir partileşme düzeyi ortaya çıkıyor. Önder Apo'nun, ilk Apocu olan Haki Karer'le ilişkisini, birliğini, bütünlüğünü, "Benim gizli ruhum gibiydi" diye tanımlaması çok önemlidir. Adil arkadaşa söylediğiyle de aynıdır. Adil görüntüsü altında yürüyen Önderlik'tir, Haki Karer görüntüsü altında yürüyen Önderlik'tir. Gizli ruh gibi olmak, Önderliğe bu temelde katılmak bunu ifade ediyor, böyle ortaya çıkıyor.

Çizgi devrimciliği ölçüleri nelerdir? Çizgiye katılım; çizgi devrimcisi olabilmek için çizgiye katılmak gereklidir. Çizgiye katılım ne demek? Çizgi ne demek? Bir defa nelerden oluşuyor en basit biçimiyle, bunlar da tanımlanabilir. Önderlik çizgisi, Parti çizgisi, devrimci çizgi derken neleri kastediyoruz? Bunun içerisinde hangi boyutlar var? Kuşkusuz birinci derecede felsefik boyut var, zihniyet boyutu var. Yaşamı anlama, ele alma tarzı, yöntemi, yaşama bakış açısı önemlidir. Nasıl bakıyoruz? Yaşamdan ne anlıyoruz? Neye yaşam, neye ölüm diyoruz? Yaşamı nasıl tanımlıyoruz? Yaşama nasıl yaklaşıyoruz? Hangi tarzla ele alıyoruz? Bunlar somutlaştığında, ideolojik-örgütsel boyuta geldiğinde redkabul ölçüleri de deniyor aslında. Demek ki, zihniyet boyutu var. Birinci derecede esas olan zihniyet boyutudur. Yaşamı ele alma, yaşama yaklaşma durumu, bakış açısı ve tarzı var. Çizginin birinci boyutu zihniyet, felsefik boyutudur. Bu çok önemlidir. Demek ki, Önderlik çizgisine katılmak zihniyet düzeyinde katılmakla oluyor. Önderlik zihniyetini, felsefesini özümsemek, esas almak, yaşama o temelde bakmak, o yöntemle yaklaşmak, Önderliğe bu düzeyde katılmak, bunu öngörmek gerekiyor. Zihniyet düzeyinde bu kadar katılabilmek için de, ruh ve duygu birliği gerekiyor. Önderlik zihniyeti, demokratik ulus olmanın temel belirleyeni olarak ifade etti. O halde böyle bir zihniyet ve felsefi bütünlük olacaksa, bu ruh ve duygu bütünlükten geçiyor. Ruhsal bütünlükten kastedilen buydu. Duygu birliği, anlamını burada buluyordu. Öyle kendine göre ruhun, duygun olabilir; sevincin ayrı, öfken ayrı, şikayetin ayrı olabilir, denildiğinde o zaman Önderliğe katılmış bir militan da olunamaz.

Sevinç de, şikayet de, üzüntün de, Önderlik gerçeğiyle bütünleşmelidir. Bu en üst düzeydeki birlik, bütünleşme, gizli ruh olma, görüntü altında yürüyen gerçeklik, Önderlik gerçekliği haline gelmeyi içeriyor, ifade ediyor. O realite, gerçeklik burada ortaya çıkıyor.

Parti, çelik disiplinli bir örgüttür

Çizginin ideolojik boyutu vardır. Bunlar; yaşam, ilke ve ölçüleridir. Burada da çizgi, bir somutluk ifade ediyor. Öyle muğlak, karışık değildir kesinlikle. Redkabul ölçüleri daha çok burada ortaya çıkıyor, somutlaşıyor. İdeoloji; yaşam tarzı, yaşamın ilke ve ölçüleridir. Çizgi; ideolojik çizgi, felsefik çizgi, zihniyet çizgisi, ruh ve duygu yaklaşımlarını da içine alıyor. Çizgi, bir ideolojik çizgi, ideolojik çizgi somut yaşam tarzı, yaşam ilke ve ölçüleri, Önderlik neyi doğru buluyor neyi yanlış, neyi kabul ediyor neyi reddediyor? Bu, yaşamında somut olarak Önderliğe katılmak, Önderliğin yaşam ilke ve ölçülerini özümsemek, benimsemek, onları esas almak demektir. Önderliğin yaşam tarzını inceleme, bilme, öğrenme ya da doğru bulma, red et; ondan sonra da de ki, "Ben Apocu militan oldum, katıldım". Çizgi devrimcisi böyle olmaz. Çizgi devrimcisi olmak; felsefik, zihniyet, duygu-ruh olarak Önderlikle bütünleşmeyi öngördüğü gibi, ideolojik olarak da Önderlikle bütünleşmeyi, Önder Apo'nun yaşam ilke ve ölçülerini anlayan, öğrenen, benimseyen, özümseyen, kişiliğinde o ölçüleri şekillendiren, hayata geçiren, onun dışındaki ölçüleri reddeden bir düzeye ulaşmak demektir. İstediğim gibi yaşarım, istediğim gibi davranırım, ondan sonra "Apocuyum" diyerek, Apocu militan olunmaz.

Çizgi tanımlandı mı, örgütsel çizgiden de söz edilir. İdeolojik çizgiyi aştık mı, örgütsel çizgi de önemlidir. Örgütsel çizgi gerçeği de vardır. Gündeme örgütsel çizgi geldi mi, burada iradeyi örgüt iradesiyle en üst düzeyde birleştirmek, örgüt iradesiyle bütünleşmek devreye giriyor. Burası da önemlidir. İradeyi örgüt iradesiyle bütünleştirmek ne demektir? Buna eskiden, temel örgüt ilkesi de derlerdi. Örgütün kararlarını itirazsız esas alan ve uygulayan olmak demektir. Peki kararları yanlış bulma, eleştirme hakkı yok mudur? Yanlış buluyorsan, örgüt resmiyeti çerçevesinde eleştirirsin, bu görüş doğrudur, dersin. Ama örgütün aldığı karara uyarsın. Eleştirin var diye uygulamayı durdurmazsın. Durdurdun mu o disiplin suçu olur. Örgüte tabi olmaktan çıkarsın. Örgüte katılmanın, iradeyi örgüt iradesiyle bütünleştirmenin koşulu, temel örgüt ilkesi budur. Bu anlamda senin görüşlerini örgüt kabul ederse, görüşlerin karar haline gelirse onları esas alıp uygulayan değil; senin yanlış bulduklarını kararlaştırırsa örgüt, örgütün doğrularını uygulayan olursan örgüt çizgisine katılmışsın demektir. "Ben doğru bulmuyorum, uygulamıyorum" dersen ayrı bir örgütsün demektir. O zaman ayrı bir örgüt içinde olursun. Ayrı bir örgüt, ayrı bir parti olursun, ayrı bir duruş olursun. Görüşlerinle uygun olmadığı, yanlış gördüğünün ölçüsü eleştiri hakkıdır. Örgüt resmiyeti içerisinde eleştirilerini yürütürsün. Eleştirilerim netleşene kadar ben durduruyorum, diyemezsin. Öyle dersen sen örgüte katılmamışsın demektir. Örgüt karar almış, yanlış karar da alabilir. Ama örgüt hep benim doğrularımı kararlaştıracak diye bir şey yoktur. Öyle olsa sen örgüte katılmazsın ki, örgüt sana katılmış oluyor. Çünkü; hep senin doğrularını kararlaştırıyor, doğrularınız birleşiyor. Örgüt sana katılmış oluyor, senin doğrularını karar yapan, doğru yapan ve uygulayana dönüşüyor. Öyle olursa o zaman orada örgüte katılma olmaz. Demek ki, örgüt çizgisi neymiş? Örgütün aldığı tüm kararları eleştiri hakkı saklı olmak kaydıyla anında, yerinde, zamanında başarıyla uygulamaya koymaktır. Bunu yapana örgüt çizgisine girmiş deniliyor. Bunu yapmayan örgüt dışıdır, çizgi dışıdır, örgütsel çizgi dışıdır. Ben doğru bulmadım, uygulamıyorum, demek olmaz. Bunu bazen çok anlamadan yapıyoruz, yaşamda bazen öfkeleniyor, tepkileniyor, yapıyoruz. Bazen şef gibi, "Ya benim dediğim olacak ya da yapmayacağım" diyoruz. İtiraz ediyoruz. Bizim önerilerimiz var, benim istediğim kabul edilsin, diye öneri dayatıyoruz. Kendimize ait gerekçeler öne sürüyoruz. Bunların hepsi örgüt çizgisine aykırıdır. Parti ise bu konuda çelik disiplinli bir örgüttür. Bunu da anlayacağız. Örgütte ideolojik mücadele, düşünce savaşımı kendini dayatma temelinde olmaz. Bireysel görüşlerim gerçekleşecek biçiminde olmaz. Mücadelenin yolu var, yöntemi var, onlara uyup, uygulama temelinde olur. O bakımdan da örgüt çizgisi bunu ifade ediyor. Böyle bir örgüt çizgisi olmazsa ne olur? O zaman herkes kendi başına bir örgüt olur. Kendine göre plan yapar, düzenleme yapar, isteyen istediği yere gider. Hepimiz ortak bir amacı gerçekleştirmek için bir plan dahilinde amaca doğru gitmeyiz. Herkes neyi amaç bilmiş, nasıl planlamışsa o tarafa gider, ortada örgüt olmaz.

Parti; zihniyet birliği, ideolojik birlik, örgütsel çizgi birliği eylemsel birliktir

Örgüt çizgisine riayet edilmeyen bir yerde örgüt ve örgütlü, ortak-kolektif çalışma olmaz. Ortak amaçlar doğrultusunda yürüme, hareket etme olmaz. Bu da önemli bir nokta olmaktadır.

Bunun ötesinde ne var? Eylem çizgisi var. Eylem çizgisi tarz ve taktikle bağlantılıdır. Politika belirlemekle bağlantılı bir olaydır. Taktik çizgi deniliyor genelde buna, eylem çizgisi deniliyor. Eylem çizgisinde de birlik olmak gerekiyor. Örneğin, parti toplandı, "Savaş yapacağız" diye karar aldı, sen bıraktın, "Ben savaş yapmıyorum, propaganda yapacağım, gazete, dergi yapacağım"

dedin ve oraya gittin. O zaman Parti'yle bağlantın kalmaz. Ortak eylemde olamazsın. O zaman birlikte iş yapmaz, ortak sonuç alamazsın. Herkes ne yapacağını ve nasıl yapacağını kendisi belirlerse, ortada ortak bir eylem çizgisi ve birlikte çalışma, ortak hareket etme olmaz. Dolayısıyla da birlikte sonuç almak olmaz. Bir şeyi birlikte yapma, birlikte yok etme, birlikte inşa etme olmaz. Herkes kendi yolunda yürür, dağılır gider. Nereye gider belli olmaz. Orada güç birliği, iş birliği, sonuç birliği olmaz. Demek ki, eylem birliği de önemlidir. Mücadele tarzını ve taktiğini kendime göre belirlerim, bunu doğru görüyorum, böyle yapıyorum, bu da olmaz. Parti bütün bunları oluşturuyor. Parti zihniyet birliği, ideolojik birlik, örgütsel çizgi birliği, eylemsel birliktir. Eylem birliği yapıp, diğer birliği yapmayan örgütler var mıdır? İttifaklar öyledir mesela. Çeşitli işler yapmak için ittifak yapıyorsun. Bir miting düzenleyeceksin, bir askeri eylem, bu eylem birliğidir. Burada örgütsel birlik, ideolojik-politik birlik, program birliği, zihniyet birliği gerekmez. O işi yapmak için bir olursun. Eylem birliği yapmak, parti olmak demek değildir. Parti'ye, sadece eylem birliği düzeyinde katılmak, Parti'nin eylem çizgisine katılmak, Parti'ye katılmış olmak anlamına gelmiyor. Örgüt çizgisine de, ideolojik çizgiye de katılacaksın. Bu da yetmez, felsefesine, zihniyetine, duygu, düşünce birliğine de katılacaksın.

İşte çizgi devrimciliği, bütün bu alanlarda çizgiye doğru katılmayı, çizgiyle bütünleşmeyi, Parti'nin felsefik, ideolojik, politik, eylemsel çizgisinin gereklerini pratikte anı anına başarıyla uygulamayı gerektirir. "Bunları doğru buluyorum ve katılıyorum" demek, doğru partili olmak anlamına gelmiyor. Kişinin çizgiye, partiye, doğru ve yeterli katıldığını ifade etmiyor. İşin bir boyutu da budur. Bunların hepsini doğru buluyorum ve katılıyorum da, diyebilirsin. Sadece söz yetmiyor. Çizgi devrimciliği sadece söz düzeyinde, Parti ve Önderlik çizgisini doğru buluyor, önemsiyor, onlara katılıyorum demekle olmuyor. Sözün gereklerini anı anına başarıyla yerine getirmeyi, pratikleştirmeyi istiyor. O halde, çizgi devrimciliği sadece bir söz, bir tutum işi değil, pratik bir iştir, pratik bir duruştur. Çizginin gereklerini pratikte başarıyla yerine getirmektir. Söz, tutum sadece bir niyet ve karar belirtmek anlamında önemli oluyor. Söz verdi diye katılmış ve çizgiyi başarmış olunmuyor. Gerçekleşme nerede oluyor? Pratikte oluyor. Verdiği söz temelinde yürüttüğü pratiğe bakıyoruz. Pratik sözün gereklerine uygun olmuş mu, olmamış mı, sözün gereklerini yerine getirmiş mi, getirmemiş mi? Çizgi devrimcisi olma düzeyini, verdiği sözün gereklerini yerine getirme düzeyiyle belirliyoruz. Dolayısıyla sadece, "söz verdim, artık partili oldum" demekle olmuyor. 24 saat çalışmakla, her zaman çalışmakla ve her zaman yaptığının hesabını vermekle, sürekli çalışmalardan başarıyla çıkmakla oluyor.

Sözün gereğini yerine getirmişsek o zaman partiyle bütünleşmişiz demektir

Bu bakımdan da denetime açık olmak, hesap vermeye açık ve hazır olmak, her zaman pratik yapmak ve yaptığı pratiğin, yaşadığı eyleminin hesabını Parti'ye, çizgiye vermeyi gerektiriyor. Bu da eleştiri-özeleştiriyle oluyor. Toplantılar da yapıyoruz. Raporlar bunun araçları oluyor. Fakat böyle bir hesap alıp vermeyi eleştiri-özeleştiriyle ortaya çıkarıyoruz. Demek ki, eleştiri-özeleştiri burada çok önemli bir araç, yöntem olmaktadır. Verdiğimiz sözün gereklerini pratikte yerine başarıyla getirmiş miyiz, getirmemiş miyiz? Bu soruya cevap bulmamızı sağlayan araç, yöntemdir. Sözün gereğini yerine getirmişsek, o zaman partiyle bütünleşmişiz demektir. Bu durumda orada başarı var denilebilir. Getirmemişsek o zaman iki yüzlü olmuşuzdur. Pratiğimiz sözümüzden ayrı olmuş, o halde pratikten kaçmışız, sözün gereğinden kaçmışızdır. Ona da oportünizm diyoruz. Sağcılık, solculuk diyoruz. Geri çekilme, başarısızlık diyoruz. Tüm bunlar doğru ve yeterli çizgi devrimcisi, çizgi militanı olamamayı içeriyor. O halde şöyle diyemeyiz, "Ben söz veririm, çizginin bütün boyutlarına katılıyorum derim, ondan sonra örgüt bana imkan ve fırsat versin, kendime göre gidip pratikleşeyim ama örgüt benden hiçbir hesap istemesin, rapor vermem, toplantıya katılmam, hesap vermem, ne yaparsam Parti ona razı olsun, yaptığımı doğru bulsun." Öyle olmaz. Nasıl Parti sana imkan ve fırsat vermişse o biçimde de yaptığının hesabını sorar, sen de hesap vermek zorundasın; doğru mu yaptın, yanlış mı yaptın? Yaptığını bu temelde açığa çıkartmak durumundasın. Ne yapmışsın, ne yapmamışsın, bu da özeleştiridir. O halde eleştiri-özeleştiriden korkmamak gerekir.

Eleştiri-özeleştiriye kapalı olmamak, bunu kişiliğe bir saldırı olarak görmemek önemlidir. Eleştiri-özeleştiri aslında verilen sözün gerekleri ne kadar yerine getirilmiş, Önderlik ve Parti gerçeğiyle ne kadar bütünleşilmiş, dolayısıyla bunlar yerinde, zamanında doğru ve başarılı bir biçimde pratiğe ne kadar geçirilmiş, ne kadar geçirilmemiş, bunların açığa çıkartılması durumu demektir. Bunları açığa çıkartırsan ne olur? Somut durumun açığa çıkar, hata yapmışsan hata nerde olmuş, neden olmuş; eksik kalmışsan eksikliğin nerden olmuş, neden olmuş, bunları görürsün, bir daha onları yapmayacak şekilde ders çıkarırsın. O halde gittikçe az hata yapan, az eksiklik gösteren, yaşamda ve mücadelede gittikçe artan oranda başarı elde eden, zafer kazanan bir kişilik haline gelirsin. Özeleştiri; kendini geliştirmek, başarı çizgisine girmek demektir. Başarının yolunu kendine açmak anlamını taşır. Öyle başkasına herhangi bir faydası yoktur. Zorlanarak yapılacak bir durum değildir. Özeleştiri yapmazsan ne olur o zaman? Hatayı, eksikliği bulamazsın, nedenini göremezsin. Yaptığın bir hata ve eksikliği, tekrar yaparsın, gittikçe birikir ve büyür, sen bu işi yapamayan durumuna gelirsin. Özeleştirisizlik sonuç olarak, başarısızlığa ve çöküşe götürür. Özeleştiri kişiyi, işleri doğru yapıp, zafer kazanmaya götürür. Özeleştirinin anlamı, tanımı, çizgi devrimciliğini geliştirmede, gerçekleştirmedeki yeri ve rolü de budur.

Demek ki, bütün bunlar için ne yapacağız? Önderlik gerçeğine katılımı, ruh ve duygu düzeyinde, felsefe, zihniyet düzeyinde ele alacağız. İdeolojik-politik çizgi düzeyinde ele alacağız, örgütsel ve eylemsel çizgi temelinde ele alacağız. Burada bu temelde bir kararlılık, söz ortaya çıkardığımız gibi bunun gereklerini pratikte başarıyla yerine getirecеğiz. Yaptığımız pratiğin, yaşadıklarımızın ve yaptıklarımızın da Önderlik ve Parti çizgisinde eleştirel-özeleştirel süzgeçten geçirilerek değerlendirilmesine, hata ve eksikliklerin açığa çıkartılmasına razı olacağız, açık olacağız, hazır olacağız. Bunu başkasından da beklemeyeceğiz. Kendimiz yapacağız. Bu temelde çizgiye hesap vereceğiz. Hata ve eksiklik yapmışsak hesabını verip, derslerini çıkartıp bir daha aynı hata ve eksikliği göstermeyeceğimize söz verip doğruyu esas alarak, doğru pratiğe gideceğiz ve bir daha da söz konusu hata ve eksiklikleri yapmamaya çalışacağız. Hata ve eksiklik yapmamayı esas alacağız. Özeleştiri budur. Böyle yaparsak doğru özeleştiri vermiş oluruz. Bu bizi güçlendirir, geliştirir, partinin görevlerini başarıyla yapmamızı sağlar.

Çizgi temelinde eleştiri-özeleştiri yapmak, militanlaşmanın temel aracıdır

Ciddiyetle yaklaşılması, esas alınması, öyle başkasından bir şey beklemeden, kendisi özeleştiri yapan konumda olmayı başarmamızı gerektiriyor. Bu nokta da, Lenin'in deyimi meşhurdur; "Akıllı insan, hata yapmayan insan değildir. Böyleleri bulunmaz. Akıllı insan, az hata yapan, büyük hata yapmayan, yaptığı küçük hataları da herkesten önce görerek düzeltmesini bilen insandır" demektedir. Devrimci militan olmada kendimizi eğitip, devrimcileştirmede ölçü bu olmaktadır.

Bu nedenle hata yapacağız diye korkmamak, yaşamdan, pratikten, görevden kaçmamak gerekiyor. Kuşkusuz, hatayı bilerek, isteyerek yapmamak önemlidir. O da bir marifet değildir. Ama hata yapmayacağız diye hiçbir şey yapmamak hiç marifet değildir. Mutlaka pratik yapmalıyız. Az hata yapmaya çalışmalıyız; büyük hata yapmamalıyız. O konuda ölçülü olmalıyız. Bir de özeleştiriyle küçük hataların derslerini çıkartıp hızla düzeltmesini, bir daha aynı hatayı yapmamayı bilmeliyiz. Özeleştiri yapabilmeliyiz. Esas olan budur. Böylece hesap verebilmeliyiz. Yapacağımız doğrularla, gerçekleştireceğimiz başarılarla, yaptığımız hataların, eksikliklerin ortaya çıkardığı zararları fazlasıyla telafi edebilmeliyiz. Başarılı militanlık, çizgi devrimciliği ancak böyle olur. O bakımdan da çizgi temelinde eleştiri-özeleştiri yapmak, ona açık olmak militanlaşmanın, kendini eğitip, geliştirmenin temel aracıdır. Bunu böyle görmeli ve ele almalıyız.

Bu noktada Parti tarihi açısından, bir şeyi daha somutlaştırmak önemlidir. Tarihsel gerçeklik bu temelde baktığımızda neyi ifade ediyor? PKK'yi doğru anlamak bu açıdan da anlamlıdır. Dikkat edilirse büyük bir mücadeleyi ifade ediyor. Aslında büyük bir sınavdır. Bireyin, kişiliğin yargılanma olayıdır. Büyük ve çok yönlü bir mücadele durumudur. Parti ortamı böyle bir ortamdır. Bir defa bu gerçeği kulağımıza küpe edeceğiz, beynimize dank ettireceğiz. Kendimize göre çok idealize edilmiş, mücadeleden kopmuş bir parti olarak Parti'yi değerlendirmemeliyiz. Parti'nin kapısı herkese ardına kadar açık ve dolayısıyla her gün Parti'ye dünyanın dört bir yanından insanlar akıyor, geliyor. Amerika'dan, İngiltere'den gelip katılıyorlar Parti'ye. Her yaştan, her cinsten, her renkten insanlar katılıyor. Her yerin kültürü geliyor. PKK kadar kendini bunlara açmış bir örgütlenme dünyanın hiçbir yerinde yoktur. Tarihsel olarak da var olmadı. Önderlik, ortaya çıkardığı büyük felsefi, ideolojik ve örgütsel çizgi gücüyle, Parti'nin kapısını herkese açma gücünü ve cesaretini gösterdi. "Mücadele ile bütün karşıtları yok ederek eritip, parti militanı yapıp, herkesi özgürlük savaşçısı haline getirebilir ve özgürlük mücadelesine yönlendirebilirim" dedi ve bunu gerçekleştirdi. Apocu çizginin böyle bir şeyi gerçekleştirme gücünde olduğu çok açıktır. Bu anlamda 45 yıllık pratiğin sonuçları ortada durmaktadır. Binlerce zafer kazanmış, başarıyla Önderliği anlamış, özümsemiş, Önderlik gerçeğini yaşamış, yaşatmış militanlık, komutanlık vardır.

"Orta sınıf partisi" PKK içerisinde var

"Benim gizli ruhum gibiydi" demiştir Önderlik. Parti'ye katılmayı, partileşmeyi sadece üye olmak, bir dilekçe vermek, sicil tutmak, şu veya bu kurumunda yer almak olarak tanımlamamıştır. 3. Kongre'de, "Öyleleri var ki, hiç yüzlerini bile görmedik biz, onlar da bizi görmediler. Bir kitabımızı bile okumamışlardır. Eğitimimizden filan geçmediler. Defterlerimizde kayıtları da yoktur. Ama ülkenin, toplumun derinliklerinde, ülkenin kuytuluklarında şimdi Parti çizgisinin bütün inceliklerini hayata geçirmek için büyük bir cesaret ve fedakarlıkla çalışıyorlar, mücadele ediyorlar. İşte kadro onlardır, üye onlardır, mensup onlardır" diyor. Doğru partililiği temsil eden onlardır. Böyle militanları oldu mu PKK'nin? Binlerce. Bir defa, bu temelde on binlerce şehidi vardır. Hali-hazırda Kürdistan'ın dört bir yanında, bu çizgide çalışan, mücadele eden, gözünü Önderlik gerçeğini anlamaya ve zafer çizgisinde uygulamaya dikmiş, bundan başka bir şey görmeyen, 24 saat bu amaç doğrultusunda çalışan binlerce militanı var. Bu parti gerçeğini bileceğiz. PKK'yi böyle göreceğiz. Böyle görmezsek yanlış bakmış oluruz. Gerçekleşen PKK'yi ve Önderlik gerçeğini görmeyiz. O zaman gerçekleşen konusunda inkarcı oluruz, dar ve göremeyen durumda oluruz.

Madem durum böyle, o zaman PKK böyle bir mücadele ortamıysa, bu düzeyde kapısı herkese açıksa, yoğun bir mücadele veriliyorsa ve Önderlik gerçeğini özümseyen, bunu hayata geçiren bir militanlık hep ortaya çıkıyor ve yaşanıyorsa; peki herkes böyle midir? Bütün katılımlar öyle mi oluyor? Hayır. Öyle de değil. Böyle olması mümkün de değil. Önderlik, "Bu iş yüzde yüz böyle olacak" demedi. Milliyetçi çizgi, örgüt gerçeğine öyle yaklaştı. 17 kişi bir örgüt kurmuş, 17 yıl sonra bir araya gelmiş, "Bak, nasıl güzel örgütüz demişler". Önderliğin partisi böyle değildir. Önderliğin örgüt anlayışı böyle değildir. Kapıları bütün topluma, halklara, insanlığa açık bir partidir. O zaman herkesi içine alıyor. Eğitip, eritip, özgürlük savaşçısı, parti militanı haline getirerek, özgürlük için mücadeleye sevk ediyor. Bazıları bu işte yüzde yüz başarılı oluyorlar; Önder Apo'nun, "Gizli ruhum gibiydi" dediği gibi, en ön safta yer alıyorlar ve çizgiyi uygulamak üzere yürüyorlar, başarıdan başarıya koşuyorlar.

Bazıları bazen başarı kazanıyor, bazen kazanamıyorlar. Tereddütlüdürler, kaygılıdırlar, zorluklar karşısında ürküyorlar. Farklı anlayışları edinmişler, onları biraz gideriyorlar ama tam gideremiyorlar. Dolayısıyla ağır aksak yürüyorlar. Parti'nin içinde sürünüyorlar, sürükleniyorlar. Çok farklı sınıf eğilimleri taşıyan, ortayolcu olan, yeterince partileşemeyen, başarıyla işleri yürütemeyen buna deniliyor. Böyleleri de var mı? Evet böyleleri de çoktur. Önderlik buna, "Orta sınıf partisi" dedi. PKK içerisinde var. Bazıları ise bir dönem bir şeyler yapmaya kalksalar da kırılıyorlar, iradesizleşiyorlar, yeniliyorlar; kendilerini, eski düşüncelerini gidererek, aşarak, Önderliği özümse-

PKK'de gerçekleşen devrimcilik, Önderlik ve şehitler gerçeğidir. Emreden, emir veren, yönetim olan gerçeklik budur. Bu da bütün kadrolar için açıktır. Herkes böyle bir çizgi temelinde, böyle bir militan haline gelmek için yürüyor; bu anlamda herkesin önündeki fırsat aynıdır, eşittir. Herkes de ancak o çizgi temelinde başarıya ulaştığı zaman PKK'de bir yeri, rolü olabilir. Onun dışında olmaz. O bakımdan gerçek yönetimi doğru görmek gerekiyor.

yerek değil, Önderliği eskinin üzerine maske gibi geçirmeye çalışarak çaba harcıyorlar. Maske tutmayınca düşüyor, esas cisim ortaya çıkıyor kaçıp-göçüyorlar, ihanet ediyorlar. "Kontra parti" dedi, Önderlik buna. PKK içinden çıkmış partiler; "Doğru çizgi partisi, orta parti, kontra parti, her devletin ve örgütün bir PKK'si oluştu yürüttüğümüz mücadele içerisinde" dedi. Şimdi KDP'nin yanında bir PKK var, YNK'nin yanında bir PKK var, TC'nin yanında birkaç PKK var, Almanya'da var, Amerika'da var, İngiltere'de var, İran'da var, Irak'ta var. Kimde yok ki? Her yerde oluşmuş. PKK'den kaçmışlar bunlar. Önderlik PKK'si değiller ama PKK'nin içine girip çıkmışlar. Kontra parti budur. Önderlik, düzeni aşamayan parti olarak görmüştür bunları.

İnsan gerçeğini tanımanın ölçüsü pratiktir

Bunların varlığı PKK'nin anlaşılmazlığını ifade etmez. PKK'nin güçsüzlüğü anlamına da gelmiyor. Şöyle bakmamız gerekir böyle bir durumda; eğer Parti'yi, Önderlik çizgisini özümsemiş, başarıdan başarıya koşan militanlar topluluğu mücadeleyi öyle yürütüyorsa ve bundan sonra bu durumda biraz ağır aksak, kör-topal yürüyenler varsa bazıları da dışlanıyor, kaçıp ihanete gidiyorlar. Parti içinde mücadele yürüyor, ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi yürüyor. Parti'ye Önderlik çizgisi hakim, devrimci çizgi hakim, o hükmünü yürütüyor. Oraya gelmeyenlerin bir kısmını sürüklüyor, bir kısmını da atıyor demektir. Dolayısıyla bundan tereddüt duymamak gerekir. Tam aksine bu böyle oldukça parti yürüyor demektir. Asıl böyle olmazsa ürkmek, korkmak gerekmektedir. Önderlik çizgisini özümseme ve uygulamada bir yarış, militanlık, fedailik yoksa 24 saat parti çizgisi temelinde mücadele edilmiyor, savaşılmıyorsa, bu kötüdür. O hale gelirse partide ideolojik-örgütsel çizginin hakimiyeti zayıflamıştır, çizgi mücadelesi zayıflamıştır, parti tehlikededir demektir. O zaman korkmak, onu değiştirmek, ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesine daha fazla yüklenmek gerekir. Bu temelde daha çok eğitim yapmak, daha fazla militan yetiştirmek, militanlarda daha çok Önderlik çizgisini hakim kılarak, mücadeleye sevk etmek önemlidir. Doğru ve de gerekli olan budur. Öyle bir durumda yapılacak olan budur.

Bu çerçevede iki şeye daha değinme ihtiyacı vardır. Bir, insanın alnında bir şeyler yazmıyor. Dolayısıyla herhangi bir cisimle ne olup ne olmadığını çözemiyorsun. Vücud ısısının 36 derece mi, 40 derece mi olduğunu ölçtüğün gibi; duygusu ne, zihni ne, düşüncesi ne, bugünü nasıl, yarını nasıl olacak bunu ölçemiyorsun, bilemiyorsun. Burada ölçü pratiktir. Pratik denemedir. Zaman ve mekan içerisinde pratikte ortaya çıkacak sonuçtur.

Mücadeleden kaçış örgüt içi mücadeleden kaçıştır

O bakımdan insan gerçeğini doğru anlamalıyız. İyi insan, kötü insan yoktur. Devrimci insan, karşı-devrimci insan yoktur. Bunlar bir yerden damgalanmış, yaratılmış, "devrimciyse devrimci, karşı-devrimciyse karşı-devrimci gider", öyle değildir. İnsan bütün etkilenmelere açık olan, kendi içinde birçok düşüncenin etkisini taşıyan, doğrular-yanlışlar çatışması yaşayan, nasıl ki Parti içinde yoğun bir mücadele var dedik, felsefeden eylem çizgisine kadar; aynı partideki gibi o çok yönlülüğü ve mücadeleyi kendi içinde, ruhunda, duygusunda, düşüncesinde ve davranışta yaşayan bir varlıktır. İnsanı da böyle anlamamız, böyle tanımlamamız gerekiyor. Böyle tanımladığı için Önder Apo, Parti'nin kapısını herkese açtı; "En kötüyü bile değiştirip, iyi devrimci, özgürlükçü militan yapabilirim" dedi. Yoksa 'kötüdür, düşmüş, bundan bir şey çıkmaz' demedi; çıkmayacak olsa, insanlar böyle damgalansaydı bazılarına kapıyı açardı, bazılarına kapatırdı. Ama herkese açtı. Bu anlamda insan gerçeğini de doğru anlamak gerekir. Damgalanmış insan aramamak, netleşmiş insan aramamak gerekiyor.

Onun içindir ki, Önderlik gerçekleşeni şehitler olarak tanımladı. Yaşayanları sınavda gördü, partileşme sürecinde gördü, parti militanı olmaya çalışanlar olarak tanımladı. O halde doğrularla yanlışların, partiyle karşı düzenin çatıştığı bir varlık olan insan; duygusunda bu çatışmayı yaşar, düşüncesinde yaşar, ruhunda yaşar, günlük davranışında yaşar. İçimizde bir mücadele var. Mücadele bizim içimizdedir. Bir, bunu kabul edeceğiz; iki, bundan kaçmayacağız; üç, korkmayacağız böyle oluyoruz diye; dört, burada doğru mücadeleyi yürüteceğiz. Bu durumda devrimci ilkeleri, Apocu ilkeleri anlamaya, özümsemeye, onunla çelişen ruh, düşünce, davranışlarımıza karşı kendi içimizde mücadele etmeye çalışacağız. İşte eleştiri-özeleştiri budur. Kendini eğitmek, ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi yürütmek böyle oluyor. Bu durumda, insan yaşadığı müddetçe yüzde yüz Apocu ya da yüzde yüz karşı-devrimci diyemeyiz. Öyle bir ölçü koyamıyoruz. Ağırlık taşıyan hususlar oluyor. Mesela; Önderlik baştan beri bazı arkadaşları gönderirken, "Sonuna kadar yürümeye açıktır, yürür" diyordu. Geriye bakmaz, geri dönmez, düşmanın üzerine gider, mücadeleyi yürütür. O düzeyde kestirilebiliyor. Yüzde yüz hepsi doğru çıkıyor mu? Öyle de değil. O halde içimizde doğrularla, yanlışlar birlikte var ve mücadele önce bizim içimizde gerçekleşiyor. Dıştan süren siyasi-askeri mücadele, Kürt varlığı ve özgürlüğü ile faşist soykırımcılık arasındaki mücadele en şiddetli, en kapsamlı olarak bizim içimizde yaşanıyor. Duygu, düşünce, ruh dünyamızda ve davranışlarımızda yaşanıyor.

Biz Kürdistan'daysak, bundan kaçamayız. PKK içine girmişsek zaten kaçmak mümkün değildir. PKK içine girmek demek, böyle bir mücadele benim içimde yaşanacak, ben içimde bu mücadeleyi yürüteceğim demek anlamına geliyor. Bunu kabul etmek anlamına geliyor. Katılmayı, PKK'nin içine gelmeyi doğru anlamak böyle olur. Bir defa katılmak, adım atmak demek bunları kabul etmek demek oluyor. Ondan sonrası da mücadeleyi doğru yol ve yöntemlerle sürdürmektir. Sürekli kılmadır. Mücadelede yorulmamak, daralmamak, yanlış yöntemler izlememek gerekir. Önderliğin yol, yöntemi, gerçekliğini burada da görüp, o halde kendimizi devrimcileştirmek için iç mücadeleyi sürekli yürütmeliyiz. Mao da derecelendiriyor böyle; "Birisi diyor yüzde yetmiş devrimci, yüzde otuz gericidir". Bunun devrimciliği ancak yüzde altmış düzeyindedir. Bir ara Önderliğe sormuşlar fakat Önderlik çok rakamlandırmadı ancak bu mücadeleyi fazlasıyla kabul ediyor, bunu sürdürüyordu. Zaten ideolojik-örgütsel mücadele böyle oluyor. Kişilik mücadelesidir. Kişilik çözümlemeleri bunun için var ve bu temelde yapılıyordu. Kişilik çözümlemelerinde düşman etkilerine, özelliklerine, ruh, duygu, düşünce ve davranıştaki etkilerine karşı mücadele edip, onları zayıflatarak, azaltarak Önderlik etkilerini, Parti etkilerini, özgürlük etkilerini çoğaltmak anlamına geliyor. Eğitim de, özeleştiri de bu demektir. Biz sürekli böyle bir mücadele halindeyiz. Bunu kabul edeceğiz.

Genelde var olan ana eğilim bunu kabul etmemektir. Mücadeleyi anlamamak, kendimizi bu mücadeleye yatırmamak, ruh, duygu, düşünce ve davranışta bu mücadelenin sürmesini istememektir. Bundan kaçınılıyor. Bu işi doğru ve tam anlayarak yapacaksın. Kabul edeceksin bu mücadeleyi. Kabul etme; kenarına çıkmaya çalış, köşesinde kalmaya çalış, en kötüsü budur işte. İnsanı kötü durumda tutan bu, zayıf tutan bu, anlamaz kılan bu oluyor. Anlamama diye bir şey yok; işleri doğru yürütür hale getiremez olan budur. Bu da bir tür geri çekilme, bir tür kaçış oluyor. Mücadeleden kaçış, örgüt içi mücadeleden kaçıştır. İdeolojik-örgütsel mücadeleden, kişiliğimizdeki mücadeleden kaçış. Mümkün olduğu kadar bu mücadele bizim üzerimizde olmasın ama biz bu partinin içinde olalım ve iyi birer Apocu militan halinde de olalım, denilemez. Bu olmuyor, mümkün değildir. Böyle olmasını istemek, beklemek yanlıştır.

Dışta 'düşmana karşı mücadele geliştirelim, zafer kazanalım' derken öncelikle kendi içimizdeki düşmana karşı mücadele edip zaferler kazanmayı bilmeliyiz. Yine bilmeliyiz ki; iç mücadeleyi yürüttüğümüz, kazandığımız oranda, dıştaki düşmana karşı mücadele edip kazanma şansımız vardır. Yoksa içte mücadeleyi yürütmeden ya da bu mücadelede başarılar kazanmadan dıştaki düşmana karşı ideolojik, askeri, siyasi mücadele yürütmek ve kazanmak mümkün değildir.

Yaşadığımız tarihsel yanılgı budur. Buradan çıkmamız, bu yanılgıyı aşmamız gerekiyor. Böyle insan olunmuyor. Yaşam böyle değil. Hele hele PKK gibi bir parti içerisinde yaşam hiç öyle değildir. O halde mücadeleye açık olalım, korkmayalım mücadeleden, kaçmayalım, kendimizi kapatmayalım mücadeleye; tersine kabul edelim, açık tutalım, anlayalım, yol ve yöntemlerini öğrenelim ve bilinçli, planlı bir biçimde mücadele yürütelim. Bizi başarıya böyle bir mücadelecilik götürür. Onun dışındakiler götürmez. Doğru başaran Apocu militan haline böyle bir mücadeleyi yürüterek ulaşılabilir.

Doğruları pratikte gerçekleştiren PKK'de esas yönetim oluyor

O açıdan bir defa devrimin kendi içimizde yaşandığı, devrimci mücadelenin kişiliğimizde sürdüğü gerçeğini bilmemiz, kabul etmemiz ve kendi içimizde mücadeleyi böyle yürütmemiz gerekmektedir. Dışta 'düşmana karşı mücadele geliştirelim, zafer kazanalım' derken öncelikle kendi içimizdeki düşmana karşı mücadele edip zaferler kazanmayı bilmeliyiz. Yine bilmeliyiz ki; iç mücadeleyi yürüttüğümüz, kazandığımız oranda, dıştaki düşmana karşı mücadele edip kazanma şansımız vardır. Yoksa içte mücadeleyi yürütmeden, ya da bu mücadelede başarılar kazanmadan dıştaki düşmana karşı ideolojik, askeri, siyasi mücadele yürütmek ve kazanmak mümkün değildir. Bir, bu gerçeği bilmeliyiz. İkincisi de; Parti'de herkes böyle bir mücadele halinde, sınavda olduğunu bilmelidir. Önder Apo dedi ki, "Ben de Apocu militan olmaya çalışan, PKK'li olmaya çalışan bir militanım. Partide eşitlik var. Eşitler arasında hizmette birinciyim."

Bir partiyiz, örgütüz, mecburen iş bölümü yapmamız gerekiyor. Örneğin bir okulda bir kurul, komünler, komün sözcüleri, lojistikle uğraşan var, bir örgütsel iş bölümü var. Önderlik buna, "İş ve rol koordinasyonu" dedi . Böyle bir sistem oluşturmalı mıyız? Oluşturmalıyız. Yaşamak ve örgütlü çalışmak için bu gereklidir. Fakat bütün bunların hepsi örgütlü çalışmak için bir iş bölümü yapmayı ifade ediyor. Onun ötesinde bir farklılık yoktur. O bakımdan da yönetim olmakla olmamayı Parti içerisinde çok fazla ayırmamak, önemsememek, farklılaşmamak gerekiyor. Merkez olmak, yönetim olmak değil, üye olabilmek, kadro olabilmek önemlidir.

Mazlum Doğan, kadro olmayla merkez olmayı daha ilk kongrede eşit saymıştır. "Partiye üye olabilmem için bana verilecek her görevi yapmaya hazır olmalıyım" dedi. Ancak böyle kadro olabileceğine inandı. Demek ki, her kadro böyle olabilir. O halde, Parti içerisinde günlük yaşamı düzenlemek, mücadeleyi daha planlı, programlı yürütebilmek için yaptığımız örgütleme ve iş bölümünü sadece iş ve rol koordinasyonu biçiminde ele almalıyız. Büyüklük-küçüklük, iyilik-kötülük, gelişmişlik-geri kalmışlık, güçlülük-zayıflık olarak görmemeliyiz. Bir farklılık olarak ele almamalıyız. Farklılaşma düzeyine getirmemeliyiz. Öyle olursa PKK'de sınıflaşma olur, eşitlik ortadan kalkar. Fedai militan topluluk olamayız. Yönetim elbette gerekli, yönetimsiz olmaz, iş ve rol koordinasyonu biçiminde olmalıdır. Fakat yönetim olmak her şey olmak değildir. Fiili olarak yönetimde ortaya çıkan parti doğrularını belirlemek değildir. Önder Apo üyelik tanımını açımladı 3. Kongre'de; "Bizi hiç görmemişler, defterlerimizde sicil kayıtları bile yoktur ama çizginin bütün inceliklerini hayata geçiriyorlar, üye onlardır, merkez de onlardır." dedi. Dolayısıyla, doğruları pratikte gerçekleştiren, PKK'de esas yönetim oluyor.

PKK'de gerçekleşen devrimcilik Önderlik ve şehitler gerçeğidir

Yaşamda ve mücadelede işleri düzenlemek için yaptığımız iş bölümü, buradan ortaya çıkan yönetim olma, öyle görev almayı bir ayrıcalık, PKK'nin yönetimi, talimat gücü, emir gücü olarak görmemek gerekiyor. PKK'de gerçekleşen devrimcilik, Önderlik ve şehitler gerçeğidir. Emreden, emir veren, yönetim olan gerçeklik budur. Bu da bütün kadrolar için açıktır. Herkes böyle bir çizgi temelinde, böyle bir militan haline gelmek için yürüyor; bu anlamda herkesin önündeki fırsat aynıdır, eşittir. Herkes de ancak o çizgi temelinde başarıya ulaştığı zaman PKK'de bir yeri, rolü olabilir. Onun dışında olmaz. O bakımdan gerçek yönetimi doğru görmek gerekiyor. Bu anlamda PKK'nin bir yönetimi vardır. Emir gücü var, talimat gücü var, çizgi gücü var. Onun dışındakiler bu temelde bir iş ve rol koordinasyonu çerçevesinde işlev gördüğü ölçüde, partiyi o çizgide yürüttüğü ölçüde, o çizgiyi egemen kıldığı ölçüde başarıyla görev yapıyor sayılır. Yapamıyorsa başarısız sayılır. Ama emir gücü, talimat gücü, çizgi gücü onlar değildir. O bakımdan da var olan iş bölümünü, yönetim gerçeğini farklı ele almamak gerekir. Zaten herkes şurada veya burada şu görevi, bu görevi alıyor. PKK'de herkes PKK içerisinde bir komitedir. Komitede bazı işleri yapmak üzere görev üstlenmiş bir yönetim, işlerin yönetimidir. Bir hücresi de orada iş yapan bir yönetimdir. Biraz daha fazla görev ve sorumluluk verilmiş, daha fazla iş istenen bir topluluk anlamına geliyor. Az iş istenen değil, daha çok iş istenen, dolayısıyla daha çok çalışmakla yükümlü olan, işlerin sonuçlarından daha fazla sorumlu tutulan, hesap vermek durumunda olan bir topluluk oluyor. Yönetim, bu kadroların içinden çıkıyor. Bugün budur, yarın odur. Önderlik, "Hem öğrenciyiz, hem öğretmeniz" dedi. Okul sistemimizi öyle kurdu. "Hem yöneticiyiz, hem yönetileniz." Bir eşit yoldaşlar topluluğuyuz, kadro topluluğuyuz, dolayısıyla birisi yönetim oldu veya pratik işlerde görev verildi, yönetim yapıldı diye, o partinin doğrularını tümüyle temsil ediyor diye görülmemelidir. Ondan sonra da orada olumsuzluk çıkınca, "Niye yönetim böyle oluyor?" deniliyor. PKK'nin gerçek yönetimi onun çizgisini belirleyenlerdir. Onları da Önderlik ve şehitler gerçeği olarak tanımlıyoruz.

O halde tanımsız ve anlaşılmaz değil, Parti'yi bu anlamda da doğru görmek, doğru anlamak önemlidir. Bu bakımdan da eleştiri yapacaksak eleştirilerimizi, değerlendirmelerimizi doğru yapmalıyız. Özeleştiri vereceksek neye göre özeleştiri vereceğimizi doğru bilmeliyiz. Parti dediğimizde neyi esas aldığımızı bilmeliyiz. Bugün şu veya bu görevi almış insanları parti olarak görmek büyük bir yanılgıdır. Böyle bir durumda partinin gerçek tanımını, Önderlik ve Şehitler Partisi olma tanımını kaybetmek, unutmak olur. Görmezden gelmek olur ki, bu yanlıştır. O açıdan da bütün bunları bilerek bir değerlendirme, çözümleme, çizgiye katılma, çizgi temelinde kendini değerlendirme önemlidir. Yanlış anlayışlardan dolayı doğru çözümleme yapılamıyor. Doğru bir eleştirel-özeleştirel yaklaşım gösterilemiyor. Çizgi, parti gerçeği, yönetim, kadro gerçeği yanlış anlaşılıyor. Ondan dolayı birisiyle iddialaşıyoruz, kendimizi ona göre ölçüyoruz. Yönetime bakıyor, yönetime göre kendimizi ölçüyoruz. Yönetime yanlış bakmak, yanlış ölçü tutturmak, kendini yanlış değerlendirmeye almak oluyor. Parti gerçeğini, çizgi gerçeğini doğru anlamalıyız; militan nasıl olunur, nasıl katılır, bu mücadele insanda nasıl sürüyor, bunları doğru görmeliyiz, bu temelde yanılgılarımızdan kurtarmış olarak kendimizi Önderlik ve şehitler çizgisi temelinde sorgulamaya, yargılamaya açmalıyız. Bunu ruhsal olarak, duygusal olarak, düşünsel olarak, davranışsal olarak, yaşam ve eylem çizgisi alanlarında cesaretle, çok yönlü bir yaklaşımla yapmalıyız.

Bizi eskiden kurtarıp, Önderlik ve Parti gerçeğine çekecek olan katılım, mücadele böyle bir mücadeledir. Değerlendirme ve eleştiriler kişiyi buna doğru yöneltirse Parti çizgisinde doğru değerlendirme ve eleştiri olur. Özeleştirel yaklaşım bu temelde gerçekleşirse o zaman doğru olur ve başarıyla bir devrimcileşme, militanlaşma yaratır. Eleştiri-özeleştiriye de, çözümlemelere de böyle yaklaşmak, çizgi devrimciliğini bu esaslar üzerinden ele alıp, kendimizi bu temelde sorgulamaya tabi tutup yoldaşların sorgulamasına açarak, buradan hata ve eksikliklerimizi, yanılgılarımızı tüm boyutlarıyla açığa çıkartarak onlardan arınmayı, daha fazla Apoculaşmak, militanlaşmak için çaba harcar hale gelmeyi sağlamalıyız. Çözümlemelere böyle yaklaşılırsa, Önderlik çizgisi temelinde özgürleşme ve zafere ulaşma gerçekleşir.

■■■

Derin Özel Savaş ve Şark Islahat Planı'nın güncellenmesi

Derin Özel Savaş'ın neleri; nasıl, niçin ve hangi yöntemlerle yapmak istediğini iyi görelim. Buna göre bir duruş içerisinde olalım. Aksi takdirde tam 90 yıl önce Kürtlerin başına getirilen felaketlerin bugün başka yol ve yöntemlerle yürütülmek istendiğini göremezsek; kültürel soykırımın bir aracısı ve parçası olmaktan kendimizi kurtaramayız. Türkiye halkları da Derin Özel Savaş gerçekliğini görüp bu kirli savaş biçimine karşı sağlıklı bir karşı duruş sergilemezlerse aynen 100 yıl öncesi gibi buldozer ile ezilerek bu kez başka insanlık dışı zihniyetlere yatırılmaları da kaçınılmazdır.

Kasım Engin

Klasik sömürge zamanlarında halklara karşı kullanılan savaş türü, açık olan zordu. İşgal edilmek istenen ülkeler ya da topraklar zor gücüyle işgal edilir ve zor gücüyle işgal edilen topraklarda sömürgeciler güçleri yettikçe her şeyi yapardı. Ancak İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra bu savaş biçimi sonuç almaz olmuştu. Bu savaş biçimi halkların tepkisini topladığı için halklar karşı direnç gösterdiler. Nitekim birçok halk emperyalizme ve açık sömürgeciliğe karşı büyük direnişlerle meydana çıkarak bu işgalci güçleri ciddi anlamda zorlamışlardı. Bu gerçeği analiz eden sömürge merkezleri artık açık askeri sömürü ve zorun yerine, halklar tarafından görülmeyecek olan, gizlenmiş, perde arkasından yürütülen bir savaş biçimi icat ettiler. Bu yeni icat edilen savaş tarzına 'Özel Savaş' denildi. Özel savaş bu bağlamda, yeni sömürgeciliğin geliştirildiği ya da geliştirilmek istendiği yerlerde uygulandı. Ve o gün bugündür dünyanın her yerinde uygulanmaktadır.

"Özel savaş olarak ele aldığımız olgu, sınıflı uygarlıklar boyunca geliştirilen baskı ve egemenlik aracı olarak başvurulan savaşın bir biçimidir. Değişen koşullara göre sürdürülen bir savaş biçimi oluyor. 'Kuralsız savaş' tarzında bir savaştır. Kuralsız savaş tanımı, özel savaşı anlatmaya yeter mi? Kuralsızlığı genel bir çerçeve olarak değerlendirip içine her şey sığdırılırsa olabilir. Özel savaş denilen savaşta, salt askeri olarak hasmı alt ederek ona iradeyi kabul ettirme söz konusu değildir. Özel savaş, siyasetin şiddet araçlarıyla sürdürülmesi değildir ama şiddet araçlarının kullanılmasını da içeriyor. Onun için özel savaş egemenler ve sömürücüler tarafından topluma karşı her alanda sürdürülüp, ilan edilmiş olan bir savaşı simgeler. Özel savaş kapsamına sadece ekonomik, siyasal, askeri, kültürel alanlar değil, bir bütün olarak insana ve topluma karşı savaş da giriyor. Kısacası, toplumla ilgili ne varsa bunlar özel savaş kapsamına giriyor."

Şark Islahat Planı ile Kürtleri tümden hedeflediler

Hiç şüphe yoktur ki bu kirli savaş türünün kendine has yol ve yöntemleri vardır. Burada derinliğine girmeyeceğiz. Hatırlayalım; 1970'lerde Şili'de Marksist olan Salvador Allende'yi iktidardan almak için o yıllar çok etkili olan 'yirmi yalan bir doğru eder' prensibiyle hareket edilmiş ve Allende halkın gözünün önünde bu yalana dayalı savaş biçimiyle, bir darbe sonucu ölmüştür. Ancak bu özel savaşı aşan savaş tarzlarının üzerinde çok yoğun bir şekilde çalışıldığını, siyasetle uğraşan her insan az çok bilir. Yeni sömürgecilik birçok ülkede uygulanmaya konuldu. Ancak dünyada gelişen bilim teknik artık bu tarz bir sömürgeciliğin de aşılmasını gerekli kıldı, çünkü, bilişim tekniği her eve istenilen saatte girebildi. Emperyalist güçler her ne kadar bu tekniği öncelikli olarak kendileri için kullandılarsa da zamanla tüm dünyaya yayıldı. Bugün dünya bir köy kadar küçülmüştür. Unutmayalım ki bir köyde ahlaki değerler çok gelişkindir. Bir köyde herkes kimin ne yaptığını bilir. Herkes herkesi tanır. Doğrudan ilişki esastır. Başka bir deyişle bir köyde sömürünün çarkları ayrı dönmek zorundadır. Çark daha inceltilmek zorundadır. Göz boyama daha güçlü olmalıdır. Daha etkili kandırma yöntemleri bulunmalıdır. Öyle ki; eğer birinin cebine elini atacaksan, o zaman o kişinin ruhuna daha fazla, hem de kimsenin fark etmeyeceği tarzda nüfuz etmenin yolunu bulmalısın. İşte bu yeni yol, yöntem bulmaya biz 'Derin Özel Savaş' diyoruz. Örneğin; Türkiye devleti Kürtleri kültürel olarak soykırıma tabi tutabilmek için 24 Eylül 1925 tarihinde, Şark Islahat Planı'nı geliştirdi. Bu planın özü; Kürtleri fiziki, kültürel, siyasal, sosyal ve psikolojik olarak yok etmekti. Kürtleri Kürt olmaktan çıkararak başkalarının uzvu haline getirmek için ne kadar da çok plan ve program geliştirdiler. Dersim'de örneğin; o yedi meşhur T'ler vardı. Tedib, Tenkil, Tasfiye vs…

Örneğin; Kürtlerin yaşadıkları mekanlara Türk okulları açarak Türkleştirmek istediler. Kürtlerin yaşadıkları yerlere zindanlar inşa ederek, Kürtleri bu zindanlarla terbiye etmeyi esas aldılar. Kışlalara alarak kişilikleriyle oynamaya çalıştılar. Sporu getirerek, Kürtleri kendilerine eklemlemeye çalıştılar. Sanatı ancak, kendi sanatlarını Kürtlere götürerek Kürt sanatını yok etmek, yine Kürtlerin sanatlarını kendilerine alarak içini boşaltma çalışması olarak ele aldılar. Ve tabii Kürt gençlerine diğer S'yi de götürerek, toplumu ahlaki dokusundan boşaltmaya çalıştılar. Evet, Şark Islahat Planı ile Kürtleri tümden hedeflediler.

Dikkat edersek bu Şark Islahat Planı neredeyse 90 yıllıktır. Bu plan bugünkü dünyada söker mi? Herhalde sökmez. Örneğin bu planın ilk bir kaç maddesi şöyledir:

1. madde: Kürdistan'da idare-i örfiye dedikleri sıkıyönetimin ilan edilmesi.

2. madde: Kürdistan, 5 umumi müfettişlik mıntıkasına düzenlenir ya da bölünür.

3. madde: Mahakim-i nizamiye ve divan-ı harb-i örfilerde yani sivil ve askeri mahkemelerde sivil hakim bulunmayacaktır.

5. maddeyi ise bugünkü Türkçeyle aktaracak olursak:

"Ermenilerin ve Kürtlerin yerlerine Balkanlar'dan getirilecek olan Arnavutlar, Bulgarlar ile Kafkasya ile Azerbaycan'dan getirilecek olan Türk kökenliler yerleştirileceklerdir. Öyle ki getirilenlerin tüm masrafları devlet karşılayacak; buranın yerlileri mal ve mülklerini satamayacaklardır."

Şimdi bu maddeler, bugünkü dünyada söker mi? Sökmez dedik. O zaman Kürt halkının kültürel soykırımının farklı yol ve yöntemlerle yürütülmesi gerekiyor. İşte bu farklı yol ve yöntemlerle Kürtlere karşı sürdürülen üstü örtülü savaşa biz Derin Özel Savaş diyoruz.

Özel savaş merkezlerinde hazırlanan Kültürel Soykırım planları

Elimize birkaç yıl önce TC devletinin gizli odakları tarafından -daha doğrusu Derin Özel Savaş Merkezi tarafından- hazırlanan bir belge geçti. Bu belgenin başlığı, "Türkiye'de düşük yoğunluklu çatışma ve psikolojik harekât dahilinde terör örgütüne karşı alınması gereken tedbirler"dir.

Bu belgenin bazı maddelerini sıralarsak, Derin Özel Savaş'ın ne demek olduğunu daha iyi görmüş olacağız.

Belgenin girişi çok ilginçtir. Belgenin girişinde şöyle denilmektedir:

"PKK'nın başarısı, Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana sürdürülen 'Milli Bütünleşme Projesi' çerçevesinde henüz ulusal bütünlüğe tam olarak eklemlenememiş yurttaşlarımız ile ulusal bütünleşmeyi sağlamış olan yurttaşlarımızın bir kısmını ulusal bütünlük sürecinden kopararak, Kürt 'etnik gruplaşması' sürecine sokmuş olmasıdır. Bölge insanının kafasında kendisine Kürt oluşundan ötürü farklı davranıldığı tezi oluşmuş olması, etnikleşmeyi güçlendirmektedir. Esasen milli bütünleşme projesi 1980'lerde GAP projesinin devreye girmesi ile dev adımlarla hızla sonuca doğru gidecek Türkiye Cumhuriyeti'nin milli bütünlüğü sosyolojik olarak tamamlanacaktı. PKK'nın bu dönemde ortaya çıkması 'Milli Bütünleşme Projesini' sekteye uğratmış ve toplumu 'Milli Bütünleşme Projesine' karşı harekete geçirmiştir."

Dikkat edelim; PKK güya 'Milli Bütünleşme Projesini' sekteye uğratmıştır. Peki, nedir bu 'Milli Bütünleşme Projesi' dedikleri proje?

Tam anlamıyla söyleyecek olursak: Kültürel soykırımdır. Kültürel soykırımı Önder Apo şöyle ifade ediyor; "Temel mekanizma olarak kültürel soykırımla halkların, etnik ve dinsel grupların hakim elit ve ulus devletin dil ve kültürü içinde tümüyle tasfiye olması amaçlanır; başta eğitim kurumları olmak üzere her türlü toplumsal kurumun cenderesi içine alınıp varlıkları sona erdirilmeye çalışılır. Fiziki imhaya göre daha sancılı ve uzun sürece yayılmış bir soykırım türüdür. Yarattığı sonuçlar fiziki soykırımdan daha felaketlidir. Bir halk veya herhangi bir topluluk için yaşamda karşılaşabileceği en büyük felaket niteliğindedir. Varlığını, kimliğini toplum doğasının tüm maddi ve manevi kültürel unsurlarını terk etmeye zorlanmak, uzun sürece yayılmış kitlesel çarmıha gerilmekle özdeştir."

PKK Kürt halkının çarmıha kitlesel olarak gerilmesini önlediği için; "PKK'nın bu dönemde ortaya çıkması 'Milli Bütünleşme Projesini' sekteye uğratmış ve toplumu 'Milli Bütünleşme Projesine' karşı harekete geçirmiştir" denilmesi boşuna değildir.

Devamla; "Yapılması gereken, bölücü ideolojinin ulaştığı bütün başarıları ortadan kaldıracak bir politikayı bilimsel esaslara dayandırmaktır ve kendisini Kürt olarak tanımlayan bölge halkının eritilerek 'Milli Bütünleşme Projesine' dahil edilmesidir. Özetle, örgütün etnik tarih inşası engellenmeli, sosyolojik ve psikolojik bölünmeyi tamir edici, toplumsal bütünleşmeyi geliştirici politikalar geliştirilmelidir" denilmektedir.

Peki, nedir bu politikalar?

"1. Bölgede mağduriyetin ortadan kaldırılması için; psikolog, psikiyatrist ve sosyal psikologların öncülüğünde birçok kapsamlı araştırmanın yapılması şarttır. PKK'nın kurduğu psikolojik tuzak ve mekanizmalar iyi tespit edilmelidir. Toplumsal rehabilitasyon önlemleri için;

a. Bölgede rehabilitasyon,

b. Bölge dışında göç neticesinde oluşan gettolarda rehabilitasyon olmak üzere iki genel çerçeve oluşturmak gerekmektedir."

Peki, bunu nasıl yürüteceklerdir?

Başka bir paragrafı olduğu gibi alıyoruz. İçindekiler çarpıcıdır.

"2. Başta öldürülen PKK'lıların aileleri olmak üzere yakın çevrelerine yönelik olarak kapsamlı rehabilitasyon çalışmaları başlatılmalıdır. Bu insanlar düşman oldukları halde, düşman olarak görülmemeli kendilerine öyle davranılmamalıdır. Terör ile mücadelede terör

sürecinin yaşandığı coğrafyanın insanlarının büyük çoğunluğu potansiyel suçlu olmakla birlikte, bunların potansiyel suçlu olarak görülmesi ve bunun onlara yansıtılması tepkilere yol açabilir. Özellikle PKK'lı gençlerin anneleri ve babaları kazanılmalı, çocuklarını PKK'dan geri almak üzere yönlendirilmelidirler. Bu çerçevede özellikle "Cumartesi anneleri" gibi örgütün politikleştirerek istismar ettiği gruplar tahlil edilerek terör örgütünden koparılmalıdır."

"Bu insanlar düşman oldukları halde" cümlesi, Derin Özel Savaş merkezlerinin Kürt halkına yaklaşımını açıkça dile getirmektedir. "Bunlar düşman ama düşman gibi yaklaşmayalım aksi taktirde kazanamayız" yani kandıramayız yaklaşımı belirgindir. Dikkat edelim; "düşmandırlar ama düşman olduklarını bilerek, ancak düşman olduklarını hissettirmeden yaklaşalım" denilmektedir.

'Camide namaz kılın Ramazanda iftar verin Cuma namazlarına katılın'

Başka ilginç bir bölüm ise; "Devlet ile halk arasında sıcak ilişkiler" adı altında toplanmıştır.

Bir maddesi şöyledir:

"Bölge halkı ile güvenlik güçleri arasında güçlü bir organik bağ oluşturmak gerekmektedir. Bunun için uygulanabilecek birçok yol vardır. Bunun için yapılması gerekenlerden birisi de dini bağın vurgulanmasıdır. Bir askeri birliğin bir köye girdiği zaman camide namaz kılması, Ramazan ayında komutanların iftar vermesi, Cuma namazlarına subayların katılması bu alanda olumlu bir örnek teşkil edecektir. Radikal dinciliğe karşı TSK tarafından zaman zaman sergilenen radikal laikçi uygulamalar sadece ve sadece radikal dincilerin zeminini güçlendirmekte, Türk ordusunu olduğundan farklı göstermektedir."

Bu yazılanları okuduğumuzda TSK'nın yine birçok emniyet biriminin, özelde de bunların üst düzey yetkililerinin Kürdistan'da dini değerlere gösterdikleri hassasiyetin hiç de dine karşı gösterilen saygıdan dolayı olmadığını görmek herhalde zor olmayacaktır. Yapılanın sadece ve sadece Kürt halkını kendi özgürlük değerlerinden uzaklaştırma plan ve programları olduğu gözler önündedir.

Başka önemli bir madde ise şöyle demektedir:

"Diyanet İşleri Başkanlığı teşkilatına da toplumsal rehabilitasyon sürecinde çok önemli görevler düşmektedir. Ancak Başkanlığın mevcut yapısı ve klasik görev zihniyeti ile böyle bir görevin üstesinden gelmesi mümkün değildir. Başkanlığın bu noktada devletin ilgili kurumları ile daha etkili bir dayanışma içinde olması gerekmektedir. Özel olarak yetiştirilmiş imamların bölgeye gönderilmesi ve bu imamların örgütün antipropagandasını yapacak şekilde donatılması, bölgedeki istihbarat güçlerimizle birlikte çalışmaları gerekmektedir."

İlginç değil mi? Şimdi TC'nin Kürdistan'a Diyanet Başkanlığı'nın eliyle imam gönderdiği daha iyi anlaşılmaktadır. Son faşist diktatörün Diyanet İşleri başkanını bu çalışmadan alırken; Kürdistan'da yeterince etkili çalışmadığını, yani istedikleri sonucu alamadıklarını söylemeleri bu bağlamda bunun açık itirafı değil mi?

Kürdistan'da dünyanın hiçbir yerinde görülmeyen derinlikte bir özel savaş, konunun girişinde de ifade ettiğimiz gibi Derin Özel Savaş'ı bizlere yaşatılırken görmemenin anlamı; kör, sağır ve dilsiz olmaktır. Çünkü; Derin Özel Savaş Merkezleri Kürdistan'da yıllardır büyük bir tempoyla yoğun bir eritme çabası içerisindedirler. Bunlar tüm çabalara rağmen yetmeyince, bu kez de insanların zihinlerini daha da karartacak taktiklere başvurmaktan başka bir şey yapmamaktadırlar.

"Türkiye'de düşük yoğunluklu çatışma ve psikolojik harekât dâhilinde terör örgütüne karşı alınması gereken tedbirler" adlı belgenin bir yerinde, asimilasyonun yani eritmenin ne kadar önemli olduğunu dile getirdikten sonra, hiçbir komplekse kapılmadan kültürel soykırımın devam ettirilmesi şöyle formüle edilmiştir:

"Türkiye'nin, milli bütünleşme politikalarının sürdürülmesi konusunda en ufak bir komplekse kapılmasına gerek yoktur. Çünkü; bütün milli devletler, tarihsel süreç içinde toplumsal bütünleşme, yerleştirme ve üretilen modern bir hakim kültür etrafında asimilasyona ve/veya bütünleşmeye öncelik vermişler" diyerek devletin temel politikasının inkar ve asimile olduğunu açıkça dile getirmektedir. Bunun için devletin ve hükümetin sürekli 'inkar ve imhayı kaldırdık' sözleri sadece ve sadece boş sözler olduğu gibi halkları, özelde de Kürtleri uyutmaktan öteye geçmeyen sözler oldukları da daha iyi anlaşılmaktadır.

Unutmayalım ki; Ermeni halkı 1915'te, Çerkezler 1921'de, Yunanlar 1922'de, Asuri ve Süryaniler ise 1924 yılında fiziki olarak soykırımdan geçirilmişlerdir. Daha önce sosyalistleri 1921'de; dindarları ise parça parça esasta 1924 yılından başlayarak eritmiş, sindirmiş ve ezerek etkisiz kılmışlardır. İşte Kürtlere karşı Şark Islahat Planı 1925 yılında, bunların üzerinde geliştirilmeye başlanmıştır.

Son zamanlarda çokça Kürtlerin hatta başka etnisitelerin tanınmasına dönük yapılan tartışmalar için ise, "Etnik kimliğin devlet tarafından tanınması masum bir istek değildir "Etnik kimlik, adeta yeni siyasal toplumun tutkalı olarak hayal edilmiştir." Bu yeni siyasi toplum oluşmasında bir ara adımı teşkil edecek olan etnik milletleşmeyi zorlaştıran hususun devletin direnişi olduğu unutulmamalıdır" diyerek özünde hiçbir halkı tanımamaya dayalı zihniyetin özünü açıkça gözler önüne sermektedir.

Belgenin başka bir maddesinde ise bugün çokça karşılaştığımız ve halkları, özelde de Kürdistan'da Kürt halkının kültürel soykırımını derinleştirmekten başka bir anlama gelmeyen pratik önlemleri görüyoruz.

Örneğin: "Özellikle silahlı kuvvetler veya emniyet teşkilatının örgütlediği toplu sünnet düğünleri, gençlik şölenleri, toplu nikah şahitlikleri, Mehmetçik dershaneleri, okul inşa projelerine katkılar, spor karşılaşmaları sistemli hale getirilmelidir. Toplu olarak düzenlenen bu törenlere devletle işbirliği yapmış olan bölge ileri gelenlerinin davet edilmesi, ikna etmede daha belirleyici bir rol oynayacaktır" denilerek; asimilasyonun hangi yol ve yöntemlerle ısrarla sürdürüleceğini dile getirdiği gibi, çok masumane ve insanca gösterilmektedir.

Başka bir yerde ise sıklıkla gördüğümüz Kürdistan'da öğrenci, sporcu ve kültürle uğraşan kesimlerin Türkiye metropollerine gezilere götürülmeleridir. Bunu yaparken ne kadar da insani olduklarını dile getirmekten geri durmayan yetkililerin uygulamalarının esasta, bir program temelinde Kürt gençlerini asimile ederek Türkleştirme projelerinden öte bir şey olmadığını aşağıda yazılanlardan görüyoruz.

"Öğrencilerin Güneydoğu Anadolu'dan, Batı'ya Ankara, Bursa, Çanakkale, İstanbul'a düzenlenecek, bazı kasaba ve köyleri kapsayacak, tarihi ve sosyal gerçeklikleri görecekleri turlar, geleceğe yönelik olarak mağduriyet sorununun çözümüne yardımcı olacaktır" denilmektedir.

'Dersim Türk yurdudur!'

İlginç bir madde ise, Kürdistan'da yerleşim yerlerinin Kürtçe orjinal isimlerinin geri iade edilmesine dönük söylenenlerdir; "Öncelikle; isimleri değiştirilen yerleşim yerlerine eski isimleri verilmelidir. Esasen isim değiştirme işlemi daha ilk günden yanlış bir uygulamadır. İhtisası olmayan veya olduğu düşünülen kişiler Kürtçe zannettikleri yer isimlerini değiştirmişlerdir. Oysa yapılan bilimsel araştırmalar değiştirilen isimlerin Türkçe köklü isimler olduğunu göstermektedir. Esasen bu isimleri değiştirmek bölgenin tarihi Türk karakterini değiştirmek demektir" diyerek isimlerin geri iade edilmesi, 'zaten bunların tümü Türk'tü; bunun için geri iade edilecek isimler zaten Türkçedir' mantığı üzerine kuruludur. Abdullah Alpdoğan'ı hatırlarsınız. Dersim katliamının baş mimarı olan bu kişi Dersim isminin değiştirilmesinden bahsederken hiç utanmadan aslında Dersimlilerin ezelden beri Türk olduklarını dile getirmiş hatta yazıya da dökerek;

"İşte büyük göç ve akın günlerinde Asya dağlarına yol tutan Türkler bu yolları takip ederek bugün Dersim dağları dediğimiz ve fakat Asya dağlarının devamı olan Toros dağlarına ulaşıyorlar. Şimdi Dersim denilen bölgede kendilerine en uygun tabiat şartlarını buldukları için burada yerleşip kalıyorlar. Maden işletmesini çok iyi bilen adamlar, Dersim'de bakır ve kalay madenlerinin yan yana ve pek zengin halde bulunduğunu görüyorlar. Burada da yerleşiyorlar... İşte şimdiye kadar zanlar ve tahminler üzerine uydurmalarla Dersim adıyla anılan ve bu güzel yerlere en uygun ve tarihin özünden süzülüp çıkarılan bu ad, yeni Tunceli adı verilmiştir. Bu bölgenin bakırı ve kalayı, taşı ve toprağı kadar sakinleri de Türk'tür. Hem de soyları karışmamış, dipdiri ve tam manasıyla Öz Türklerdir" dememiş miydi?

Bugün inkar ve imhayı ortadan kaldırdıklarını dile getirenlerin Abdullah Alpdoğan'ın yetmiş yıl önce dile getirdiklerini nasıl aynı biçimde savundukları, daha önce yer verdiğimiz alıntılarla da açıkça gözler önüne serilmektedir. Ve tabii bunları yaparken alıştığımız tarzda olmaması gerektiği de genişçe ele alınmıştır. Derin Özel Savaş derken kastettiğimiz zaten budur. Yapacaksın, vuracaksın, yok edeceksin ama kimse bunları görmeyecek, anlam vermeyecek hatta yapılanları anlamayacak bile!

Bir örnek daha verelim:

"Alınan güvenlik önlemleri mümkün olduğunca istihbarati nitelikli olmalıdır. Asker ve polisin kamusal alanda görünümüne dayalı önleyici güvenlik anlayışı terk edilmelidir. Bunun için asker ve polis güvenlik güçlerinin profesyonel eğitim ve destek alması gerekmektedir. Yıllardır göz önünde kutsal görevlerini yerine getiren özellikle istihbarat güçlerimiz, devlet kurumlarında ve camilerde istihdam edilmelidirler. Böylece bölge halkının tepkisini de çekmeden görevlerini daha rahat bir şekilde yerine getirmeleri sağlanır."

Dikkat edelim polisi, askeri, istihbaratçısı öyle ortalarda dolaşarak bu işleri yapmayacaktır. Bir müftü, bir sivil toplumcu, bir sosyal danışman derken; ne kadar halkı uyutabilecek kurum varsa onların içine sızdırılarak devlet yüzü, kadife yüz haline getirilecektir. Tabii bunu herkes yapamayacağı için, bu yüzlerin önce verilen eğitimlerle kadifeleştirilmeleri gerekmektedir!

Yapılanın ya da yapılmak istenenin sadece ve sadece Kürtlere ve diğer halklara dönük eritme yani asimile etme olduğu gün yüzü gibi ortadayken; söylem değişiyor, tarz değişiyor, dil değişiyor, uygulama biçimi değişiyor. Daha derinlere işleyen bir faşizan politikayla karşı karşıyayız.

Özel savaş çok kirli değil, kirlinin de ötesinde bir savaş türüdür

Sözü uzatmadan bir de hangi kişilikleri bu iş için kullandıklarına bakmaktan fayda var.

"Devletle halk arasında bütünleşmeyi sağlamak açısından milli/millileşmiş bir yerel elit şarttır. Bu elit devletin bölgede dayanacağı temel payanda olacaktır. Son beş yıllık süreç içinde bu elit mensupların büyük bölümü bölgeden ayrılmışlardır. Bu elit, gereken ekonomik ve siyasal önlemler alınarak, tekrar inşa edilmelidir. Bu oluşturulan elit kesim ve dışarıda yaşayan bölge elit kesimiyle bölgede sürekli bir araya gelinmeli ve birlik mesajları verilmelidir."

Bu madde çok dikkat çekicidir değil mi?

Daha önceleri bir ara Barzani'nin Amed'e getirilip Erdoğan tarafından özenle ve özel olarak karşılanmasıyla, böyle ne kadar 'elit'in ekranlara yansıdığı görülmüştü. Bu 'elit'leri sadece bu şekilde kullanmayacaklar; sırası ve zamanı geldiğinde bir adım daha ileriye götürüp Kürdistan Özgürlük Hareketi'ne karşı çıkararak, kendilerince PKK tarafından sabote edilerek tersyüz edilen 'Milli Bütünleşme Projeleri'ne yeniden hız vermek isteyeceklerdir.

Bu bağlamda Kürdistan'da sözde kimi Kürt 'eli'tlerin, yine sözde Kürtlük adına nasıl bir rolle görevlendirildikleri net olarak açığa çıkmaktadır.

Kürdistan'da işbirlikçiliğin -hatta biz buna bir ihanet tabakasının geliştirilmesi diyelim- geliştirilmesi daha çok bir plan dahilinde yürütülmektedir. Bugün Amed'de Ensarioğlu, Eker ailesi çevresinde ve başka yerlerde özenle öne çıkartılan sözde 'elit' kesimlerin, kesinlikle bir plan dahilinde Kürt ve Kürdistan halklarına karşı özenle geliştirildikleri daha net anlaşılmakta ve görülmektedir.

Esas yöntemi yalan ve hile üzerine kurulu olan bu özel savaş türünün elde etmek istediğini başaramadığında, bu kez ihtiyaç duyduğu en sert şiddet yöntemlerine başvuran bir savaş türü olduğunu da ifade etmeye çalıştık. Birçok kez aklın almadığı vahşet sahneleri, esasta hep bu savaş türünün sonuçlarıdır. Bir amaç doğrultusunda özenle bir yerleri etkilemek, geri adım attırmak ve teslim almak için izlenen bir savaş türüdür.

Özcesi özel savaş çok kirli değil, kirlinin de ötesinde bir savaş türüdür. Derin Özel Savaş'ın ise bunun çok ötesinde bir kirli savaş türü olduğunu söylemeye herhalde gerek yoktur.

Türkiye cumhuriyeti devletinin 24 Eylül 1925 yılında geliştirdiği bir planlaması vardır ve bu planlamanın adı Şark Islahat Planı'dır. Şark, doğu demek, başka bir deyişle söyleyecek olursak; Doğu'yu ıslah etme yani terbiye etme planlamasıdır yapılan. Ve bu planın tüm maddeleri bugün biliniyor. 27-28 maddeden oluşan bu planlama, özü itibariyle Kürtleri kültürel olarak bitirme amaçlıdır. Önce gerektiği kadar fiziki yok etme gerçekleştirilecek, ardından adım adım kültürel olarak eritilerek yok edileceklerdir!

Ermeni Katliamı'nda Alman izi

Unutmayalım ki; Ermeni halkı 1915'te, Çerkezler 1921'de, Yunanlar 1922'de, Asuri ve Süryaniler ise 1924 yılında fiziki olarak soykırımdan geçirilmişlerdir. Daha önce sosyalistleri 1921'de; dindarları ise parça parça esasta 1924 yılından başlayarak eritmiş, sindirmiş ve ezerek etkisiz kılmışlardır. İşte Kürtlere karşı Şark Islahat Planı 1925 yılında, bunların üzerinde geliştirilmeye başlanmıştır.

Bizler bunları söylerken, birileri de uluslararası sisteminin bu kıyımların arkasında olduğunu söyleyecektir. Elbette bu kıyımları destekledikleri, hatta Ortadoğu'da kendilerini egemen kılmak için bu tür faşizan yöntemleri teşvik ettikleri doğrudur.

Herkes bilir ki Ermenilerin katledilmesini teşvik eden, destekleyen o dönemin Alman Kayzerliği'dir. Rohrbach isimli kişi Osmanlılara Birinci Dünya Savaşı'nın daha eşiğindeyken verdiği bir seminerde; Doğu Ermenilerinin Osmanlı içerisinde kalması gerektiğini, ancak Ermenilerin İngiliz planlarına göre hareket ettiklerini ve bunun için Kürtler kullanılarak Ermenilerin bu durumdan çıkarılmaları gerektiğini açıkça ifade etmiştir. Başka bir dille söyleyecek olursak, Alman Kayzerliği Ermenilerin katledilmelerini Osmanlıların ve kendilerinin çıkarlarına uygun görmüştür.

Buna benzer bir yaklaşımın sonucunu ise bizler, İngilizlerin Asurileri tahrik ve teşvik ederek katledilmelerine yol açmaları gerçeğinde görürüz. Kürtlerden hiç söz etmeyelim. İngilizlerin Başûrê Kurdistan'ı elde etme yani Musil ve Kerkuk'ü elde etme karşılığında, yeni kurulan Türk ulus devletinin Bakur'daki Kürtleri istedikleri gibi halledebileceklerinin aklını vererek, teminatını aldıklarını da bugün herkes biliyor.

Evet, bunlar gerçektir; ancak bunlar gerçek de olsa da Türkiye cumhuriyeti, yaptığı katliamlardan kendisini kurtaramaz. Çünkü; geçmişte TC devletinin yaptığı katliamlar ve yine geçmişte özenle geliştirdikleri Şark Islahat Planları, bugün de olduğu gibi devrededir. Yani akıl veren emperyalistler olsa da, bugün hala en ileri düzeyde gönüllü uygulayıcıları kesinlikle TC devleti ve faşizan zihniyetli yöneticileridir

Şark Islahat Planı, 1925 yılında geliştirilen bir yok etme konseptidir. Ancak bu konseptin 6-7 Eylül 1955'de Ermeni ve Rumlara karşı nasıl kullanıldığını hepimiz biliyoruz.

1959 yılı 49'lar olayında esasta gündemde olanın yine Kürtleri yok etme

olduğunu gördük. Zamanın cumhurbaşkanı Celal Bayar boşuna, "2500 kişiyi sallandırın" dememiştir. Çokça demokrat, hatta Kürt ve Alevi dostu olarak ifade edilmeye çalışılan Cemal Gürsel boşuna, "Size Kürt diyenin yüzüne tükürün" dememiştir. Ve tabii Sêwaz'ta 400'ün üzerinde yaşlı Kürt büyüğü, bir nevi Alman Hitler faşizminin kampları gibi kamplara boşuna alınmamışlardır. Hele 33 Kurşun Olayı, yine 1974'te Wêranşar Olayı derken Mereş, Meletî, Sêwaz, Roboskê ve en son Cizîr, Sur, Nisêbîn, Silopî, Gever, Farqîn, Derîk, Hezex… bunların tümünün bir plan dahilinde gerçekleştirilmiş olan yıkım ve yok etmeler olduğunu da unutmayalım.

'Doğu ve Güneydoğu Eylem Planı' ile amaçlananlar

Daha somut olarak 'Kürdistan Tarihine Özlü Bir Bakış' kitabından bir alıntıyla söyleyeceklerimize devam edecek olursak; "14 Eylül 2000 tarihinde basına ve kamuoyuna Doğu ve Güneydoğu Eylem Planı (DGEP) adıyla bir belge yansıdı. Siyaset Bilimi Profesörü ve Türkiye tarihi uzmanı Baskın Oran bu plan için şunları ifade etmektedir: 'Aralık 99'daki MGK toplantısında alınan karar uyarınca hazırlanmış bu planın bir "durum saptaması" ve bir "öneriler" bölümünden oluştuğu ve sadece bu ikinci bölümünde tam 107 adet öneri bulunduğu yazılıyor. Yazılıyor diyorum çünkü, Sabah'ta Cengiz'in de (Çandar) isabetle belirttiği gibi, "Bütün partilerin partiler üstü bir anlayışla yaklaştıkları" bu plan, böyle nasıl uygulanacaksa, "Gizli bir eylem planı" diyor. DGEP'in "durum saptaması" bölümü üç ana tespit yapıyor:

1) Sorun, sosyal nitelikli bir sorundur. Kaynakları şunlardır:

a) Kamu yönetimindeki büyük eksiklikler ve kadro açıkları. Halk bölgede "güçlü, adil, sevecen" devlet istemektedir ve güçlü devletten kasıt, kamu yönetimindeki eksikliklerin giderilmesidir,

b) Ciddi ekonomik sorunlar (istihdam, hayvancılık, yatırımlar),

c) Büyük eğitim açığı,

d) Büyük sağlık sorunu.

2) PKK'nın bütün çabalarına rağmen, bölgede "kimlik duygusu uyandırmaya yönelik" çabalar yaygın ve temel bir sorun yaratamamıştır. Bu açıdan halk 3 gruba ayrılabilir: a) PKK sempatizanları; b) Protestocular; c) PKK kimliği taşıyanlar. İlk iki grup, ekonomik ve sosyal sorunları çözülünce PKK etkisinden kurtulacaktır.

DGEP'in önerdiği çözümler (yani tedaviler) de tabii ki, bu saptamalarla (yani teşhislerle) tamamen tutarlı:

1) Kamu yönetiminin güçlendirilmesi: "Birinci sınıf" vali ve kaymakam atanması, bütün memurlara askerler ve polisler gibi zorunlu şark hizmeti,

2) Ekonomide onarım: İşsizlere iş bulma kurumu, arazinin verimli kılınması, kooperatifçiliğin özendirilmesi,

3) Eğitimde onarım: Yatılı bölge okullarının güçlendirilmesi, kadınlara okuma-yazma öğretilmesi, TRT'nin eğitici ve öğretici yayınlarının artırılması,

4) Sağlıkta onarım: Personelin zorunlu rotasyonla bölgeye gönderilmesi.

DGEP, 1999 yılında MGK tarafından alınan bir planlama ve karardır. Yani aradan tam 75 yıl geçtikten sonra bile devreye konulmak istenen plan, yine aynı şekilde Şark Islahat Planı'nın temel amaçlarının hayata geçirilmesine dönüktür. Kürt halkına uygulanan kültürel soykırımın derinleştirilerek devam ettirilmesi ve sonuç alınmasını engelleyen kamu yönetimi zaaflarının giderilmesi amaçlanmaktadır.

Bugün bile halen YİBO (Yatılı İlköğretim Bölge Okulları) ve bunun yenilenmiş versiyonu olan PİO (Pansiyonlu İlköğretim Okulları) modellerindeki ısrar ve Kürt kızlarına uygulanan taciz ve düşürme saldırı ve girişimleri, zindanlarda Kürt çocuklarına yapılan taciz ve tecavüzler, "Haydi Kızlar Okula" kampanyaları ve ÇATOM'lar (Çok Amaçlı Toplum Merkezleri) gibi birçok proje derken; Kürt çocuklarına ve gençlerine karşı uygulanmakta olan Türkçe asimilasyonu ve kendine yabancılaştırma uygulamalarının tümü Şark Islahat Planının yürürlükte olduğunu göstermektedir."

Şark Islahat Planı halen gündemdedir

Dile getirilenleri bu bağlamda ele alacak olursak; bildiğimiz ya da bilinen Özel Savaş'ı aşan hassasiyetlerle Kürtlere karşı bir kültürel soykırımın devrede olduğu rahatlıkla görülebilir.

Dikkat edersek, kesinlikle Şark Islahat Planı'nın halen gündemde olduğu görülmektedir. Tek bir farkla; bu kez yapılanlar daha derinden, daha gizli bir şekilde yapılmaktadır. Yapılanlar öyle sunulmaktadır ki; sanki Kürtlere, gençlerine, analarına ve tüm topluma ne kadar çok saygı gösterildiği havası estirilmektedir. Bir plan vardır, tutmamıştır. O zaman yapılması gereken, bu planı yeniden gündemleştirerek daha derin bir özel savaşla sonuç almasını sağlamaktır. Yapılan da budur.

Derin Özel Savaş belgesinin sonuç bölümünün bir kısmını buraya alarak 'Derin Özel Savaş'la ne amaçlandığını biraz daha detaylandıralım. "Toplumsal Önlemler" bölümü çok çarpıcıdır:

"1. Varılan noktada PKK ve sayısı hiç de küçümsenmeyecek olan Kürtçü aydın, politikacı, işadamı grubu, son yirmi yılda ortaya çıkan Kürt etnik kimliğinin devlet tarafında resmen kabulünü sağlayarak, "Kürt kimliğini" daha da rahat ve Türk milli bütünlüğünden ayrı gelişebileceği bir mecraya oturtmak istemektedirler. Bu aşamada Cumhuriyetin kuruluş ilkelerinden en küçük bir taviz vermeden milli bütünleşme politikası sürdürülmelidir.

a. Türkiye Cumhuriyeti ile terör örgütü arasındaki mücadelenin özü askeri değil, siyasidir. Örgüt, Türk siyasal bütünlüğüne karşı alternatif bir proje ile çıkmıştır. Bundan dolayı örgütü askeri olarak mağlubiyete uğratmak mutlak bir gereklilik olmakla birlikte gerçek sonuç politik alanda sunulan projenin ortaya çıkardığı neticelerin, yani Türk ulusal bütünlüğünde yaratılan tam tahribatın tam anlamı ile tasfiye edilmesi ile alınacaktır.

b. Esasen politik bir milliyetçilik olan ve Atatürk tarafından formüle edilen Türk milliyetçiliği, kavrayıcı ve bütünleştirici bir siyasal milliyetçilikten dışlayıcı ve tepkili bir milliyetçiliğe kaymaktadır.

c. Terör sürecinin geri çevrilmesi için, PKK tarafından öldürülen asker, sivil, korucu Kürt kökenli yurttaşlarımız ön plana çıkarılmalı, devlet tarafından bu insanlarımıza sahip çıkılmalı, zıtlık, bir Türk-Kürt geriliminden uzaklaştırılarak PKK ve diğer yurttaşlar gerilimi eksenine oturtulmalıdır.

d. Bölgedeki belirli mekanlar Türklüğün ve bölge insanının ortak tarihsel değerleri haline getirilmelidir. Örneğin; Malazgirt Meydan Muharebesi kutlamalarına daha büyük bir önem verilmesi ve doğudan-batıdan insanların katılımı ile kutlanması, bu doğrultuda atılabilecek en kolay adımlardan birisidir..."

Yukarıda da değindiğimiz ancak tekrar dikkat çekmek istediğimiz bir madde var. Bugün Özel Savaş merkezlerince özenle öne çıkarılan ve halkımızın başına bela edilen 'f' maddesine tekrar bakalım:

"f. Devletle halk arasında bütünleşmeyi sağlamak açısından milli/millileşmiş bir yerel elit şarttır. Bu elit devletin bölgede dayanacağı temel payanda olacaktır. Son beş yıllık süreç içinde bu elit mensupların büyük bölümü bölgeden ayrılmışlardır. Bu elit gereken ekonomik ve siyasal önlemler alınarak, tekrar inşa edilmelidir. Bu oluşturulan elit kesim ve dışarıda yaşayan bölge elit kesimiyle bölgede sürekli bir araya gelinmeli ve birlik mesajları verilmelidir."

Devamla:

"h. Bölgede Kürt siyasi tabanı üzerinden siyaset yapmaya çalışan … dışı partiler desteklenmeli, parti liderleriyle diyaloğa geçilerek birlik mesajları verilmelidir.

i. Teröre karşı alınacak toplumsal önlemler arasında demografik yapı ile ilgili düzenlemeler de yer almalıdır. Öncelikle Kuzey Irak'tan Türkiye'ye sızmanın kolaylığı yüzünden güvenliğin sağlanmasının hemen hemen hiç mümkün olmadığı bazı ilçeleri, ülkenin iç kesimlerine taşınması gerekmektedir. Şemdinli ve Çukurca bu çerçevede akla ilk gelen ilçelerdir. Mezra yerleşimi kesinlikle yasaklanmalı, mevcut mezralar köylerle birleştirilmelidir. Çünkü; mezraların dağınık yapısı korunmalarını mümkün olmaktan çıkarmakta, örgütün lojistiği için elverişli bir alt yapı oluşturmakta ve devleti alt yapı anlamında büyük harcamalara zorlamaktadır..."

Yukarıda söylenenlerden; "Devletle halk arasında bütünleşmeyi sağlamak açısından milli/millileşmiş bir yerel elit şarttır" cümlesi çok çarpıcıdır. Dikkat edelim Kürdistan'da işbirlikçiliğin -hatta biz buna bir ihanet tabakasının geliştirilmesi diyelim- geliştirilmesi daha çok bir plan dahilinde yürütülmektedir. Bugün Amed'de Ensarioğlu, Eker ailesi çevresinde ve başka yerlerde özenle öne çıkartılan sözde 'elit' kesimlerin, kesinlikle bir plan dahilinde Kürt ve Kürdistan halklarına karşı özenle geliştirildikleri daha net anlaşılmakta ve görülmektedir.

Çöktürme Eylem Planı birkaç yazı ve analizden sonra unutuldu mu?

Özel Savaş merkezlerinin en son geliştirdikleri ve tüm hışmıyla uygulamaya koydukları 'Çöktürme Planı'na da göz atarak, Derin Özel Savaş ile demek istediğimizi daha da detaylandıralım. Basına yansıyan 'Çöktürme Planı'nda dile gelenler yenilip yutulacak hususlar olmadığı halde, bu plan çok fazla gündeme gelmedi. Birkaç yazı, bir kaç dile getiriliş ardından unutuldu.

Plan unutulabilir, ancak Kürt halkına yaşatılanlar çok acı bir gerçek olarak günlük olarak yaşanmaya devam ediyor. Acı kelimesinin bile kifayetsiz kaldığı trajediler başını alıp gidiyor.

Tuhaf ancak başka bir gerçek ise; Kürtleri tam teslim almaya, dize getirmeye çalışan bir plan tam tekmil devredeyken; kendilerini ahlakın ve insan haklarının öncüleri hatta temsilcileri gören batılı devletlerden de ses seda yok. Ses sedanın da ötesinde AKP her türden faşizan yöntem ve uygulamaları pratikleştirmesine rağmen, arka çıkılıyor ve destekleniyor. Bu konuda çok kötü bir örnek; Almanya devleti adına Merkel'in söyledikleri ve yaptıklarıydı. Daha vahim olan ise bu planın uygulamalarına maruz kalanların da olup biteni derinlikli görmemeleridir. Özel Savaş işte böyle kirli, aldatıcı ve hilesi bol olan bir savaş biçimidir.

Kürtleri tam teslim almaya, dize getirmeye çalışan bir plan tam tekmil devredeyken; kendilerini ahlakın ve insan haklarının öncüleri hatta temsilcileri gören batılı devletlerden de ses seda yok. Ses sedanın da ötesinde AKP her türden faşizan yöntem ve uygulamaları pratikleştirmesine rağmen, arka çıkılıyor ve destekleniyor. Bu konuda çok kötü bir örnek; Almanya devleti adına Merkel'in söyledikleri ve yaptıklarıydı.

Planın bir yerinde; "Sınır ötesi hava harekatları Kandil ve civarı kampları felç etmesi sağlanarak, emir ve talimatların verilemez hale getirilmesi, telsiz, telefon ve diğer iletişim araçlarının işlevsiz bırakılması, terör örgütünün kendi içinde iletişimini keseceği gibi, sevk ve idareyi de büyük bir sekteye uğratacağı, bununla birlikte uygulamaya konulan 'Çöktürme Eylem Planı'yla yerleşkelerin ablukaya alınması ve yaşam alanlarının yok edilmesi ile terör örgütünün iç yapılanmasını psikolojik olarak çökertecek, lojistik desteği kesecektir. İnsansız hava araçlarıyla lider kadroların yerlerinin tespitine özen gösterilmesi ve lider kadrodan bir kaçının X (yani öldürülmesi) edilmesi önemli bir psikolojik üstünlük sağlatacaktır" denmektedir. Planda 24 Temmuz 2015 günü PKK gerillasına karşı başlatılan yoğun hava bombardımanı açık bir şekilde dile getirilmesine rağmen, bir çok yalan dolanla topluma yedirilerek başka bir algı oluşturulması bu bağlamda dikkat çekicidir.

Kültürel Soykırım'ın aracı ve parçası haline dönüşmek

Yine planın başka bir yerinde ise Kürdistan şehirlerine karşı başlatılan saldırılar şöyle ifade edilmektedir; "Ablukaya alınan yerleşkelerde, yaşamsal alanlar tahrip edilerek geri dönüş koşulları ortadan kaldırılacak, kitlesel imhalar, tutuklama ve boşaltmalarla yerleşkeler huzura kavuşturulacaktır… Yapılacak bastırma operasyonlarda 10 bin ila 15 bin arası imha, 8 bin civarı yaralı, 5-7 bin arası tutuklama, bombalanmış küçük ve büyük yerleşim alanlarında 150-300 bin civarı insanın yer değiştirmesinin terör örgütünü felç etme, işlevsizleştirmesini sağlaması düşünülmektedir" denilmektedir. İlginçlik şudur ki, bu plan dahilinde TC-AKP öncülüğünde zaten Kürt şehirlerini bombalamayı, yakmayı, yıkmayı, insansızlaştırmayı, halkı katletmeyi ve göçertmeyi hep önceden planlamış. Nasıl uyguladıklarını ise biz bizatihi yaşanan pratiklerden ve ortaya çıkan dehşet tablosundan görüyoruz. Öyle söylendiği gibi, "PKK kamu düzenini bozuyor, gençler hendek kazmışlar, hendekler kalksın" meselesi değildir. Mesele, Kürtlere karşı yeniden, daha şiddetli bir şekilde başlatılan soykırım projeleridir. Burada ifade edilmeye çalışılan faşizmin uyguladığı vahşet değildir, dile getirilmek istenen gerçeklik böyle olmasına rağmen oluşturulan algıdır.

Bizler savaşın daha da acımasız yürütülmesi için çok özel planların geliştirildiğini de 'Çöktürme Planı'ndan biliyoruz. Bunun için geçmişte bir çok suça karışmış, göstermelik mahkemelerden geçmiş bazı çetelere yargılanmamaları konusunda teminat verilerek yeniden aktifleştirilmeleri için de çalışmalar yürütülmüştür.

Bu konuda: "Daha önce bölgede görev yapmış üst düzey askeri yetkililerden yararlanma, bu alana kaydırma, hem coğrafyayı tanımaları, bölgenin temel özelliklerini bilmeleri hem de sivil halkın psikolojisini bilmeleri açısından yararlı olacağı, köy korucularının ve kamu görevlisi olarak görevlendirilen, eski örgüt mensuplarından yararlanılması önem arz etmektedir" denilmiştir. Akabinde ise, "Yukarıdaki sahalara ateş gücü yüksek birliklerin kaydırılması, yoğun ölçekli operasyonlarla sonuç alınabilmesi için altyapı çalışmalarının hızla tamamlanması, hava keşiflerinin kırsal alanlarda yoğunlaştırılması" gibi birçok farklı tedbir alınmış ve daha sonra da pratikleştirilmiştir.

Bu saldırı konseptinin sadece askeri saldırılarla sonuç alamayacağı bilindiği için başka mekanizmaları da devreye koymayı ihmal etmemişlerdir. Şöyle ki; "Mali Suçları Araştırma Kurulu (MASAK) acilen harekete geçirilmeli. Bölücü örgütün yurt dışında bulunan kanalları geçmişte yapıldığı gibi yayınlarının engellenmesi yanında izin veren ülkeler nezdinde görüşmelerin yapılması, yayınlarının bozulması, internet sitelerine erişimin engellenmesi gerekmektedir." Elbette dahası da var. Bu saldırıları işleyecek basın kurumlarına, kültür kurumlarına derken engelleyici ne kadar kurum varsa, isim isim belirtilerek çökertilmelerinin kararı alınmıştır. Eksik olan düğmeye basmadır ki, bunu da 24 Temmuz 2015 günü yapmış; geçtiğimiz yıl ise sahte, aldatıcı ve göz boyayıcı 15 Temmuz senaryosunu pratikleştirilerek, 'Çöktürme Planı'nın eksik kalan yönlerini Kürdistan'da devam ettirirlerken, Türkiye'de daha doğrusu Batı'da ise 'Çöktürme Planı' uygulanmaya başlanmıştır.

Gerçekler böyle olmasına rağmen buna karşı duruş ne düzeydedir sorusuna verilecek cevapla Derin Özel Savaş'ın etkisini ve derinliğini göstermek mümkün olmaktadır.

Dikkat edersek, bugün olup bitenler henüz 2014 yılının Ekim aylarında planlanmasına rağmen, sanki bir şeylere karşı geliştirilmiş algısı tüm topluma yedirilmiştir. Daha acı olan husus ise faşizmin bu uygulamalarına maruz kalanların bile bu mizansenleri yutmalarıdır. Daha doğrusu tüm duyargalarıyla karşı çıkmamalarıdır. Yaşanan; kurbağanın ılık suya bırakılarak adım adım suyun ısıtılmasıyla duyarsızlaştırılmasıdır. Durumu fark ettiğinde ise reflekslerinin ölmesinden kaynaklı, kaynayan sudan dışarıya kendini atamaması ile aynıdır.

Özel Savaş, Derin Özel Savaş işte bu gerçekliktir.

Evet, sözü uzatmayalım; yaşananlar gerçeği en yalın bir şekilde anlatmaktadırlar. Derin Özel Savaş'ın neleri; nasıl, niçin ve hangi yöntemlerle yapmak istediğini iyi görelim. Buna göre bir duruş içerisinde olalım. Aksi takdirde tam 90 yıl önce Kürtlerin başına getirilen felaketlerin bugün başka yol ve yöntemlerle yürütülmek istendiğini göremezsek; kültürel soykırımın bir aracısı ve parçası olmaktan kendimizi kurtaramayız. Aynı biçimde Türkiye halkları da olup biten ve pratikleşen Derin Özel Savaş gerçekliğini görüp bu kirli savaş biçimine karşı sağlıklı bir karşı duruş sergilemezlerse aynen 100 yıl öncesi gibi buldozer ile ezilerek bu kez başka insanlık dışı zihniyetlere yatırılmaları da kaçınılmazdır...

■■■

Yeniden yaşama bağlayan yoldaşın sesi

Şehid Rojîn Gevda

Belimdeki şarjörü kılıfından çıkarıp arkamda, ayakta duran arkadaşa vereyim derken, aniden bir şeyin yuvarlanıp bana çarparak aşağı doğru gittiğini gördüm. Bu durum muhtemelen bir arkadaşın yaralandığını ve kendisini tutamadığını gösteriyordu. Elimdekileri oraya bırakıp koşar adım peşinden gittim. Ne kadar hızlı gittiğimin farkında değildim. O hızla attığım adımlarla ona yetiştim. Eğildim. Durduğumuz yer ormanın biraz seyrekleştiği birkaç metrelik bir alandı; her zaman dostumuz olduğuna inandığım yıldızların hafif aydınlığında yüzüne baktım. İnanamıyordum! Aziz'di bu…

Devrimcilik dünyanın en ciddi işi çünkü, ateşten bir yaşamı var. Yaşamı yeniden yaratma, insan sanatı çok önemli. İnsanı en derinden etkileyen, zamanda ve ruhumuzda iz bırakan nokta ise arkadaşlık. Arkadaşlık, yoldaşlık özgürlükten bir derya gibi; yüzmesini bilirsen eğer. Çünkü; yaşadığın her an'ın büyük bir efsanesi var ve bunu her an paylaşıyorsun. Kendi gerçeğin, toplum gerçeğin ve karşında seni yok etmeye çalışan düşman gerçeği… Anlamlandıran insan, büyük efsanelere tanıklık edebilir.

Bana göre dağlardaki her insan birer yıldız… Ve gökyüzündeki en parlak yıldızlar da bize ait…

Zaman bana, akışının bu dakikasında anlatıcı olma rolü biçti. Şimdi size Aziz'i anlatacağım.

Aziz onsekiz ondokuz yaşlarında, insana yaşamın baharını anımsatan melek yüzlü bir genç. Adı bu yüzden mi Aziz'di acaba, bilemiyorum.

Bir aşk var; biri kadın biri erkek iki kişi arasında yaşanır. Kirli dünyamız onu kirletmiştir. Bu yüzden ömrü azdır. En güçlü duygu zannedilir. Uğruna ölümlere gidilir, hayatlar savrulur o gerçek sandığımız ama yalanlaştırılmış duygu için. Bu yolun gideni çok, mutlu olanı ise azdır.

Bir de aşk vardır; yaşamın tümüne, diğer aşkı da kapsayacak biçimde duyulan tutkudur. Yaşama ve ona dair olan her şeyi sevmektir. Üretmek, insanlık için; ismini bile bilmediğin insanlar için efsaneler yaratmaktır. Benim bu kadar yıllık dağlı geçmişimde anla-dığım ise şudur: Toprak, su, dağların, gerilla yaşamının güzelliğine aşık olunabiliyor. Arkadaşlık, yoldaşlık ve gerillanın yaşam kültürü var ve bu, iki insanı aşıp genelleşen aşkın damıtılmış halini işte Aziz'deki yaşam aşkı ve yaşam sevgisi ile kendini dışa vuruyor adeta.

Bir gerillaydı, aynı zamanda bir komutan. Düşünün; hayatı daha yeni tanımaya başlamış bir insan, dünyanın yükünü omuzluyor!

Ondaki bu yaşam aşkı ve sevgisi her anına ve bizim yaşamımızın her alanına yansırdı. Mesela; biz közün başında oturken oradan geçiyorsa, ya bir espri yapıp kendini hissettirir ya da nasıl olduğumuzu sorup ilgisini yansıtırdı.

Şu ya da bu nedenle yaşadığımız zorlukların etkisiyle bir yoldaşın moralinde ufak bir düşme olsa; yanında göreceği ilk insan olurdu Aziz… Sanırım, içinde bulunduğumuz yaşamı, aynı zamanda her yönüyle kendisine ait görüyordu. Normalde sadece kendi yaşam alanımıza giren olgulara dikkat kesiliriz ya, bu yaşam da sanki tümüyle ona aitti; bozulmasına, gerilemesine izin vermeyecek derecede hassas ve yapıcıydı. Bir de katıldığı her eylemden ödüllendirilerek dönerdi; başarı sanki onun diğer adıydı… Aşkıyla bağlantılıydı bu… Hiçbir şey, ne zorlu koşullarımız ne de ölüm kokan barutun gücü moralini bozabilirdi onun. Bilemiyorum, belki de Amedlilerin söylediği gibi 'çaxtırmaz'dı.

Rojîn yani ben de, büyüme yıllarımı dağlarda geçirerek çocukluğumu, karanlık ve gri yaşamın bana reva görülen payına, isyanıma adamıştım. Aziz'le ve diğer yüze yakın bir taburluk arkadaşla birlikteliğimiz bu temeldeydi. Kürdistan topraklarında savaşın ve vahşetin en doruk noktası olan 94 yılındaydık. Haa, unutmadan bir de Rüstem vardı. İriyarı, zorlu koşulların hem beden hem ruh olarak kelimenin tam anlamıyla pişirdiği cüsseli bir yoldaşı. Bu iriliğinden dolayı herhangi bir çatışmada yaralanırsa eğer arkadaşların onu nasıl savaş alanından uzaklaştıracağı en büyük kaygısıydı. Bunu kara kara düşünür ve bazen bu kaygısını bizimle paylaşırdı. Taburdaki tüm arkadaşlar gibi Heval Rüstem de Aziz'imiz konusunda hassastı. Ondan önce gitmeliyim, onun gidişini görmeye dayanamam, derdi. Her eylem öncesi tüm arkadaşlarda olduğu gibi, Heval Rüstem'le de onu birbirimize emanet eder, kendisini -Aziz'imizi- de dikkatli olması yönünde uyarırdık. İşte böyle, kendisini bizim yaşam sevincimiz haline getirmişti Aziz…

Doksanlı yılların başında, daha sonra içimizden kaçan Hogir adındaki unsurun yanlış yaklaşımları ve uygulamaları sonucu Botan'da, Ala denilen vadide yaşayan bir aşiret; gerillaya, yani kendi kurtarıcısına düşman hale getirilmişti. Bu, en büyük yaramızdı. Aldığımız, sonradan iyileştirdiğimiz kurşun, hain şarapnel parçaları bile bu kadar acıtmazdı bizi.

Bu seferki hedefimiz; Deştokê denilen, işgalci güç tarafından denetimde tutulup yönlendirilen ve bizim de eksikliklerimizden beslenen bu aşiretin de bağlı olduğu bir karakolu, topraklarımızdan sürmek, ihaneti temizlemekti. Eylem iki koldan gerçekleştirilecekti. Ve bir kolun koordinesinde Aziz'imiz, diğerindeyse başka bir arkadaş yer alacaktı. Ben, tabur yönetimi tarafından ilk kolun yardımcılarından biri olarak düzenlenmiştim. Aziz eylemde bana yakın olacaktı, tabii bunun sorumluluğu da -her ne kadar o benim bir üstüm olsa bile- ağırdı.

Hava kendini yavaş yavaş koyu bir renge buladığında, son hazırlıklarımızı tamamlamış, mevzilere yaklaşmıştık. Eylem başlamış; irili-ufaklı patlama sesleri heyecanımızı çoğaltıyordu, Aziz'e dikkat ediyordum; nerede ne yapıyor diye… Karanlık, bir düşman gibi aramıza girmiş onu görmemi engelliyordu. Bir taraftan eyleme katılırken diğer yandan gözlerim sürekli onu arıyordu. Hep dostumuz olan karanlığa farkında olmadan öfkeleniyordum. Belimdeki şarjörü kılıfından çıkarıp arkamda, ayakta duran arkadaşa vereyim derken, aniden bir şeyin yuvarlanıp bana çarparak aşağı doğru gittiğini gördüm. Bu durum muhtemelen bir arkadaşın yaralandığını ve kendisini tutamadığını gösteriyordu. Elimdekileri oraya bırakıp koşar adım peşinden gittim. Ne kadar hızlı gittiğimin farkında değildim. O hızla attığım adımlarla ona yetiştim. Eğildim. Durduğumuz yer ormanın biraz seyrekleştiği birkaç metrelik bir alandı; her zaman dostumuz olduğuna inandığım yıldızların hafif aydınlığında yüzüne baktım. İnanamıyordum!

Aziz'di bu… Yaşıyordu… Nereden geldiğini anlayamadığım, hafif bir kan sızıntısı görüyordum vücudunda. Bedeninden mi geliyordu sızıntı, yoksa, yoksa kafasından mı? Bu kötü ihtimali hemen oracıkta kafamdan sildim. Hayır, ağır yaralanmış olamazdı.

-Rojîn, Heval Rojîn, diye zorlukla seslendi.

-Bu cihazı ve silahımı al…

Bir taraftan onun söylediklerini yapmaya çalışırken, diğer taraftan bir şey olmayacağını, onu kurtaracağımızı, yarasının önemli olmadığını anlatmaya çalışıyordum. O anda başka bir ihtimali düşünmek bile istemiyordum.

Zorlukla ve inlemeyi anımsatan bir şekilde;

-Hayır, yine de.. Sanırım yaram ağır…

Diretiyordum;

-Bir şey olmayacak, kendini bırakma.

Bu arada etrafa birçok arkadaş toplanmıştı. Cihazını, koşarken veya ani bir harekette düşmesin diye -çünkü, böyle durumlar çok yaşanıyordu- yeleğinin cebine dikmişti Aziz… Şimdi bir yandan çoğalıp tüm elbisesine yayılan kanın içinde dikişleri nasıl açacağımı, bir taraftan da ona nasıl yardım edeceğimi düşünüyordum. Her şeyden önce o benim komutanımdı, onun söylediklerine öncelik vermek zorundaydım.

Yeniden;

-Cihazı sökmen lazım… Dişlerinle kopar hadi…

İçinde bulunduğu duruma rağmen kendisine hakimiyetini koruyordu. İkircikli halimi görünce;

-Hadi, bir şey olmaz. Senin dişlerin keskindir. Belki kan da bulaşır ama bir şey olmaz.

Biraz durduktan sonra;

-Hem biz yoldaşız, birbirimizin kanı bulaşsa da normaldir, dedi.

Ne yapabilirdim ki?

Bu arada herkesi bir koşturmacadır almıştı. Çatışma alanından çıkaracaktık onu…

Dediği olmuştu; cihazın bulunduğu cebin dikişini dişlerimle söktüm, ağzıma Aziz'in kanı bulaşmıştı. Gözlerimin karardığını hatırlıyorum. Birkaç dakika sonra kendime geldim. Aziz halen yaşıyordu. Bazen hiç konuşmuyor, bazen de gözlerini açıp etrafına toplanmış olan arkadaşlara vasiyet niteliğinde veya moral verici şeyler söylüyordu.

O anda nasıl olduğunu anlayamadan birinin kendini bana çarpmasıyla, iri cüssesini Aziz'in üzerine atması bir oldu.

-Berxê miiin!

Gelen Rüstem arkadaştı. O anda sadece O ve Aziz'imiz vardı. Rüstem arkadaş artık bir şey görmüyor, duymuyordu. Yüzünü Aziz'imizin kanlı boynuna gömmüş durmadan aynı şeyleri tekrarlıyordu.

-Berxê min! Berxê miin!

Onun bilinç kaybına uğradığını düşündüm bir an… Zaten hiçbirimize bakmıyor, söylediklerimizi duymuyordu. Aziz, gülümüz artık bilincini yitirmişti. Yoğun kan kaybının kafasından geldiğini anlamamız çok sürmeyecekti.

Rüstem, Aziz'i kaldırıp kucaklayarak yürümeye başladı. Ne yaptığımızın çok da farkında olmayarak, sorgulamayarak biraz da Rüstem arkadaşın kişiliğine saygımızdan, biz de onun peşine takıldık. Onu şehit olarak noktaya götürmek gerçek olmamalıydı; değildi de zaten. Bu sadece bir düşten ibaretti. Sadece yorulmuştu ya da ne bileyim uyuyordu. Noktaya gitmeden uyanacak, başarımıza hep beraber sevinecektik…

Size bu hikayede anlatamayacağım bir şey varsa, o da bu yolculukta neler olduğudur… Aklımda tek kalan takım komutanımız Rojhat arkadaşın, Aziz'imiz katır üstündeyken otlara, dikenlere takılmasın diye onun günahsız ellerini avuçlarına alıp yol boyu taşımasıydı. Rojhat da daha sonra şehit düşecekti.

Bizde bir gelenektir; yaralı veya şehit arkadaşlarımızı mümkün olduğunca düşmandan uzak tutmaya, korumaya çalışırız ve bu yüzden de onları çatışma alanından uzaklaştırırız. İşte Rüstem de Aziz'i böyle uzaklaştırdı... Tıpkı bir meleği karanlıklar dünyasından uzaklaştırır gibi...

Eylem başarılı geçti. Türk ordusunun yoğun bir yığınakla koruduğu tepe tamamen boşaltıldı. Silah ve malzeme elimize geçti.

Daha sonra ne mi yaptık? Gün boyunca ağladık. Gömersek, onun gidişine ikna olacaktık sanki… Bunu yapamazdık. Bu yüzden kimse harekete geçmedi. Taa ki akşam olana kadar…

Sonraki birkaç ay içinde 'Aziz'den sonra nasıl yaşarız' andına bağlı kalırcasına bir çok arkadaş tek tek gitti…

Hep söylerim, onlar gökyüzünün en güzel yerinde, en parlak yıldızlardır. Bizi her an gören, bize göz kırpan.

Ve Aziz'in öyküsü böyle son buldu! Heval Rüstem daha sonra Zap suyunda şehit düştü. Ben, Rojîn, yani anlatıcı da onların izini sürüyorum. Belki bir gün bulurum diye değil. Mutlaka bir gün bulacağım diye…

Şimdi ben bu öyküyü size niye anlattım?

Gerçekti de ondan, yaşanmıştı... Ve siz okuyanlar da, 'Bunlar da yaşanıyormuş, bunlar da varmış' diyebilesiniz ve hangi yaşam aşkının bize bunca acıyı çektirdiğini, neden bu kadar acıya katlandığımızı belki merak edesiniz diye… Uğruna ölünen aşklar halen yaşanıyormuş, bilesiniz diye…

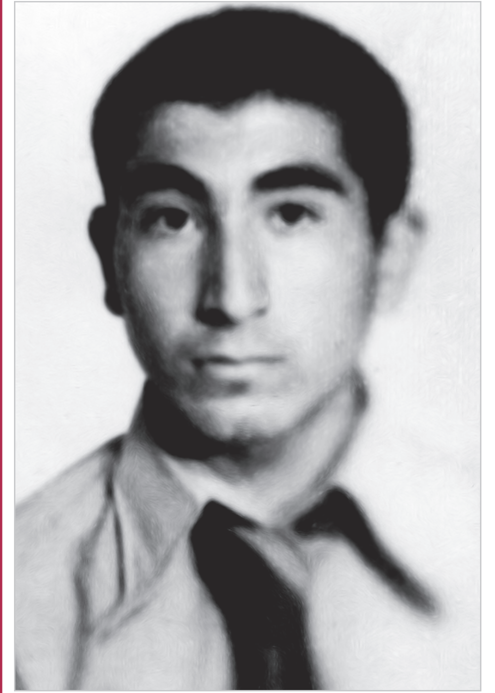
Eğer yolunuz bir gün düşer de dağlara gelirseniz; mutlaka şehitliklerimizi ziyaret edin! Gökyüzündeki bir yıldız size göz kırpıyor olacaktır belki de o anda! Ve yıldızlarımız, canımızın en değerli parçaları, meleklerimiz ülkemizin herhangi bir yerinde, toprağımıza emanet olan arkadaşlarımızın kendisidir, unutmayın!

***

Rojîn Gevda (Süreyya Aslan-4 Ekim 2012'de Gever'de şehit düştü)

■■■

Direniş Kalesi Zindanların İlk Şehidi
Aytekin Tuğluk

Adı Soyadı: Aytekin Tuğluk
Doğum Yeri: Dersim-Merxo Köyü
Ana Adı: Hatun Tuğluk
Şahadet Tarihi ve Yeri: 14 Eylül 1979 Xarpêt (Elazığ)

1978 baharında PKK'nin kuruluşu öncesi önemli toplantılarından birinin de merkezi Xarpêt'ti (Elazığ). Aytekin Tuğluk'un ailesiyle yaşadığı evde yapıldı bu toplantı. Rêber Apo o toplantı günlerini ve Aytekin Tuğluk Yoldaş'ı şöyle anlatır: Elazığ'da bazı toplantılar yaptım. Burada iyi yurtseverler de ortaya çıktı. Bu dönemde evinde geniş bir toplantı yaptığımız Aytekin Tuğluk arkadaş vardı. Hareketimize inanmış bir arkadaştı. Ve cezaevindeki ilk direnişlerde şehit verdiğimiz bir değerimizdir. Tabii tesadüfi değildir. O kadar olumsuzluğun oluştuğu bir yerden çıkmış bir devrimci olarak Şahin'in (Dönmez) ihanetine karşı ilk olumlu düşünce ve davranışı ortaya koyarken, özünde çok köklü bir yurtseverliği temsil ediyordu. Fakat iki gün bile yaşatılmadı. Aslında Aytekin Tuğluk Yoldaş'ın bu duruşu, son derece derin, anlamlı bir tutum ve davranıştır.

***

Aytekin Tuğluk arkadaş, PKK'nin kurucularından Sakine Cansız ile aynı alanda faaliyet yürütürken yakalanırlar. Birlikte hem faşizme karşı hem de işbirlikçi ihanete karşı direnirler. Aytekin Tuğluk Yoldaş hedeftedir. Şahin unsurunu ilk fark eden, anlayan arkadaşımız olduğu için hedef seçilir. Elazığ zindanında bir üst teğmenin verdiği silahtan çıkan kurşunlar sonucu Aytekin Tuğluk şehit düşer...

Biz de, Aytekin Yoldaş'ın zindan günlerini ve şahadetini Sakine Cansız Yoldaş'ın kaleme aldığı, anılarından oluşan 'Hep Kavgaydı Yaşamım' kitabından derledik.

Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ne büyük emekleri geçen değerli yurtseverimiz Hatun Tuğluk anamızın şahsında tüm şehit analarını da bu vesileyle büyük bir minnet ve saygıyla anıyor, onların hayallerini gerçekleştirme sözümüzü yineliyoruz.

***

Bizi bodrum katındaki odalara yerleştirdiler. Her üç odanın kapıları birbirine çok yakındı, demir parmaklıklıydı. Ben ve Ayten birlikteydik yine. Elif'i yanımıza getirmediler hiç. Ayten'in ifadesi alınmıştı. Bırakılacak gözüyle bakıyordum artık. Yine de son ana kadar insan kesin bırakılır diyemiyor. Aytekin ve Hamili her zaman birlikteydiler. Hızlı hızlı voltalıyorlardı. Arada Aytekin kapıya gelip, "Biz kendimize iş bulduk, çıkarsak köye gider inek besleriz" diyerek espri yapıyordu.

Öğlen Şahin'i çıkarttılar. İhtiyaca mı, başka yere mi anlamamıştık. Ben yemek tabağını yemekle birlikle fırlattım kendisine, "Namussuz, yine nereye gidiyorsun?" Bunun üzerine askerler içeride ne varsa aldılar ve "Kapıya çıkmayacaksınız" dediler. Fazla bir anlam ifade etmeyen tepkilerdi bunlar. Kim bilir, belki de mevcut tepkisizliğe, bazı şeylerin normal görülmesine tepkiydi. İhanete tepki, tabak, ayakkabı fırlatmak değildi ki! Sadece vicdanen rahatlatıyordu o kadar. Daha sonra Şahin, arkadaşların içine getirilmedi. Ama onun gidişi de genelde bir tedirginlik yaratmıştı. Çekingenlik ve yeniden sorgulamaya alma ihtimali vardı. Bu beklenti, stresi artırıyordu. Bu nedenle kimse kapıya yanaşmıyordu. Aytekin ve Hamili dışında kimse bakmıyordu bile ya da bakışlarını kaçırıyorlardı. Ne acı!

Hatun Ana zindanda Aytekin ve Sakine'yi ziyaret ediyor

Genel ihtiyaçlarımızı arkadaşlar karşılıyorlardı. Fazla sigara içmememi öğütlüyorlardı sık sık. Birkaç sözcükle de olsa bir şeyler yazıyorlardı bu da moral oluyordu. Hamili ve Aytekin hep 'Seko' derlerdi. O sözcük bile bir yakınlık, sıcaklık, bağlılık duygularını çoğaltıyordu. Dışarıdayken bu tür şeyler fazla fark edilmiyordu. İçeride bu bağlılıklar çok daha kabına sığmaz oluyordu. Düşmana inat gelişiyordu...

Ziyaretçilerden, sınırlı da olsa dışarıdaki durumu öğreniyorduk. İlk süreçlerde belli bir çekingenlik vardı. Ama toplu tutuklanmalar ve çözülmeler, özellikle de yer göstermeler kitlemizi etkilemiş. Birçok şey yanlış ve abartılı yansıdığı için etkilenme olmuş. Bu doğaldı fakat durumu tersine çevirmek gerekiyordu. Dışarıda örgütsel yapı dağıldığında yeniden çalışmalara başlamak, kitleye ulaşmak zaman alırdı. Arkadaşlar bağlantıyı kurmuştu. Aytekin'in annesi, Nail'in annesi ve kız kardeşleri, yine arada ziyaretçi olarak gelen bazı sempatizan kızlar sözlü bilgiler veriyordu. Soruşturma ifadelerimiz ve değerlendirmelerimizi dışarıya çıkartabilmiştik...

Aytekin'in annesi mutlaka uğrardı. Aytekin'in dediklerini dinler, bazen bize arkadaşlardan haber de getirirdi. Dışarıdayken evlerine gider gelirdik. Ama yine de korkuları olurdu, endişelerini sıkça dile getirirdi. Her defasında, "Ma kızım çok işkence yaptılar mı? Aytekin'e çok yapmışlar, bana söylemiyor. Hala ayaklarının altında morluk var, kan kurumuş, kabuk tutmuş. Ne yapıyorsam göstermiyor" diyerek acıyla sitem eder, ağlardı. Aysel ve Alaattin'i pek getirmezdi, etkilemeyelim diye...

Bir gün önce görüş günüydü. Aytekin'in annesi onlarla görüştükten sonra yanıma uğramıştı. Aytekin'de bana ait 'hediye' olduğunu ve uygun zamanda ulaştıracaklarını haber verdi. Hediye ne olabilirdi ki? Kesin nottu ve dışarıdan, Parti'den geliyordu. Buna çok sevinmiştim. Anaya, "Tamam, anlaşıldı. Keşke seninle gönderselerdi" dedim. Fakat herhalde fırsat olmamıştı.

Silah sesleri geldi düşen düşene

Ertesi gün havalandırmaya çıktık. Arkadaşlar gelip kapının önünden havalandırmaya çıktılar. Tahta kapıyı açık tutuyorduk. Bazen kapıda beklerdim, not gibi şeyler olunca hemen veriyorlardı. Ama çoğunlukla asker beklerdi çünkü, hemen bitişik kapı faşistlerindi. O gün sabah da idareye gidip gelen faşistler olmuştu. Hatta Raif Çiçek'i görünce, "Faşist katil! Altmış insanın katili" demiştim. Onun geçerken bakıp, alaylı bazı şeyler mırıldanması üzerine söylemiştim. Bilinçli tahrik etmek istiyorlardı. Aslında keyiften, o günün planını uygulama sabırsızlığındanmış. Onlar bir süre kaldı, bu defa başka bir grubu çıkardılar. Bizi dışarıya bu yüzden çıkarmıyorlarmış. Buna itiraz ettik. Askere, "Git üstüne söyle, bizi çıkarsınlar" diye dayattık önce, gecikince de kapıya vurdum. Sese o günün nöbetçi subayı geldi. "Bizi neden havalandırmaya çıkarmıyorsunuz?" diye sertçe sordum. "Tamam, işimiz vardı. Sağcılardan bazılarının avukatları vardı. Siz balkondayken onların gelip gitmesi doğru olmaz" dedi.

Yukarı çıkan son iki kişi hala inmemişti. Biz zorlayınca sonunda, balkona çıkardılar. Selamlaştık arkadaşlarla. Aytekin keyifliydi, Hamili'yle birlikteydi ve Mao şapkasıyla oynuyordu. Yanlarında Şadi, Zeki Budak vardı, tam hatırlayamıyorum. Birbirleriyle konuşup muzipçe gülüyorlardı. "Ne var, neye gülüyorsunuz?" der gibi kafa işareti yapınca, "Sonra anlatırız" dediler.

Düzenli voltalayanlar Aytekinlerdi. Diğerleri ya kenarda oturuyor ya da ayakta kümeleşip konuşuyorlardı. Faşistlerin kaldığı yerin pencereleri oldukça alçaktı. Arkadaşlar güya her dışarıya çıktıklarında o pencereleri gözetleyen bir iki arkadaş görevlendiriyorlardı. Tam birbirimize bir şeyler anlatmaya çalışırken, birden silah sesleri geldi. Aytekin, "vay anam!" dedi. Düşen düşene! Bağrışmalar, panik... Askerler mermiyi öne sürmüş, bağırıyorlar, "Durun, yoksa vururuz." Kim, nereden ateş ediyor belli değildi. Sadece yere düşenler, kan içinde kalanları gördüm. "Faşist katiller! Katiller!.. Faşist idare!" diye bağırdığımı hatırlıyorum. O sırada arkadaşların bir kısmı pencerelerin altına doğru kendilerini yere attılar, mermi ulaşmaz diye, diğer kısmı tel örgüleri kaldırarak kaçmaya çalıştı. Tel örgüye gidenlerin hem vücutları yırtıldı hem de tam cephede oldukları için hedefteydiler. Öte yandan asker siper almış, vurmak için bekliyordu. O anda subay askerlere, "Oğlum durun, ateş etmeyin. Onlar ateşten kaçıyor. Dışarıda geniş çember alın. Ateş etme asker!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Faşist köpekler siz vurdunuz değil mi?

Deliye dönmüştüm, durmadan slogan atıyordum. Sonra indik. Tam o sırada iki faşist yukarıya çıkarıyorlardı. Nereden geldiklerini bilemiyorduk. Onları görür görmez sandalyeyi kapıp fırlattım. Merdivenin üzerindeydi, bir basamak geri kaçtı. Sandalye dizlerine değdi. Çok şiddetli atmıştım. "Vay komünist!" diye tepki verince, "Faşist köpekler! Siz vurdunuz değil mi?" dedim. Etrafa bakındım ama onlara atacağım başka bir şey bulamadım. Bu arada askerler faşistleri hızla barakalara doğru götürdüler.

Çok sonra içeriye sis bombası attılar. "Silahı teslim edin" diye bağırıyorlardı. Bizi zorla barakalardan birine, kömürlük gibi bir yere götürmeye çalıştılar. Adeta boğuşuyorduk. Bir ara bizi götürmek isteyen subayın tabancasına el attım, almaya çalıştım. Hemen tabancasına yapışıp, "Tabancam, tabancam" diye bağırmaya başladı korkudan. Bunun üzerine askerler birikti oracıkta. Bu defa askerlerden birinin silahına yöneldim, elime geçse tarayacağım. "Katiller, siz yaptınız!" diye bağırınca subay yemin etmeye başladı, "Hayır, biz yapmadık, benim haberim yok. Sağcılarla bir ilişkim yok." Bir süre bu şekilde sürdü, sonra yüzbaşı ve diğer rütbeliler geldi. Bu defa onlara yöneldim, "Faşist katiller! Arkadaşlarımızı katlettiniz. Söyleyin kaç kişiyi katlettiniz!" diye bağırdım. Yerimizde duramıyorduk. Baktılar ki biz durmuyoruz, yüzbaşı emir verdi: "Ellerini arkadan kelepçeleyin. O tarafa götürün." Buna itiraz ettik, "Gücünüz varsa, gidin o katilleri durdurun. Onları neden kelepçelemiyorsunuz? O silahları neden almıyorsunuz? Tabii, siz soktunuz içeriye; oysa bize bir iğne dahi vermiyordunuz. Bize yasaktı ama faşistlere tabancalar verdiniz." Bizi zorla, sürükleyerek, itekleyerek uzaklaştırdılar ve ellerimizi kelepçelediler.

Aytekin'e bir şey mi oldu doğru söyleyin

Aradan kaç saat geçmişti ya da ne kadar olmuştu bilemiyorum ama kahreden bir bekleyişten sonra arkadaşların bir kısmı askeri otobüsle getirildi. Birçok arkadaş yoktu. İsim verip sorduk. Hani Aytekin, hani Hamili, hani Adil, hani Zeki... Çoğu yoktu.

Mustafa, "Sakin ol, şehit yok ama bir arkadaş yaralı. Çoğu telden dolayı sıyrık almış. Aytekin'inki kurşun yarası, omzundan almış ama iyidir. Merak etme" dedi. İnanmamıştım.

"Aytekin'e bir şey mi oldu, doğru söyleyin" dedim tekrar. Çünkü; ilk onu vurmuşlardı, nişan alarak vurmuşlardı, ilk o düşmüştü yere. Bir süre sonra bir grup daha geldi. Hamili de aralarındaydı. Onlar da farklı bir şey söylemediler. Yalnız, "Aytekin ve bir arkadaş daha Malatya'ya kaldırıldı" dediler.

Demek ki Aytekin'in durumu ciddiydi. Neden Malatya? O an dizlerimin bağı çözüldü, kanım donmuş gibi oldu. Aytekin, Aytekin… Onun son gülüşü, son muzipliği, şapkasıyla oynaması… O umursamaz, şen hali, bir şeylere meydan okur gibi oluşu, hızlı, kararlı voltaları, her davranışı canlandı gözümün önünde. Bu hissetmeler boşuna değildi.

Faşistlerden güya 'tetikçi' olan birini mahkemeye götürdüler. Halbuki iki taraftan birden ateş ediliyordu. Faşistler sadece bir tabanca teslim etmişlerdi. Bu yalandı. Demek ki daha planları vardı. Hala aynı binadaydık. Yerimizi değiştirmediler. Benzer durumun diğer cezaevinde de olduğu söyleniyordu. Kaldığımız cezaevindeki olaylar etkilemiş. Arkadaşlar orada isyan çıkarmışlar...

Bu olaydan bir süre sonra Hüseyin Yıldırım geldi. Avukat görüşü her zamanki gibi idare odasında yapıldı. Ben konuyu hastanedeki arkadaşlara getirdim. Önce söylemek istemedi ama ben, "Aytekin'in durumu ağırdı, ne oldu?" deyince duraksadı, "Kaybettik Aytekin'i" dedi. Yerimden fırladım. İlk önce subayın oturduğu masayı yumruklamaya başladım, "Katiller. Katlettiniz. O silahı siz soktunuz içeriye." Sonra yerinden kalktı, "Sakin olun, ben mi? Hayır, ben silah vermedim" demeye başladı. Ben yakasından tuttum, "Hayır, siz yaptınız. Kaç kez uyardık arama bile yapmadınız. Bize iğne yasaktı, nereden girdi o silahlar?" Sonra dışarıya fırladım, "Aytekinler ölmez" diye slogan attım. Bir anda arkadaşlar da bana katıldılar. "Kahrolsun faşistler! Faşist idare!" "Faşistlerden hesap soracağız!"

Sonradan aldığımız haberde Aytekin'in hastanede bilinçli şehit düşürüldüğü söylendi. Hemşire serumu kolundan çekiyor ya da akışını durduruyor. Katlediyorlar açıkça.

Aytekin'in şahadeti çok etkilemişti hepimizi. Onca işkencelerden geçtikten sonra, gelip cezaevinde vurulmak! Kaç kez, "Kefeni yırttık" demişti. Evet, ölüm içeride, zindanda yakalamıştı. Ve faşist kurşun ilk onu hedeflemişti. Dışarıdaki hali... Sorgudaki... Son günkü hali... O canlılığı ve cana yakınlığı, devrimci ruh güzelliği, hepsi ama hepsi bir ateş gibi yüreğime düşmüştü, unutamıyorum.

■■■